

•

Serijal
39 TRAGOVA

•

LAVIRINT OD KOSTIJU, Rik Riordan
JEDNA POGREŠNA NOTA, Gordon Korman
KRADLJIVAC MAČA, Piter Lerandžis
S ONE STRANE GROBA, Džud Votson
CRNI KRUG, Patrik Karman
TRKA BEZ PRESTANKA, Džud Votson
ZMIJSKO GNEZDO, Piter Lerandžis
CAREVA ŠIFRA, Gordon Korman
UPOZORENJE NA OLUJU, Linda Su Park
IZAZOV, Margaret Piterson Hediks

•

„Mir, ljubav i viza kartica! DA! ZLATNA je! Hajde da potražimo krofne! Hajde da kupimo video-igrice! Hajde da kupimo kompjutere!“

„Smiri se, Dene! Plašiš me.“

Ejmi je stavila tamnu periku i pod nju podvukla svoju prirodnu crvenkastosmeđu kosu. Isplazila je jezik. Sa crvenim naočarima bila je praktično neprepoznatljiva.

„Izgledaš uvrnuto“, rekao je Den.

„Kaži to za sebe“, nasmejala se Ejmi. „Tako prerušen, postao si pravi štreber.“

„Hvala.“

Den je u ruci držao komad papira i okrenuo ga na drugu stranu. Srce mu je poskočilo. Podigao je pogled i nije više bio razdragan i uzbuđen.

„Ejmi...“

„Dene? Šta je bilo?“

Ejmi je posegla za papirićem, ali ga je Den nagonski privukao sebi. Posredi je bilo blago kojeg se nikada ne bi odrekao. Pogledao je sestru.

„Moramo da stignemo na taj let.“

TREĆE POGLAVLJE

Kad god je sanjala o putovanju po svetu, Ejmi Kahil nikad nije videla sebe kako sedi pored patuljastog Džona Lenona.

„Ne verujem da ćemo u Rusiji pronaći krofne“, promrmljala je zureći u smešne okrugle naočare svoga brata.

„Bez brige! Podmireni smo“, odgovorio je Den. Gleđao je u vreću bez dna punu grickalica. Ranac im je bio dupke natovaren čokoladicama i kesicama čipsa koje je Den kupio pomoću novog najboljeg prijatelja, zlatne viza kartice. Den je otvorio kesicu doritosa i zavalio se na sedište.

Ejmi se više usredsredila na to šta im je činiti nego na trpanje nezdrave hrane u usta. Konačno je ubedila Dena da joj dozvoli da drži ono parče papira kako ga ne bi umazao mrvicama doritosa, ali se samo još više

---

zabrinula posmatrajući ga. Telegram koji im je stigao tog jutra poslao je neko ko se zvao NRR, što Ejmi i Denu ništa nije značilo.

Još je bilo gore to što je Nelin telefon bio isključen, pa nisu mogli da dopru do nje.

„Misliš da možemo da verujemo NRR-u? Hoću da kažem, prepušteni smo sami sebi. Ovog puta nas Neli ne može zaštititi. Sve ovo može ispasti kao nameštaljka, klopka.“

„Znam samo to da će me ubiti četiri sata leta s ovim brkovima. Ludački me svrbi.“

„Zar ne možeš ni na tren da budeš ozbiljan? Putujemo u Rusiju. U *Rusiju*, Dene. Shvataš li ti to? Bez Neli i Saladina.“

Ejmi je znala da Den voli Saladina i da ne može da podnese pomisao da dugo bude odvojen od njega. I bez Neli? Ona im nije mama, ni blizu tome, ali je prilično dobra zamena s obzirom na ludu situaciju u kojoj se nalaze.

„Daj mi da ponovo vidim tu stvarčicu“, rekao je Den pa uze iz Ejmine šake belešku.

Držao je papir u ruci i posmatrao šifrovana slova, a potom je s mnogo poštovanja okrenuo drugu stranu. Ejmi je znala da ga najviše kopka fotografija s te strane. Posmatrala ga je kako je pomno gleda, pažnje prikovane za crno-belu sliku jednog mladog i očigledno zaljubljenog para koji je stajao ispred američke ambasade u Rusiji.

„To su stvarno oni, zar ne?“, upita Den.

„Sigurno jesu“, odgovori Ejmi.

U Parizu je Den izgubio svoju jedinu sliku njihovih roditelja, pa je Ejmi znala koliko bi mu značilo da ima još neku. Ova slika ih je, međutim, bacila u vrtlog događaja.

Mama, tata, šta radite u Rusiji?

Ejmi je oklevala. „Prosto je neverovatno da ih vidimo ovakve, mlade i srećne. Hoću da kažem, to je savršeni mamac. Zar ne bi bilo strašno kad bi neko upotrebio ovu sliku da nas iskoristi?“

„Znam šta hoćeš da kažeš“, odvrati Den. Prevukao je prstom preko ivice slike, dotakao mamino lice, upiljio se u tatine oči, kojih se jedva sećao. „Ali ako postoji i najmanja prilika da se nešto otkrije...“

Ejmi je znala kako se Den oseća, jer se i sama osećala isto tako.

U zapisu ispod slike bila je poruka i Den ju je po stoti put pročitao pokušavajući da u njoj nađe smisao:

Sat otkucava. Pronađite me za trideset šest sati na vratima sobe koja je zauvek zatvorena. Dođite sami, kao što su to učinili i vaši roditelji, ili nemojte uopšte da dođete. Ne verujte nikome. NRR

Den je okrenuo kruti papir kako bi ponovo pogledao šifrovana slova. Posmatrao ih je za sve vreme poletanja, glasno žvaćući sadržaj druge ogromne kese doritosa. Tek

kada su stigla kolica s pićem i kad je slistio celu koka-kolu, Ejmi je primetila kako se neke stvari uklapaju.

„Kuda si ono beše rekla da ponovo letimo? U Volvoflerb?“

„*Volgograd*“, odgovori Ejmi.

„Taaaaačno. Daj mi tu kovertu koju ti je jutros doneo portir. Nešto mi je palo na pamet.“

Ejmi je koristila kovertu kao obeleživač u knjizi. Izvukla ju je i pružila je Denu, radoznala da vidi šta namerava.

„Ovo bi trebalo da posluži“, rekao je Den. Iscepao je stranicu iz jednog časopisa avio-kompanije, izvadio olovku i zapisao jednu kombinaciju reči.

RGOLGOVAD

„U tome je bio problem, u slovima koja nedostaju. To me je zbunjivalo. Ali ona su s koverta – ovo je VOLGOGRAD, vidiš?“

Den je uzeo podvučeno L s koverta, umešao ga u ostala slova i počeo da dešifruje. Ejmi je brzo prelistala vodič do stranice sa spiskom gradova u Rusiji i nekoliko trenutaka kasnije, Den i Ejmi su piljili u listu od šest gradova.

RGOLGOVAD

OKASVM

ENBIRGKRUEAT

GBUXRTEPRETS2

DNAGBERSAMII

BROMKSISI

Volgograd

Moskva

Ekaterinburg

St. Peterburg x2

Magadan, Sibir

Omsk, Sibir

„Ekaterinburg“, rekao je Den. „Zvuči kao mesto gde mnogo povraćaju. Možemo li da ga preskočimo?“

Ejmi se nije trudila da komentariše. Već je bila prokljuvila nešto drugo.

„Imamo neupotrebljeno slovo X i 2 sa Sankt Peterburgom“, rekla je Ejmi. „Kladim se da X2 znači 'Sankt Peterburg puta dva'. To sigurno znači da tamo treba da pronađemo dva predmeta.“

Den je klimnuo glavom. „Sad treba samo da ukačimo šta treba da uradimo u tim mestima.“

„Ovaj avion leti u Volgograd, što znači da je to prvo prvo mesto gde bi trebalo da tragamo. To je prikazano i u ovom pritiskaču za papir“, rekla je Ejmi.

„Kako to misliš?“, upita Den.

Ispružila je tešku staklenu kuglu kako bi Den mogao bolje da je vidi.

„Slova na zidu – CSV – označavaju Carcin, Staljin-grad i Volgograd. Na osnovu vodiča, taj grad je dvaput promenio ime.“

„Šta, Rusi ne mogu da se odluče?“, upitao je Den.

Ne obraćajući pažnju na bratovljevo pitanje, Ejmi se sagnula prema njemu. „Mislim da znam šta tražimo kada budemo sleteli.“

„Nešto mi prećutkuješ!“, rekao je Den dok je brisao slane prste o kozju bradicu.

Ejmi je prstima kucnula po koricama knjige koju je pronašla u ormariću. „Ovi predmeti su puni odgovora. Treba samo da ih otvoriš jednu po jednu.“

Kad je prvi put video Rusiju, Den se zagrcnuo od ljske zrna kukuruza i iskašljao je na aerodromski pločnik.

„Bljak! Ozbiljno, *nikada* nećeš naći devojkicu“, rekla je Ejmi.

„Kao da ja to želim!“

Razmišljao je da li da iznenada nasrne na sestru, ali baš tad mu je sinulo. Svi natpisi su bili zbirka neobičnih izuvijanih slova koje je bilo nemoguće pročitati. U vazduhu je bilo mnogo mirisa koje treba probati, oko njih su tandrkali crveno-žuti autobusi, i Den je svuda čuo zvuk novog, egzotičnog jezika.

Kad su izašli s terminala volgogradskog aerodroma, osvrtni su se i osmotrili nagurana prljava vozila taksija. Nijedno od njih dvoje nije bilo sigurno da je vožnja njima bezbedna, naročito posle haosa sa GPS-om u Kairu.

„Šta misliš o onom tamo momku?“, upita Den usta punih čokoladice kitket. To mu je bila treća čokoladica u isto toliko sati, a glas mu je odavao blagu nervozu.

„Ne dozvoli mu da ti uhvati pogled“, rekla je Ejmi. „Onda nas neće ostaviti na miru.“

Ali bilo je prekasno. Vozač se već probijao prema njima prelazeći četiri trake. Denu se dopao bradati Rus u folkswagenovom kombiju. Njegovom stilu bitnika odgovaralo je da se vozi u mirovnjačkom vozilu iz šezdesetih godina dvadesetog veka.

„Ne beri brigu. Govorim jezik ovog momka.“

„Jesi li postao gluplji od tih brkova ili je nešto drugo posredi?“, upitala je Ejmi.

Kombi je naglo skrenuo preko ulice i zaustavio se na stajalištu ispred Dena i Ejmi.

„Želimo da iznajmimo vozilo“, rekao je Den. „Možeš li da nam pomogneš?“

Šta?!, Ejmi je napravila grimasu. *Da iznajmimo kola? Ko će ih voziti?*

„Želiš svoja kola? Znam momka. Najpovoljniji dogovor u Volgogradu.“

Den nikada nije vozio kola, ali se sasvim dobro snalazio na mopedu. Sevnuo je zlatnom viza karticom, a potom ju je vratio u džep.

„Možeš li da nam nabaviš motocikl? Volimo svež vazduh.“

Bradati Rus je namignuo i za manje od jednog sata Den se isparkirao iz sporednog prolaza, a Ejmi je sedela stisnuta u bočnoj prikolici pored njega. To je bio starinski ruski vojni motocikl vojne zelene boje, od onih što se pokreću udarcem noge po polugi.

„Jesi li siguran da umeš da se izboriš sa ovim čudom?“, upita Ejmi dok je držala vodič.

„Drž' se! Biće ovo džombasta vožnja“, odgovori Den. Pored njih je proletela rešetka vozila za dostavu, pa Den je izašao iz uličice, skrenuo i pojurio.

„Uspori, manijače!“, zauralala je Ejmi, ali Den je dočeka kao svojih pet minuta. Trebalo mu je nekoliko pokušaja

da promeni iz prve brzine u drugu i motor je ubrzao koliko je god mogao. Odjeknule su automobilske sirene, a pešaci su namrgođeno gledali motocikl što krivuda po putu. Den je konačno prebacio u drugu brzinu, uključio se u saobraćaj umalo ispustivši ručke kormana kad se motor divlje zaneo.

„D-D-D-D-De...“, ciknula je Ejmi pokazujući prstom na gust saobraćaj koji im je dolazio u susret trubeći. Den je s treskom ubacio u treću brzinu i brzo se vratio u svoju traku.

„Baš mi ide od ruke“, povikao je jureći, s kezom širokim kao terensko vozilo. Ejmi je strgla periku i crvene naočare pa ih je ugurala u ranac.

„Pre će biti da ćeš nas ubiti!“

„Ne beri brigu. Provalio sam ga!“

Ejmi je natakla na glavu izanđali stari šlem koji je pronašla kako se kotrlja na podu bočne prikolice. Potom je zgrabila vodič i okrenula poledinu brošure, gde je bradati Rus nažvrljao uputstva.

„Skrećemo u treću levo“, povikala je preletevši pogledom po uputstvima. Svi znaci koje je videla imali su natpise na ruskom i malo je nedostajalo da prođu pored ulice u koju je trebalo da skrenu.

„Baš ovde!“, povikala je Ejmi i uhvatila se za ivicu prikolice tako čvrsto da su joj svi zglobovi na šakama pobeledi, pošto je Den nagazio na kočnicu i motocikl se naglo zaneo ulevo.

„Ovo je strava!“, zaurlaao je Den ostavljajući za motorom crnu prugu nagorele gume. „Možeš da mi pljuneš pod prozor, Hamiltone Holte!“

Protoklo je dvadeset minuta od kojih se diže kosa na glavi pre nego što se motocikl zaustavio na parkiralištu veličine fudbalskog stadiona.

Den je strgao šlem, brkove i kozju bradicu pa se zagledao u prostrani travnati breg. Na samom njegovom kraju izdizala se masivna statua žene što iznad glave drži mač, kao oblakoder na oblačnom horizontu. Već su je bili videli u daljini dok su jurili kroz grad, ali je iz blizine bila zaista zastrašujući prizor.

„*Domovina zove*“, rekla je Ejmi. „Dva puta je viša od Kipa slobode. Znaš li šta predstavlja?“

„Nemam blage veze, ali sam siguran da ćeš mi reći.“

„Staljingradsku bitku u Drugom svetskom ratu i s tim se ne traba šaliti. Upravo ovde je izginulo više od milion ljudi.“

Ovde su umrli roditelji i ostavili decu da tuguju pod starateljstvom drugih. Den je znao kako je to užasno. Mnogo pitanja bez odgovora, mnogo razočaranja, užasan osećaj da ste izgubili svoje mesto u svetu. Ejmi se mašila za ogrlicu od žada i protrljala privezak.

„Bolje bi nam bilo da počnemo. Nikad se ne zna ko bi mogao da nas prati“, rekao je Den uputivši se prema spomeniku *Domovina zove*.

Svuda je bilo ljudi – porodica, starih parova sa štapovima, mnogo turista i uniformisanih čuvara.

„Nadala sam se da ovde nećemo naići ni na koga“, rekla je Ejmi. „Ovo mesto vrvi od policije i turista. Uspori i smiri se, u redu, Dene? Bolje sprečiti nego lečiti.“

Den klimnu glavom i predloži da se razdvoje kako bi pokrili veću teritoriju. Ejmi je provalila da se majka koja sedi u malom staklenom pritiskaču za papir zapravo odnosi na ovu ogromnu statuu. Na jednom od zidova one sićušne sobe nalazilo se i oko, i tu je sve postajalo malo zastrašujuće. Ako je Ejmi u pravu i ako se to oko odnosi na oko na licu spomenika *Domovina zove*, to znači da ih čeka pentranje sve do vrha statue visoke gotovo kao planina.

Den je pogledao nagore. I još više i više. *Kako ćemo se popeti? I šta ćemo tamo pronaći?*

ČETVRTO POGLAVLJE

Hamilton Holt je prvi stupio na pločnik, a za njim su se njegove sestre skotrljale u stilu iz zlatnog doba rvanja, mlateći se kao za medalju. Holtovi su, u potrazi za tragovima, pratili Dena i Ejmi sve od Kaira i spojivši žice pokrenuli motor istočnoevropskog kombija iz sedamdesetih godina dvadesetog veka čim su sleteli u Rusiju. Pošto su se prizemljili na volgogradskom aerodromu, nisu imali pojma kuda će dalje, ali Holtovi ne bi bili ono što jesu da nisu upadljivi Amerikanci. Isti onaj Rus koji je pokupio Ejmi i Dena osetio je miris novca i krenuo da ih opelješi. Nije mu trebalo mnogo da sabere dva i dva. Deset minuta kasnije, Rus je bio bogatiji za stotinu dolara, a Holtovi su znali kuda tačno da idu.

Piljeći u spomenik *Domovina zove*, Hamilton je zaključio da je najzad stigao u neku stranu državu u kojoj bi stvarno mogli da cene njegovu veličinu i snagu.

„Četo, postroooooj se!“, zaurlao je Ajzenhauer Holt, najvažnije čeljade družine neandertalaca u trenerkama.

„Hamilton, istupi!“

Hamilton, najveći i najtamnijeg tena od sve troje dece Holtovih, naglo se približio na rastojanje od sedam i po centimetara od očevog lica i dreknuo: „RAZUMEM, GOSPODINE!“

„Sine, dah ti miriše na proteinske čokoladice i ponovo pljučkaš dok govoriš. Postaraj se za to!“

Hamilton je spustio glavu. Bilo mu je teško da uzvikuje glas S a da *nekoga* ne isprska.

„Neće se ponoviti, GOSPODINE!“

Ajzenhauer klimnu glavom u znak strogog odobravanja.

„Sad si spreman da daš sve od sebe. Ovo nam je najvažniji zadatak. Saznaj šta oni glupani nameravaju i izvesti me. Ako budeš morao, uvuci ih u kombi. Imaš voki-toki?“

Hamilton je iz džepa izvadio voki-toki, pritisnuo dugme za poziv i dreknuo:

„DA, RAZUMEM, GOSPODINE!“

Ajzenhauer je izvadio svoj uređaj i odmah uzvratio dreknuvši:

„NA NJIH, DEČKO!“

Hamilton se kao munja ustremi ka ogromnoj statui, ponosan na to što je u središtu akcije. Brzo se osvrnuo i pogledao svoju porodicu. Njegove mlađe sestre Regan i Medison već su lepljivom trakom pričvršćivale GPS ispod bočne prikolice Denovog motocikla. Ogorčeno su jadikovale da su gladne, a potom je Medison udarila Regan u rame i posle toga se, izgleda, malo bolje osećala. Meri-Tod, njihova mama, vršila je nadzor u kombiju i pratila druge timove.

„Mora se jesti!“, zaurkao je Ajzenhauer. Poslednje što je Hamilton čuo bilo je kako otac više nešto o uhođenju tege krcate ruskim pitama s mesom.

Nije mu trebalo dugo da uoči Ejmi kako vreba ispred spomenika *Domovina zove*. Prstima je gladila kamen i pažljivo zagledala svaku ivicu i svaki ugao.

Šta smeru ta mršava štreberka i gde joj je onaj glupi mlađi brat?

Okrenuo se i ugledao Dena kako se približava s druge strane statue. Jedno je stajalo deset metara s njegove leve strane, a drugo nešto više od tri metra zdesna, pa nije znao za kim da krene. Oblio ga je hladan znoj od pomisli da će *ponovo* razočarati tatu.

„Hej, Hamiltone!“, doviknuo mu je Den. „Jesi li video kako vozim onaj motocikl? To je nešto bolje od onog magarca kog si ti jahao u Kairu!“

„To je bila vespa, moronu! I dođi da mi to kažeš u lice!“

Den je zatim, Hamiltonu naočigled, dao znak sestri okrenuvši ruku kao da mu je potreban ključ.

Hej! Zar oni misle da sam glup?

„Izgleda da neko ima ključ!“, povika Hamilton okrećući se ka Ejmi, a njegov voki-toki se uto oglasi.

„Kreći!“, grunu Ajzenhauer. „Imamo društvo!“

I Hamilton i Ejmi i Den su se istovremeno okrenuli prema parkiralištu. Tamo se upravo zaustavila dugačka bela limuzina s Ijanom i Natali Kabra, koji se izgleda uopšte nisu trudili da budu neupadljivi. Ajzenhauer Holt je počeo da gađa limuzinu pitama od mesa koje je vadio iz ogromne kese, ali prethodno bi od svake odgrizao po zalogaj. Iz daljine se činilo kao da Ajzenhauer zubima skida osigurače s ručnih bombi i baca ih u bunker.

„Tata ti je prava napast. Znaš to, zar ne?“, upita Den. Oprezno se pomerio na tri metra od Hamiltona dajući znak Ejmi da mu dobaci stakleni pritiskač za papir. Ejmi je zavukla ruku u ranac, ali Hamilton joj priđe u četiri duga koraka i ispreči se pred njom.

„Šta imaš u rancu? Hajde, predaj!“, rekao je Hamilton dok se nadvijao nad Ejmi. Samo što joj iz ruku nije istrkao ranac kad Ejmi reče nešto što ga je zaprepastilo.

„K-K-K-Kabre nam se približavaju“, kaza Ejmi. Hamilton je jasno video da očajnički pokušava da obuzda glas. „Koliko t-t-tragova imate?“

Hamilton stade kao ukopan. „Imamo ih mnogo! Sigurno više od vas dvoje gubitnika.“

„Mi ih imamo deset. Imate li vi deset?“, upita Den gledajući Hamiltona pravo u oči. Njegova sestra se prebacivala s noge na nogu i oprezno ih obojicu posmatrala.

Grejs je naučila Dena kako da blefira kao pokeraš iz Vegasa, pa Hamilton nije znao šta da misli.

„Imate *DESET*? Nema šanse da imate deset!“

Tata će se izbezumiti ako toliko zaostajemo!, pomislio je.

Sa svih strana je počela da pristiže policija kako se neredi na parking u ne bi proširili na ceo park.

„Hamilton, mogao bi da postaneš junak“, rekla je Ejmi. „Želiš da se vratiš sa nečim korisnim, zar ne?“

To je pogodilo Hamiltona pravo u metu. Ništa nije želeo više od toga nego da udovolji Ajzenhaueru Holtu.

„Šta imaš na umu?“, upitao je piljeći u njih.

Čekao je i posmatrao dvoje Kahila, koji su se gledali kao da su u stanju da jedno drugom pročitaju misli.

Konačno, Den je klimnuo glavom. „Hajde da krenemo pre nego što bude prekasno“, rekao je. „Ovuda!“

Den ih je sve troje poveo iza spomenika *Domovina zove*. Osnova statue je bila široka otprilike kao oblakoder i, sve vreme dok su je obilazili, Hamilton se pitao treba li da se potuče s Denom i Ejmi i otme im ranac.

Smiri se! Pusti da vidiš šta će biti! Ako te prevare, onda ćeš moći da ih prebiješ!

„Možeš li da se javiš tati radiom?“, upita ga Ejmi. „Reci mu da si se skoro domogao onoga zbog čega smo došli i da zadrži Kabre podalje od spomenika *Domovina zove*.“

Hamilton ispitivački pogleda Ejmi pa pritisnu dugme i povika u predajnik:

„Holt ovde! Misija gotovo obavljena. Ne približavaj se!“

„Primljeno!“

Hamilton se okrenuo prema Ejmi i Denu. „A sad dajte šta imate.“

Den je oklevao, a potom prstom pokazao prema jednoj kamenoj ploči na spomeniku *Domovina zove*. „Pre nego što si se pojavio da zakomplikuješ situaciju, pogodio sam pravo u metu“, rekao je Den.

Hamilton je pažljivije osmotrio i ugledao slova CSV urezana u kamen iznad male ključaonice. Ejmi je takođe videla. Razbila je stakleni pritiskač za papir o kamenom popločanu stazu.

„Hej!“, zacvile Den. „To je trebalo ja da uradim!“

„Evo ga!“, reče Ejmi. Ključ je oslobođen iz okruglog zatočeništva i Ejmi ga, pred Hamiltonovim očima ispunjenim nevericom, ubaci u kamenu ploču. Den je zatim snažno gurnuo skrivena vrata, ali ona se nisu pomerila.

„Pomeri se u stranu, malecki“, na to će Hamilton. Odgurnuo je Dena s puta i celim telom se zaletio i tresnuo o gladak kamen. Ploča je popustila i svi troje pojuriše unutra.

„Zatvori vrata za sobom, veliki. Imamo posla pred sobom“, kaza Den.

Hamiltonu je malo trebalo pa da obori Dena na zemlju, ali znao je da mu neće biti potrebno mnogo da povredi tog malog pametnjakovića i da bi to moglo da iskomplikuje situaciju.

„Bolje bi vam bilo da ste u pravu“, rekao je Hamilton.

„Bez brige“, rekao je Den. „Videćeš.“

* * *

Pošto je tajni otvor čvrsto zatvoren, Den je mogao da odahne i da ispita okolinu. Unutra u spomeniku *Domovina zove* bilo je veličanstveno; široki prolaz sve do vrha, premrežen izukrštanim gredama potpornog sistema kroz sredinu. Zraci svetlosti su se probijali kroz sićušne pukotine sa svih strana građevine. Den se osećao kao da je ušao u senovito kraljevstvo gargantuanskog pauka.

„Gde je Gandalf kada ti zatreba?“, upita Den.

„Ti si uvrnuti klinac, znaš li to?“, na to će Hamilton.

Ejmi ih obojicu namrgođeno pogleda. „Moramo da se popnemo na vrh, tamo gde su oči“, reče.

„Da vas vidim onda“, reče Hamilton zureći u zrake svetlosti i tražeći najbolje mesto odakle da krene. „Prosto kô pasulj.“

Den je već počeo da se penje uz pomoćne lestve koje su se protezale dva sprata naviše unutar spomenika *Domovina zove*, ali Hamiltonu je nešto drugo bilo na umu. Prišao je pravo ka masivnoj čeličnoj gredi koja vodi naviše po sredini statue, i koja je sa svake strane imala džinovske zakivke.

„Vidimo se na vrhu, gubitnici!“

Kad su Den i Ejmi stigli do poslednje prečke lestava, Hamilton se već peo uz čeličnu gredu kao šumski radnik uz kalifornijsku sekvoju. Već je bio daleko odmakao i izgubio se u slaboj svetlosti iznad njih.

„Moramo prvi da stignemo!“, povika Ejmi. „Hajde!“

Na vrhu lestava Den je ugledao nešto. Unakrsne grede su bile osmišljene tako da posluže i kao uski mostići. Bile su široke tridesetak centimetara i ravne, a iznad njih se nalazilo uže za držanje pri prelasku. Ali nije bilo ograde.

„Moraju da se prikače za uže dok ovde rade, zarad bezbednosti“, rekao je Den. „I mi to možemo!“

„Bilo bi dobro kad bismo imali planinarsko uže i metalnu kopču“, kaza Ejmi. Pogledala je naviše i ono što je videla podsetilo ju je na dugi niz mostova od užadi iz jednog starog filma. Iz filma u kom svi padaju u kanjon bez dna.

Den je zgrabio uže i krenuo, prvo sporo a zatim, pošto je stekao samopouzdanje, sve brže i brže. Nije se osvrnuo sve dok se nije zaustavio s druge strane statue, malo više od osam metara iznad tla. Ejmi se nije ni pomerila, a Hamilton je već bio petnaestak metara iznad njih penjući se po sredini statue.

„Hajde, Ejmi! Možeš ti to!“

Ejmi je duboko udahнула i iskoračila na gredu. Klatila se napred-nazad, zatim stala i jače se uhvatila uže.

„Nastavi, Dene! Uspeću. Samo stigni tamo prvi!“

Den je oklevao gledajući čas Hamiltona iznad sebe, čas Ejmi ispod sebe. *Ona do Božića neće stići na vrh!*, pomislio je.

„Polazi, Dene!“, povikala je Ejmi.

Den je poleteo kao majmun, usklađeno pokrećući ruke i noge, pa se brzo popeo još osam metara. Okrenuo se na drugu stranu i još više ubrzao. Zavojita putanja je

Denu pružila prednost u odnosu na Hamiltona: ovakvo penjanje je bilo mnogo lakše od uspinjanja po sredi-
ni. Kada je prešao središte statue po četvrti put, Den
je sustigao svog krupnijeg suparnika koji se borio za
vazduh pošto se uspentrao više od trideset metara.

„Divan dan za šetnju, je l' da?“, dobaci mu Den. I on
je bio ostao bez daha, ali mu je put na vrh bio *daleko*
lakši od Hamiltonovog.

Voki-toki se oglašavao kao zvono za večeru, a Ajzen-
hauer Holt je vikao nešto o Kabrama i tražio da mu
Hamilton obrazloži zašto je nestao.

Kada se osvrnuo, Den je bio svega tri krivine od glave
spomenika *Domovina zove*. Nije video Ejmi.

„Ejmi! Jesi li dole?“

Denov glas je odjeknuo kroz prostor. Nije bilo od-
govora.

„Ejmi! Odgovori mi! Koliko si udaljena od mene?“

„Ne moraš da vičeš. Evo me ovde.“

„Nema šanse!“, kaza Den a lice mu obasja širok osmeh.
Ejmi ga je neprimetno sustigla! Bila je samo dve krivine
ispod Dena i brzo se obrela u ravni s Hamiltonom Hol-
tom, koji beše zastao.

„I ja kažem nema šanse!“, čuo je Den Hamiltona kako
gundā. Hamiltonu je očigledno bilo dosta penjanja uz sre-
dišnju gredu. Od glavne grede su se pružale tanke potpor-
ne šipke dugačke oko šest metara i povezane sa uzanim
mostićima, pa se Hamilton uhvatio za od njih pošto je
Ejmi prošla. S voki-tokija sad se čulo samo pucketanje

---

statičkog elektriciteta, a pozivi za razmenu novih informacija bili su u najboljem slučaju nerazgovetni.

„Dene, požuri!“, doviknu Ejmi.

Hamilton se njihao preko čelične potporne šipke dok su mu noge klatile na visini od pedeset metara praznog prostora. Nije mu bilo potrebno mnogo da stigne do uskog mostića i da svoje krupno telo zaljulja i popne se. Prvo što je učinio kad je tamo stigao, bilo je da isključi voki-toki.

Den je znao da mora da požuri. Dojurio je do kraja poslednje grede odakle se jedno uže protezalo sve do lestava u glavi spomenika *Domovina zove*.

„Ulazim u glavu!“, povika Den. „Drži palčeve!“

Na vrhu lestava Den se obreo na platformi, dovoljno velikoj da na njoj stoji nekoliko ljudi. Spolja su u glavu spomenika kuljala dva debela zraka svetlosti. Jezivo, kao da se zaista nalazi u nečijoj glavi i kopa po skrivenim uspomename.

„Eno ga!“, prošaputao je. U uglu jednog oka stajao je mali valjak umotan u hartiju i uvezan kanapom. Hitro ga je pregledao i video da su na gruboj hartiji matricom odštampana tri slova: ST. P.

Sankt Peterburg!

Gurnuo je predmet u džep radi bezbednosti.

„Približavam se“, rekla je Ejmi stigavši u podnožje lestava.

„Koliko zaostaje?“, upita Den pošto je zadihanu sestru izvukao na platformu.

Ejmi je pogledala dole, na uski mostić pod njima. „Kreće se prilično sporo. Rekla bih tri ili četiri minuta.“

„Savršeno. Imam ideju.“

Proteklo je punih pet minuta pre nego što je Hamilton stigao u glavu spomenika *Domovina zove* i stropoštao se nasred platforme. Grudi su mu se podizale i spuštale, a oko vrata mu se širio veliki prsten taman od znoja.

„Momče, izgledaš kao riba na suvom“, reče mu Den. „Kad smo već kod toga...“

Den poče da traži nešto po rancu. Među spljeskanim čokoladicama i kesicama čipsa bilo je nekoliko limenki koka-kole. Izvadio je jednu, uz prasak je otvorio i isprskao Hamiltona penom.

„Ups“, rekao je, ali izgleda da Hamilton nije mario za to. Seo je uspravno i iskapio limenku, a potom je praznu bacio dole. Svi su slušali kako čangrlja i odjekuje sve dok nije pala u podnožje.

„Stigli smo, stigli smo ovamo“, kaza Ejmi i preblede pošto joj je izgleda prvi put palo na pamet da treba i da se vrate u podnožje.

„Pronašao sam trag“, rekao je Den sledeći svoj plan. „I ne samo to, *rešio* sam ga.“

Hamilton živnu.

„Daj da vidim“, reče nezgrapno brišući znoj sa čela.

Den izvadi komad hartije koji su uzeli iz ormarića, onaj sa šifrovanim nazivima svih mesta koja će morati

da obiđu. Den je potpuno sam proračunao da trideset šest sati neće biti ni blizu dovoljno da se obiđu sva mesta na spisku, a da im je preostalo svega dvadeset devet. Iako to nije želeo da prizna, bila im je potrebna pomoć.

Izgleda da je Ejmi shvatila šta radi. „Ovo je spisak mesta, vidiš“, rekla je Hamiltonu uzimajući od Dena list hartije. Vodila je računa o tome da je ne okrene i otkrije sliku svojih roditelja, a ni pisamce od NRR. „A Den je već dešifrovao slova.“

Hamilton je sumnjičavo gledao u cedulju.

„Evo u čemu je stvar“, pojasnila je Ejmi. „Ne možemo sami da obiđemo sva mesta, a ne možete ni vi. Kako bi bilo da ih podelimo? Vi da idete na jednu stranu, mi na drugu, pa da posle podelimo ono što nađemo?“

Činilo se da Hamiltonova gelom zalizana plava kosa podrhtava kad je stavio u pogon točkiće u mozgu i počeo da misli. Oslonio se na lakat i uputio Ejmi gotovo preklinjući pogled.

„I slobodno nam možeš verovati“, reče mu ona. „*Tebi* ćemo reći kuda je trebalo sledeće da idemo. Vidiš ovo ovde?“, upita Ejmi pošto je Hamiltonu približila komad hartije. „Tamo idemo da nađemo trag. U Omsk, u Sibiru.“

Odmah posle toga, Den je dodao: „A sledeći, na raskrsnici Y i Z.“ To nije imalo ama baš nikakvog smisla, ali je dobro zvučalo i Hamilton je bez oklevanja podlegao. Den je shvatio da Hamiltonu može dati prava uputstva, ali kasnije, pošto bude imao dovoljno vremena da istraži blago koje je skrivao u džepu.

„Evo šta ćemo“, rekla je Ejmi.

Ejmi je kazala Hamiltonu da poseti obe sibirske ispoustave dok su ona i Den usredsređeni na bliža mesta. Tako su Denu i Ejmi ostali Moskva, Ekaterinburg i Sankt Peterburg. Razmenili su brojeve mobilnih telefona i adrese elektronske pošte.

„Razmenjivaćemo informacije dok smo u pokretu i potpuno ćemo razbiti sve ostale!“, kriknuo je Den.

„Samo ako prvo ne stradamo ovde dok budemo silazili“, rekla je Ejmi.

PETO POGLAVLJE

Ijan Kabra je stotinu puta sedeo na zadnjem sedištu limuzine, ali nikada prekriven parčadima pite od mesa.

„Holtovi su varvari“, rekao je sa gađenjem. Sedeo je na zadnjem sedištu i brisao mrlje od govedine s *Armani*-njevog odela vrednog pet hiljada dolara.

„Evo Hamiltona!“, uto kaza Natali. Ona je bolje prošla u bici na parkiralištu jer se povukla u kola na prvi znak hrane u vazduhu. Ona nikada ne bi izložila opasnosti svoju odeću marke *Guči*.

„Vozaču, prati onu krntiju“, reče Ijan. Prstom je pokazao beli ulubljeni kombi u koji je Hamilton Holt upravo bio uleteo. Kombi je uz buku motora oživeo i naglo krenuo s parkinga.

Ijan je mobilnim telefonom pozvao neki broj. Čim je pomenuo da ih je nadmetanje dovelo u Rusiju u tako osetljivom trenutku, njihovog oca je uhvatila panika. Sad nije bio trenutak da se bilo šta stavlja na kocku.

„Šta hoćeš?“ Glas sa druge strane veze pripadao je Irini Spaski, koja je, jedina od svih takmičara i svih timova, bila ruska državljanka. Ona je, poput Ijana, bila deo rusijenskog porodičnog ogranka. Jedan stepen *ispod* Ijanovih i Natalinih roditelja, što je bila činjenica zbog koje je već dugo besnela.

„Ne znam kako uspevate da svakog pustite u svoju zemlju“, rekao je Ijan. „Ali moj otac je zbog toga nervozan. A kada je on nervozan, *i ja* sam nervozan. Moj otac će nas oboje skratiti za glavu ako dopustimo drugom timu da se domogne nekog našeg traga.“

„Neće oni ništa dobiti!“, prasnula je Irina. „Za njih će to biti lov na vetrenjače.“

Ijan se zlobno nasmešio. Zamišljao je kako joj oko poigrava kao i uvek kada je bila ljuta.

„Uopšte mi se ne sviđa što neko rovari toliko blizu veoma važnih tajni. Ovo je tvoja zemlja. Postaraj se za to.“

„Predlažem ti da paziš šta pričaš. Veza nije bezbedna“, rekla je Irina.

„Ti prati Dena i Ejmi Kahil. Mislim da su na tragu nečega“, naredio je Ijan. „Mi ćemo se držati Holtovih.“

„Dogovoreno. Ti čuvaj idiote. Ja ću obaviti pravi posao.“

Irina je isključila mobilni telefon i zavalila se na zadnje sedište prljavog folksvagenovog kombija, upravo onog kojim su Den i Ejmi izašli sa aerodroma. Bradati Rus je bio na platnom spisku lusijenovaca, kao i stotine drugih doušnika rasutih po čitavoj državi.

Ko pomaže Denu i Ejmi Kahil?, pitala se. Postoji li među lusijenovcima neki dvostruki agent? Ta pomisao joj je ranije već padala na pamet, ali posle smrti Grejs Kahil počela je još više da sumnja. U Rusiji postoje tajne, tajne koje treba zaštititi po svaku cenu. Den i Ejmi su nabasali na osinje gnezdo.

„U pokretu su“, rekao je bradati Rus na prednjem sedištu.

„Za njima“, naredila je Irina.

Vozač se uključio u saobraćaj i počeo da prati svetleću tačku na ekranu.

„Sasvim dobro se snalazi na tom motoru“, reče vozač smejući se uprkos krajnje ozbiljnoj agentkinji koja je sedela na zadnjem sedištu njegovog kombija.

„Ne plaćam te za ćaskanje“, odbrusi Irina.

Bradati vozač učuta i više nisu progovorili ni reči za vreme vožnje kroz Volgograd. Irina oseti da joj se trzanje oka vraća, u početku blago, ali kasnije sve jače. Proteklo je dvadeset minuta pre nego što je vozač ponovo progovorio.

„Zaustavili su se. Kod železničke stanice.“

„Pusti me napolje“, reče Irina. Pored vozača se zakotrljao svežanj umotanih novčanica i pao mu pred noge.

„Možda ćeš mi ponovo zatrebati“, reče Irina pošto je otvorila vrata. „Drži telefon uključen i ne napuštaj grad.“

Vozač klimnu glavom. Sagnuo se i s poda podigao umotane novčanice. Kada se ponovo okrenuo, Irina Spaski je već bila otišla.

„Jesi li siguran da idemo na pravo mesto?“, upitala je Ejmi.

„Aha“, reče Den. Ejmi je uzdahnula pošto i dalje nije bila uverena da treba da se ukrcaju u veoma brzi voz. Međutim, Den je uporno skrivao trag koji je pronašao sve dok nisu bezbedno izašli iz grada. Naučio je da bude oprezan jer nikad nije znao ko bi mogao da ih posmatra.

„Hajde da pogledamo“, rekla je Ejmi. „Već me dovoljno dugo držiš u neznanju.“

Den iz džepa izvadi predmet koji je pronašao u spomeniku *Domovina zove*. Brzo je pogledao s obe strane niz hodnik u vozu, a zatim ga pružio Ejmi.

„Tebi pripada čast“, rekao je Den. „Isuviše sam umoran da ga otvorim.“

Umesto toga, počeo je da traži u rancu čips i izvukao Ejmin vodič za Rusiju.

„Od ovoga mi se drobe grickalice.“

Knjigu je smestio između njih, naglo otvorio kesu sa izdrobljenim doritosima i zabacio glavu, pa sipao izmrvljeni čips u usta, na sestrino veliko gađenje.

Ejmi zakoluta očima i vrati se cilindru. Bio je umotan podugačkim kanapom pa je malo potrajalo pre nego

što je skinula papir i uzela u ruku tajanstveni predmet. Bila je to majušna statua, detaljno izrezbarena u nekom tvrdom materijalu boje pomorandže, koja je prikazivala bradatog monaha sumanutih očiju i ruku sklopjenih pred sobom.

Ejmi se razvedrila. „Mislim da znam ko je to!“

„To je onaj momak koji nam je nabavio motocikl!“, reče Den zureći. Namrštio se. „Ili mu je možda to brat.“

Ejmi nije bila sigurna šta da uradi sa dragocenom rezbarijom. Želela je da pronade određenu stranicu u vodiču, ali plašila se da bi Den mogao ispustiti izrezbarenog monaha ako mu dâ da pridrži figuricu.

„Pridrži ovo“, rekla je podležući želji da dođe do informacije. „I budi pažljiv. To je lomljivo.“

„Sve je pod kontrolom“, rekao je Den prihvatajući izrezbarenu figuricu, pa ju je podigao prema svetlu.

„Skoro je providna“, reče dok je Ejmi brzo listala knjigu. „A unutra je sakriveno nešto.“

„Šta?“, upita Ejmi pružajući ruku da uzme rezbariju.

„Stani malo! Polako. Ova stvar je *lomljiva*, sećaš se?“

„Šta je unutra? Šta vidiš?“

„To je jedan od onih rebusa. Idu mi od ruke. Tu je mala cipela, zatim dva slova, V i A, i potom srce.“

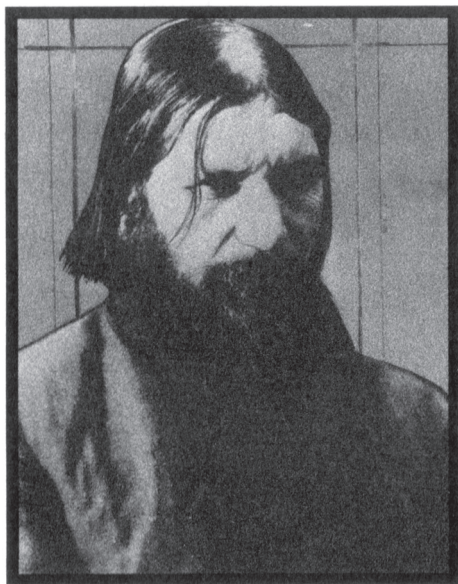

„Šuma valova“, rekao je Den. „Jesi li čula za tako nešto?“

Ejmi odmahnu glavom, ali ju je kopkalo nešto u vezi s tim. Na trenutak je razmišljala, ali joj ništa nije padalo na pamet, pa je Denu pokazala sliku koju je tražila u vodiču.

„To je Raspućin“, rekla je Ejmi. „Sigurna sam u to.“

Den je pogledao mutnu crno-belu sliku čoveka s besnim pogledom.

„Čoveče, ti monasi se stvarno ljute“, rekao je. Ejmi je znala da se prisetio gomile monaha koji su ih gonili u Austriji. „Zašto si tako sigurna da je to taj tip?“

„Raspućin nije bio bilo kakav monah. Za njega se tvrdilo da ga je nemoguće ubiti. Zar to ne zvuči kao neki budući Kahil? Neuništiv?“

Den razrogači oči.

„Raspućin se probio u najuži krug Romanovih, najmoćnije porodice u ruskoj istoriji. Oni su bili vladarska porodica, poput princeze Dajane u Engleskoj.“

„Nastavi da pričaš, ali bez princeza. Postaješ dosadna.“

„Raspućin je bio pravi čarobnjak. Ubedio je carsku porodicu da poseduje natprirodne isceliteljske moći, a po svemu sudeći izgleda da ih je stvarno i imao.“

„Šališ se“, reče Den. Izgledao je uzbuđen gotovo isto onako kao kad je shvatio da njegov učitelj nosi periku.

„Posebno je bio blizak sa prestolonaslednikom Aleksejem i njegovom sestrom Anastasijom. Ona je bila neverovatna, veruj mi, ali Aleksej je stalno bio bolestan. Bolovao je od hemofilije.“

Den se zabacio unazad. „Je l' to nešto kao ono u zadnjici?“

„Odvratno! Ne hemoroidi, Dene! Hemofilija je bolest krvi. Kada bi se Aleksej posekao čak i sasvim malo, nisu mogli da zaustave krvarenje. Pa zamisli kao da, ne znam... kao kad bi pao sa skejtborda i odrao koleno, a ono bi krvarilo i krvarilo i krvarilo sve dok ti ne bi istekla *sva* krv.“

„Strava!“, rekao je Den.

„*Nije* strava! Da nije bilo Raspućina, Aleksej bi iskrvario nasmrt pre desete godine. Ali *to nije* najzanimljiviji

deo. Bilo je mnogo plemića kojima se nije sviđalo to što Raspućin ima toliku moć nad carskom porodicom, pa su skovali zaveru da ga ubiju.“

„U redu, to postaje sve bolje.“

„Čekaj da čuješ ovo“, reče Ejmi. Brzo je preletela pogledom po sledećem delu vodiča i sve izložila svojim rečima. „Knez Feliks Jusupov je 16. decembra 1916. pozvao Raspućina na večeru s još nekim zvanicama. Prvo je Raspućinu dao otrovano vino i tortu, ali činilo se da to Raspućina uopšte nije uznemirilo. Shvatio je da pokušavaju da ga ubiju pa je potrčao ka vratima. Tada ga je knez Feliks pogodio metkom s leđa.“

„Raspućinov kraj. Šteta, taj tip je počeo da mi se dopada.“

„Pogrešno! Raspućin je nastavio dalje, prvo uz stepenice, pa je izašao iz kuće. Kneževi ljudi u dvorištu pogodili su ga još nekoliko puta, ali Raspućin nije izdahnuo. Vezali su mu ruke i noge, ugorali ga u vreću i bacili u rupu u ledu na zaleđenoj reci. I to je konačno uspelo. Raspućin se pod ledom udavio.“ Ejmi su oči blistale i spustila je glas. „Međutim, kažu da su mu svi nokti bili izlomljeni kada su ga pronašli, kao da je pokušavao da se njima oslobodi čitavih pola sata ili duže pre nego što se konačno predao.“

„To je najbolja priča koju si mi u životu ispričala“, reče Den. „Nije mi čak ni važno je li istinita ili ne.“

„Dene, mislim da je istinita. Ako niko drugi i ne veruje, trebalo bi da mi u nju verujemo, čak i ako je ne

---

vare zaluđenici za istoriju. Raspućin je bio pravi Kahil! Možda smo čak iz istog porodičnog ogranka.“

„Kao da smo superheroji?!“, Den je iskolačio oči.

„Smiri se“, rekla je Ejmi. „I dalje moramo da prokljuvimo kuda treba da idemo kad budemo stigli u Sankt Peterburg.“

Den i Ejmi začutaše i zadubiše se u misli. I ubrzo su se borili s pospanošću. Voz ima taj izluđujući običaj da umorne ljude još više uspavljuje onim svojim ljuljanjem i njihanjem, klopotanjem metalnih točkova po šinama. Den je saopštio poslednju pomisao pre nego što se predao.

„Možda bi trebalo da odemo tamo gde su pokušali da ubiju Raspućina.“

Ejmi je odbacila tu ideju. Rezbarija unutar figurice nije nagoveštavala ništa što bi imalo veze s dvorcem Jusupovih. Prigušeno je zevnula i nastavila da kopa tražeći u knjizi bilo šta što ima veze sa šumom ili valom. Podigla je ruku do vrata i odsutno pogladila privezak na Grejsinoj ogrlici od žada.

Grejs, šta bi ti učinila da si na mom mestu?, pomislila je. Pošto je Den zaspao, Ejmi iz očiju navreše suze i savladaše je brige koje je pokušala da sakrije od njega. Pogledala je kroz prozor prema plamtećem zalasku sunca.

Ovo ne mogu sama, pomislila je prevrćući tamo-amostranu o Raspućinu u vodiču za Rusiju. Jedna suza je kapnula na papir i ona ju je otrla prstom. Pogled joj je

zapeo za jednu reč i ona joj je stalno prolazila kroz glavu, ne želeći da je pusti. I tada, odjednom je shvatila. Palo joj je na um kao dar s neba.

„Shvatila sam! Shvatila sam!“, uzviknula je. Den se naglo probudio i skočio na noge u pozu nindže kada je Ejmi obrisala i poslednju suzu.

„Evo!“, rekla je prstom pokazujući palatu Jusupov. „Dene, bio si u pravu!“

„Znači li to da ću nastaviti da spavam?“

„Pre nego što su Jusupovi preuzeli dvorac, neko drugi je bio njegov vlasnik. Zanima li te ko?“

„Prosvetli me“, rekao je Den, budan, ali očiju zatvorenih za okolni svet.

„To je bio dvorac grofa Pjotra Šuvalova. Zar ne shvataš? Šuma bez dva poslednja slova i valov – Šuvalov.“

„Dobro zvuči“, reče Den. Nekoliko sekundi kasnije, naglo se uspravio i okrenuo se sestri, široko se cereći.

„Hej! Znaš li šta to znači? Ti i ja idemo na mesto ubistva!“

Šest redova dalje, Irina Spaski je spustila novine iza kojih se sakrivala i namrštila se. Prošla je pored Denovog i Ejminog sedišta, maskirana tamnim naočarima za sunce i šeširom s niskim obodom, i postavila bežični mikrofon. Mogla je glasno i jasno da čuje svaku reč, svaku glupu, opasnu ideju o kojoj su Ejmi i Den raspravljali.

Mladi Kabre su manijaci, a mladi Kahilovi su samoubice, pomislila je. I sada moram da ih pratim po Rusiji i da zaštitim stare tajne umesto da lovim nove tragove. Sa odvratnošću je coknula jezikom i pomislila na to koliko mrzi decu. Ali srce joj se steglo u znak automatskog protesta. Pre mnogo, mnogo godina, postojalo je jedno dete koje je mnogo volela.

ŠESTO POGLAVLJE

Od spavanja u vozu Den i Ejmi kao da su se napunili električnom energijom čim su stupili na pločnik Sankt Peterburga. Zašto ići u hotel kad mogu da provale u neki dvorac?

„Treba da idemo tim putem“, rekla je Ejmi, sa uzbuđenjem udišući svež večernji vazduh pošto je sišla sa uskomešanog perona. Stigli su na stanicu *Moskovski*, oko tri i po kilometra udaljenu od palate, i odučili su da radije idu pešice nego da ponovo sve stave na kocku s taksijem.

„Duž obale reke Mojka postoji čitav niz dvoraca. Jusupov je jedan od njih.“

„Trebalo bi da budeš turistički vodič“, rekao je Den.
„Povedi nas.“

Uskoro su izašli na Nevski prospekt, aveniju sa osam saobraćajnih traka. Njome su se nizale zgrade iz sedamnaestog veka s pastelnim pročeljima, a uz njih su stajale i nedavno podignute radnje boreći se za mesto pod suncem u naprednoj Rusiji dvadeset prvog veka.

„Dene“, rekla je Ejmi i povukla brata za ruku. „Mislim da nas neko prati.“

Den je bacio pogled preko ramena.

„Čovek u crnom“, prošaputao je.

Bez sumnje je bio on. Tamni kaput i šešir, bešumno kretanje, surovo lice puno senki. Nemoguće ga je promašiti.

Ejmi i Den se dadoše u trk strelovito zaobilazeći pešake na prometnom pločniku. Njihovi pokreti kao da su pokrenuli i sve ostalo. Jedan kamion je brzo prešao preko dve trake i uputio se pravo prema njima. Den je ubrzao, ali se Ejmi zaustavila kao ukopana. Kamion se zaneo i skrenuo ka ivičnjaku, a kroz prozor suvozača izlete koverta i pade u kanal pred Ejmine noge.

„Gledaj kud voziš, budalo jedna!“, povika Den. Mnogi se okretoše i pogledaše ga, a kamion se brzo vratio u saobraćaj i nestao iza ugla.

„Otišao je“, reče Ejmi dok joj je glas podrhtavao u noćnom vazduhu. Je li čovek u crnom *prouzrokovao* kretanje kamiona? Kako god bilo, čovek u crnom je nestao tajanstveno kao što se i pojavio.

„Mislim da bi trebalo da nastavimo“, rekao je Den. „Taj momak bi mogao biti bilo gde.“

Ejmi klimnu glavom i oni požuriše Nevskim prospektom. Dok su hodali, Den je pocepao kovertu i otvorio je.

„Šta piše?“, upita Ejmi.

Pošto je Den glasno čitao pismo, Ejmi je gotovo opipljivo osećala kako noć oko njih postaje sve crnija.

„Vreme ističe. Morate brže da se krećete. Prate vas, i pritom ne mislim na madrigala. Kada se budu pokazali oni koji vas proganjaju, dajte im ovu mapu kako biste ih naveli na pogrešan put, a vi nastavite pravim. Morate noću da uđete u zamak i da pronađete Raspućina. Pratite narandžastu zmiju. NRR.“

„Čovek u crnom je *madrigal!* Da li shvataš šta to znači? Mrtvi smo. Mrtvi, mrtvi, mrtvi!“, zacvile Den.

„Bar smo dobili još jednu poruku od NRR-a“, reče Ejmi. „Na samom smo tragu *nečega*... Kamo sreće da znam šta je to.“

Položila je ruku Denu na rame kao da ih to oboje smiruje.

„Mislim da bi trebalo da nastavimo, zar ne? Po svemu sudeći, ovde nemamo mnogo izbora. Osim toga, čovek u crnom je nestao“, rekla je Ejmi.

„U redu, pretpostavimo da je on stvarno odmaglio, u šta sumnjam. I šta onda? Očigledno nas i neko drugi prati, ne samo on. To bi mogao biti bilo ko, ali je verovatno u pitanju neko ko želi da *nam ispusti klavir na glavu!*“

„Izgleda da je u pitanju neki drugi tim, to sam htela da kažem. Osim toga, NRR nam je dao nešto da im odvuče pažnju.“

„Možda želi da nas odvuče od svih ostalih kako bismo postali laka meta“, ubeđivao ju je Den. „Jesi li na to pomislila? Šta ako je mamina i tatina slika obična smicalica da bismo ostali potpuno sami, na cedilu?“

Ejmi je zastala. „Dene, ne sviđa mi se što ti ovo kažem, ali mi smo već izvesno vreme na cedilu.“

Ta činjenica ih je oboje učutkala.

Ejmi je uzela pismo od Dena. Na dnu koverta je bila detaljna mapa Sankt Peterburga, po kojoj je vijugala linija od tačkica. Prelazila je preko dva kanala i završavala se u potpuno drugom kraju grada. Ejmi je otcepila mapu od ostatka pisma.

„Vidiš? Izgleda kao trag koji vodi na neko važno mesto, ali to je uzaludna trka. Treba samo da ga damo onima što nas prate kad se budu pojavili, pa će nas neko vreme ostaviti na miru. Možda NRR pokušava da nas izoluje, ali fotografija... Želim da saznam šta ona predstavlja.“

Ejmi je jasno videla kako se Den demoralisao. Iz zadnjeg džepa je izvadio polupraznu kutiju raznobojnih glaziranih čokoladnih bombona i gurnuo u usta dvadesetak komada, pa počeo zlovoljno da ih žvaće.

„Ako samo budemo mogli da uđemo u zamak, biće mi jasno šta NRR hoće da kaže u vezi s Raspućinom. Unutra je postavljena izložba s rekonstrukcijom ubistva. Sve ovo ima neke veze sa događajem kad su pokušali da ga ubiju, s onim o čemu sam ti pričala“, podsticala ga je Ejmi.

„Pa to valjda moram da vidim“, reče Den dok ga je, preko volje, ponovo hvatalo uzbuđenje pri pomisli na monaha kog nikako nisu mogli da ubiju.

Ejmi se nasmeja. „U redu! Sad samo treba da pronađemo zmiju koju ćemo slediti.“

Bilo je gotovo jedanaest sati kada su se Den i Ejmi približili dvorcu Jusupov. Sve se postepeno smirivalo na tihim obalama Mojke, reke koja protiče ispred dvospratne žuto-bele palate. Unaokolo je, uz ogradu na nasipu, koračalo nekoliko prolaznika, koje su povremeno osvetljavali farovi automobila, ali osim toga područje je bilo pusto.

Kraj reke se protezao dvorac Jusupov s trideset mračnih prozora na svim nivoima, s pročelja koje je gledalo na Mojku. Na samoj sredini fasade nalazila su se ogromna zasvođena ulazna vrata s tri visoka bela stuba sa obe strane.

„Nekako mi se čini da neće biti otvorena“, reče Den. „Da pokušamo kroz prozor?“

Ejmi je šetala ispred dvorca i tražila nešto što liči na zmiju.

„Ejmi!“, pozvao ju je Den. Prešao je ulicu da bi bolje osmotrio usku reku. Bilo je otprilike dvadesetak metara do druge obale, gde se nalazila ulica sa zgradama i kućama s mnoštvom prozora, nalik ovoj na kojoj je upravo stajao.

Ejmi je prišla Denu i zagledala se u crnu vodu.

„Vidiš li?“, upitao je Den.

„Šta da vidim?“

Den je prstom pokazao ka središtu plovnog kanala, gde je plamteća narandžasta zmija plesala u treperavoj vodi. Bila je mala, ne duža od tridesetak centimetara. Den je sledio laserski zrak svetlosti naviše pa preko ivice na drugoj obali reke. Tamo je, u jednom prozoru, pronašao ono što je tražio: senku nekoga u sobi visoko iznad reke, nekog ko je uperio laser kroz prozor.

„Pomera se“, rekla je Ejmi. Kad je Den ponovo pogledao dole, narandžasta zmija je gmizala kroz vodu ka njima.

„Ovo je jezivo“, reče Ejmi. „Ali super. Ovo je takav nagoveštaj da ga niko drugi ne može shvatiti. Kad nestane, neće. Ako samo budemo mogli da ga sledimo i uđemo, niko drugi neće znati šta da traži.“

Narandžasta zmija je stigla do zida nasipa i Den i Ejmi su se morali nagnuti preko ograde kako bi videli da se uzdiže po betonskim pločama iznad vode. Kada se približila, mogli su da primete da to nije običan laserski zrak. Kretao se hiljadu puta u sekundi i stvarao dvodimenzionalni hologram zmije koja klizi između kamenja.

„NRR ima sjajne igračke“, reče Den dok je zmija napuštala ogradu i stigla na zid dvorca iza njih.

„Preskočila je ulicu!“, rekla je Ejmi. „Izgubićemo je!“

Zmija se sada kretala brže. Prošla je pored glavnih vrata, duž niza prozora, a zatim je otpuzala uza zid do

prvog sprata. Kad je pogodila treći prozor od kraja, počela je da gmiže levo-desno po simsu.

Ejmi je ponovo pogledala prema prozoru preko puta reke. Unervozila se pri pomisli da ih neko verovatno posmatra kroz dvogled.

„Hajde“, prošaputa Ejmi pošto je ponovo usmerila pažnju na palatu. „Kladim se da treba da uđemo kroz prozor.“

Den i Ejmi su stajali ispod prozora koji se nalazio više od tri metra iznad njih. Zid dvorca je bio ravan kao tepsija.

„Čak ni Spajdermen ne bi mogao da se popne uz ovo“, reče Den.

„O, da, mogao bi“, odvrati Ejmi.

Narandžasta zmija se podigla sprat više, gde je treći red prozora bio isturen preko ukrasne fasade. Kad se zaustavila, s druge strane reke začuše prasak. Za samo delić sekunde, nešto je pogodilo fasadu i zaiskrilo.

„Ta stvar je prikačena za pištolj!“, reče Ejmi.

„Ne za pištolj“, Den ju je ispravio. „Pištolj bi bio mnogo glasniji. Pogledaj!“

S mesta gde se nalazila zmija ka njima je padao namotaj konopca, odmotavajući se usput. Do kraja se odmotao niza zid i zaljuljao baš ispod prozora kroz koji treba da uđu.

„Sjajno!“, reče Den.

„Dene, čekaj!“, upozori ga Ejmi. Čula je neki par kako razgovara u prolazu, a bližili su im se i farovi.

„Samo budi opušten“, kaza Ejmi. „Pretvaraj se da nema ničeg.“

Den i Ejmi pođoše na suprotnu stranu od konopca sve dok nisu prošli pored para klimnuvši glavom u znak pozdrava dok su prolazili. I kola su prošla.

„Hm, Ejmi“, reče Den.

„Da?“

„Mislim da NRR želi da se baš sad popnemo uz konopac.“

Den je pogledao niz sebe i video da mu se narandža-sta zmija zaustavila na grudima, na srcu.

„Obala mora da bude pusta. On odozgo može da vidi mnogo bolje nego mi. Hajde!“

Ejmi je krenula prva; uhvatila se za konopac i popela se nogama uza zid do širokog simsa.

„Požuri, Dene!“

Gurnula je prozor i on se otvorio poput vrata na šarkama. Bacila se unutra i nagla se kroz prozor da osmatra hoće li naići neka kola dok se Den uspinjao.

„Farovi!“, rekla je pa je zgrabila Dena za kapuljaču i povukla ga unutra. Den je izgubio ravnotežu i tresnuo unutra na mermerni pod udarivši u koleno i zaurlavši od bola.

„Ššššš!“, rekla je Ejmi zatvarajući prozor za njima. „U palati je možda obezbeđenje.“

„Šta da radim kad si pokušala da mi slomiš vrat dok si me uvlačila unutra!“

Den je ustao i uhvatio se za koleno pa pritisnuo. „Izbiće mi ogromna masnica, ali sve je i dalje u redu. Kuda sad?“

„Glavni sprat u istočnom krilu“, rekla je Ejmi. „Ovuda.“

Ejmi je već bila pregledala vodič i proračunala gde se nalaze eksponati izložbe o Raspućinu. Prošli su kroz mračne prostorije ispunjene skupim umetničkim delima i nameštajem.

„Izgleda da su članovi ove plemićke porodice voleli lepe stvari“, rekao je Den.

„Jusupovi su bili poznati po dobrom ukusu. Potrošili su milione na preuređivanje i obnovu.“

Dok su silazili širokim stepeništem prekrivenim tepihom od purpurnog pliša, Ejmi začu tup udarac iza njih.

„Jesi li čuo?“, upitala je.

„Mislim da nas neko ovde prati. Požuri!“

Ejmi i Den se sjuriše niz stepenice i naglo skrenuše udesno. Prošli su kroz visoki zasvođeni prolaz i skrenuli levo, pa se zaustavili ispred hodnika zatvorenog gajtanimama.

„Eto nas“, rekla je Ejmi. Provukla se ispod gajtana, a Den prođe za njom. Još jednom su skrenuli ulevo i stigli u otvorenu, slabo osvetljenu prostoriju.

Izgledalo je kao da su se vratili unazad kroz vreme kako bi bili svedoci ubistva. Sve iz one noći kad je Raspućin ubijen besprekorno je restaurirano i postavljeno: skulpture i slike, a najbolje od svega, dve prostorije s voštanim figurama u prirodnoj veličini.

„Evo ga“, rekla je Ejmi. Raspućin je sedeo u prostoru ograđenom žutim gajtanima i jeo otrovane kolače postavljene pred njega.

„Hajde, Dene. Trag vodi ka Raspućinu. Pregledaću mu džepove.“

„Ja ću proveriti ispod stola.“

Ejmi je prvo obavila ruke oko sebe pa potom gurnula ruku u debelu crnu mantiju, dok joj se lice nalazilo tek nekoliko centimetara od Raspućinove voštane glave s gustom bradom i ukočenim, netremičnim pogledom.

A onda se iza nje začu dubok glas s ruskim naglasakom: „Grdno ste pogrešili što se došli ovamo.“

Den je pokušao da ustane pa je udario glavom o sto, od čega se praznom prostorijom razlegao zveket tacni i šolja.

„Odmaknite se odatle, oboje.“

Den je odmah prepoznao glas.

„Irina! Šta radiš ovde?“

„Neće mene neka deca nadmudriti u mojoj zemlji.“

Den je pogledao Ejmi i pokušao da pročita šta govori njeno uplašeno lice. *Jesi li našla nešto?*

„Dođite i pokažite mi šta ste pronašli“, reče Irina.

„Nemam nameru da vas povredim.“

Čak i po nejasnom svetlu, Den je mogao uočiti da je Irina u svom uobičajenom sumornom raspoloženju. Ni na trenutak joj nije poverovao.

„Ako nemaš ništa protiv, mislim da ćemo ostati ovde“, odgovorila je Ejmi.

„Kako hoćeš. Ali nećete otići dok ne odgovorite na nekoliko pitanja. I daćete mi ono što ste pronašli.“

Den nije imao kod sebe mapu koju im je dao NRR i pitao se kada će je Ejmi pružiti Irini. *Šta čeka?*

„Ko vam pomaže?“, upita Irina. Namerno se igrala noktima i Den je ustuknuo pošto se setio otrova u njima.

„Niko nam ne pomaže. Mi smo samo pametniji od tebe“, rekao je Den gledajući skamenjenu sestru.

„Misliš da nisam videla zmiju? Misliš da nisam čula šta ste govorili u vozu od Volgograda? Niste vi toliko pametni, mališa.“

Den se trgao. *Prati nas još od Volgograda?!*

„Misliš da neko pokušava da vam pomogne? *Smešno!*“, nastavila je Irina. „To je zamka! Ako nastavite ovu igru, upropastićete se. Šta će uraditi taj neko koga slušate? Ubiće vas kad na kraju budete izvršili njegov nalog.“

Kao što si ti pokušala da nas ubiješ u Parizu?, pomislio je Den. Na stolu je spazio nož za maslac i pitao se hoće li mu biti od koristi ako ga uzme. Kada bi samo znao pokrete nindže.

„Još jednom vas pitam. Ko vam pomaže?“

„Evo“, rekla je Ejmi pošto se konačno preнула iz transa. Izvukla je mapu. „Ovo smo upravo našli. Uzmi je. Nisam stigla čak ni da je pogledam. Ali možemo li bar da *razmenimo* informacije?“

Irina je otela hartiju Ejmi iz ruke, razvila je i prinela blagom svetlu u prostoriji. Besno je prosiktala.

„Gore je nego što sam mislila“, upozorila je podigavši ledeni pogled prema deci. „Vas dvoje ste u velikoj opasnosti. *Morate* mi verovati. Recite mi! Ko vam pomaže?!“

Den se na trenutak primio. Nikako nije mogao da joj veruje, ali opet... nešto na njenom licu ukazivalo je na drugačiju nevolju.

Trenutak je prošao kao blesak i Irinin uobičajeni izraz namrgođene rešenosti vratio se. Zakoračila je, pružila ka Denu i Ejmi jednu šaku s noktima pod kojima su preteće svetlucali ubrizgači otrova.

„Nije nam rekao kako se zove“, rekao je Den. „Mi samo sledimo trag, to je sve. Ali ako ne budeš s nama podelila to parče papira, sve je gotovo. Izgubićemo trag. Samo nam reci šta to znači i mi ćemo poći!“

Irina je delovala *gotovo* zadovoljno. „Ako taj čovek ponovo stupi u kontakt s vama, ne slušajte ga. Na kraju će vas ubiti. *Morate* da odete iz Rusije i da se više nikad ne vratite. Neću biti kriva ako mi ne poverujete. Ali vi ćete umreti.“

Tad je odstupila i gurnula mapu u kaput.

„Hajde, oboje. Marš!“

Den i Ejmi su žurno izašli sa izložbenog prostora, a Irina je išla u stopu za njima. Uzvikivala je uputstva sve dok nisu stigli do glavnog ulaza. Otkucala je šifru na telefonu, podesila ga na elektronski alarm i ogromna

---

drvena vrata su škljocnula. Zatim je izvela Dena i Ejmi napolje, u hladnu noć.

Kad su se obreli na ulici, Irina je najpre oklevala, a potom se, izgleda, predomislila. „Ta mapa vodi do tajni zbog kojih bi neki ubili da ih zaštite“, rekla je Irina. Zatvorila je vrata i krenula u suprotnom smeru. „Zasad ću vas ostaviti u životu. Jednog dana ćete mi biti zahvalni.“

Den i Ejmi su je gledali kako odlazi, otvorenih usta, osećajući se kao dve ribice što gledaju kako pored njih pliva velika bela ajkula. A onda su se pribrali i požurili na drugu stranu uz kanal. Kad se Den uverio da su odmakli od Irine, spustio je ruku Ejmi na rame.

„Jesi li pronašla ono što je NRR želeo da pronađemo?“

Zadržao je dah. Ako Ejmi nije pronašla ništa sakriveno kod Raspućina, dospeli su u bezizlaznu situaciju.

„Jesam“, rekla je Ejmi. „I ne samo to. Postoji nešto u vezi sa izložbom što mi je pobudilo radoznalost. Mislim da smo na korak bliži otkriću ko je NRR.“

Gurnula je ruku u džep i izvadila sledeći deo slagalice.

SEDMO POGLAVLJE

Ejmi nije imala ništa protiv malo luksuza kad se za to ukaže prilika, ali su Rusi podigli dekadenciju na potpuno novi nivo.

„Kako sam uopšte mogla da ti dozvolim da me nagovoriš na ovo?“, upitala je dok je piljila u veliki klavir usred njihovog hotelskog apartmana. Rizikovali su da pozovu taksi, posle čega je Den podigao svoju zlatnu viza karticu i rekao: „Nađi nam najbolji hotel u Svetom Peri.“

Stigli su u *Grand hotel Evropa*, jedan od najekskluzivnijih hotela u celoj Rusiji. Ali kad su ušli u apartman od dve hiljade dolara za noć, Den je procenio da baš i ne zadovoljava njegove prohteve.

„Kakva prevara!“, rekao je. „Šezdeset osam hiljada rubalja i nema flipera?“

Den je jurio od sobe do sobe, pored sveg skupog nameštaja i slika.

„Nemaju čak ni televizor s velikim ekranom, ni automat za kokišku!“

„Imamo dva velika kreveta i neograničenu uslugu u sobi. Meni odgovora“, rekla je Ejmi gladeći jedan mali predmet među prstima. To je bila stvar koju je našla u Raspućinovom džepu u dvorcu: duguljasti drveni žeton s naslikanim grbom, na kome su bile ispisane sledeće reči:

Smesta je razumela ono što je napisano pošto se to odnosilo na jednu od njenih omiljenih knjiga. Rečenica *Zločinci se ovde ne kažnjavaju* upućivala je na klasično delo Dostojevskog, *Zločin i kazna*. Ejmi je volela svoje velike i dugačke knjige, a ova je baš bila debela.

A Den je pak, zahvaljujući svom oštrom pogledu i neverovatnom pamćenju, prepoznao grb. U vodiču za Rusiju nalazio se ceo jedan odeljak o heraldici. Potvrdio je da je

Den u pravu i da ovaj pripada Omsku, mestu u koje su se uputili Holtovi. Baš šteta što su za njima krenuli i Kabre.

Ejmi je izvukla Nelin mobilni telefon i punjač za njega, pa je potražila utičnicu. Bili su isuviše zauzeti da bi stupili u vezu s Neli, i Ejmi je već satima razdirala griža savesti u stomaku zbog toga.

„Ne mogu da verujem da smo je ostavili da brine za nas čitav dan i noć. Ona misli da smo mi i dalje u Kairu i da smo otišli po krofne.“

Potražila je Dena pogledom po sobi i ugledala ga kako preko hotelskog telefona naručuje uslugu u sobi. Na krilu je držao otvoren ogroman jelovnik na ruskom i na engleskom jeziku. Ejmi je, vrteći glavom, uključila telefon i gledala kako mali ekran započinje ples punjenja.

„Na jelovniku nemate ni sendvič s puterom od kiki-rikija i želeom? Bogataška hrana uopšte nije zanimljiva!“, rekao je Den. Naručio je i gazirani sok sa ukusom pomorandže, kolače sa čokoladnim mrvicama i kolutiće sa ukusom crnog luka.

„Zovem Neli“, prekinula ga je Ejmi. „Hoćeš da prisluškuješ razgovor?“

„Stani“, reče Den. Prekinuo je vezu, zgrabio laptop i kabl pa se pridružio Ejmi na podu. Seli su jedno uz drugo, sa zidnom utičnicom između njih.

„Pored ovoliko divnog nameštaja mi sedimo na podu. Šta je to s nama?“, upita Ejmi.

„Valjda nam život u raskoši ne ide od ruke. Dobro je. Nećemo valjda da završimo kao Kabre.“

Ejmi se nije mogla oteti utisku da je Den prilično brzo podlegao činima zlatne viza kartice.

„Dene, pogledaj ovo. Poruka.“

Govorna pošta na Nelinom telefonu je zatreptala zeleno. Ejmi je pritisnula dugme VRATI i aktivirala majušni spikerfon.

„*Imate sedam novih poruka*“, začuo se ženski glas.

Ejmi je pritisnula taster 7 i začula se prva poruka, iako je veza bila loša i nisu mogli sve da pohvataju.

„Narode, ako ste... POZOVITE ME! Već dugo... nađete te krofne. Hotelski broj je...“ Pucketanje je na kraju poruke bilo toliko jako da nisu mogli da dešifruju ostatak.

Još pet poruka od Neli bilo je podjednako lošeg kvaliteta, dok joj je glas postajao sve zabrinutiji svaki sledeći put kad je pokušala da ih dobije.

„Ubiće nas“, reče Den.

„Tu si u pravu“, složila se Ejmi.

Pritisnula je dugme da presluša poslednju poruku. Ona nije bila od Neli.

„Javi nam kako stoji stvar“, rekao je neki čovek šapatom. „Nisi nas obavestio.“

Den i Ejmi se zagledaše jedno u drugo.

„Znaš li ko je to bio?“, upita Ejmi. „Taj glas još nikad nisam čula, a ti?“

„Ni ja“, rekao je Den i snažno odmahnu glavom kao da pokušava da iz nje izbací neku lošu misao. Na

trenutak su piljili jedno u drugo, a potom je Ejmi namerno promenila temu.

„Nadam se da je Neli dobro. Zabrinuta sam za nju.“

„Pitam se kako je Saladin“, rekao je Den sa zabrinutošću u glasu.

„Hajde da joj pošaljemo imejl umesto da je pozovemo“, kazala je Ejmi. „Samo da joj javimo da smo dobro. Tako ne moramo da brinemo da će šiznuti na nas. Nisam sigurna da bih u ovom trenutku mogla da se izborim s tim.“

„I reći ćemo joj da se dobro postara za Saladina“, rekao je Den.

Pristupili su internetu i pronašli niz imejlova od Neli, koji su u velikoj meri zvučali kao i telefonske poruke koje je ostavila. Postarala se da im javi da je Saladin dobro, da večera svežu ribu s kairske pijace i da dugo drema u hotelskoj sobi.

„Eto vidiš“, rekla je Ejmi. „Saladin je odlično.“

Ejmi je uzela laptop i otkucala kratku poruku.

Draga Neli, nabasali smo na jedan trag iz kojeg nismo mogli da se izvučemo. Pre nego što smo bili toga svesni, već smo iz Kaira dospeli u Rusiju. Sve se zbilo zaista brzo. Znamo da verovatno ne možeš da dođeš da nas pokupiš, ali ne brini – dobro smo. Zasada bez problema. Molim te, postaraj se za Saladina. Obećavamo

---

da ćemo se ponovo javiti sutra ujutro. Molim te ne brini, dobro smo. Ejmi i Den

„Kako ti se čini?“, upita Ejmi.

„Mislim da će delovati. Pošalji je.“

Ejmi je pritisnula dugme POŠALJI. Neli će bar znati da nisu mrtvi.

„Trebalo bi nešto da pošaljemo i Hamiltonu, zar ne?“, upita Den.

Ejmi je gotovo zaboravila. Naravno! Sledeći trag je vodio u Sibir, upravo tamo gde će rano izjutra Hamilton stići Transsibirskom železnicom. Počela je da kuca poruku pošto je Den iz ranca izvadio Hamiltonovu adresu.

Hamilton – ti si na redu. Pronašli smo sledeći predmet i on vodi upravo tamo kuda ti ideš. Kada budeš stigao u Omsk, potraži statuu Dostojevskog. On je čuveni ruski pisac, pa nećeš imati problema da ga nađeš ako se budeš raspitao. Ovo je veoma važno: moraš da otkriješ u šta gleda Dostojevski. Prati njegov pogled. Ono u šta gleda jeste tvoj sledeći zadatak. Mi pretpostavljamo da će te dovesti nazad k nama. Hajde da zadržimo vođstvo u ovom takmičenju! Pozovi nas na mobilni kad dokučiš ovo što smo ti rekli. Ejmi i Den

„Zvoni“, rekao je Den. Nelin telefon je tiho vibrirao na podu zastrtom tepihom. Den je pogledao u ekran.

„Mora da je Neli. Zasigurno sedi za kompjuterom i čeka da joj se javimo. To je dobro, zar ne?“

Međutim, Ejmi baš i nije bila sigurna u to. Bila je iscrpljena, i činilo joj se da je onaj šapat s Nelinog telefona upravo nju tražio. *Javi nam kako stoji stvar. Nisi nas obavestio.*

„Neka zvoni“, rekla je. „Hajde da malo odspavamo.“

Kada se Den probudio, Ejmi nije bilo u apartmanu. Za delić sekunde se uplašio, pa pojurio iz sobe u sobu sve dok nije video poruku zataknutu za stub svog kreveta.

Izašla sam da u predvorju hotela kupim nešto nove odeće. Naša postaje odvratna. Brzo se vraćam. Naruči doručak, uspavanko.

Den odahnu. Pošto je pogledao na sat, video je da je već prošlo devet ujutro. Brzo je u sebi proračunao. Ako je verovati NRR-u, preostalo im je još samo deset sati pre nego što se „prostorija“ zatvori, ma šta to značilo.

Kad se Ejmi vratila iz hotelskog predvorja noseći dve kese iz kupovine, Den se već istuširao i okončao obimnu porudžbinu za sobnu uslugu. Iz kupatila je izašao u magli od pare, u belom plišanom ogrtaču i papučama.

„Trebalo bi bar jednom da ovo zadržimo“, rekao je Den. Reči su mu bile nerazgovetne od pene dok je prao zube besplatnom četkicom.

„Kada bismo samo imali mesta u rancu. Pogledaj je li nam Hamilton Holt poslao imejl.“

„Hoćeš da kažeš Hamilton *Dolt**, zar ne?“, nasmejao se Den.

„Pa, sada smo se s njim uhvatili“, rekla je Ejmi dok je kopala po kesama u potrazi za nečim da obuče. „Najbolje da to iskoristimo koliko možemo.“

Den je bacio četkicu za zube u umivaonik i pridružio se Ejmi dok je pretraživala kese s odećom.

„Dole imaju nekoliko finih radnji. Sve sam stavila na račun sobe“, iskezila se Ejmi. „Počinjem da se navikavam na ovo.“

Počeše da vade sve iz kesa, od novog rublja do farmerki i košulja. Povukli su se, svako u svoju sobu, brzo se obukli i sreli se na ulazu u apartman kada je stiglo posluženje.

„Ti uzmi laptop“, rekao je Den. „Ja ću hranu.“

Proždirali su gomilu vrelih palačinki koje su se pušile, uz šolje tople čokolade, osećajući da su ovoga puta stvarno imali sreće. Dobro su se odmorili, dobro najeli, obukli novu odeću. Može li se bolje spremiti za deset sati pustolovine? Dok su jeli, Den je proverio imejl. Nasmejao se tako gromoglasno da mu je iz usta ispao zalogaj i sleteo na Ejmin tanjir.

„Odvratno!“ uzviknula je, ali se i sama nasmejala. Naglim pokretom je otresla sažvakani komadić palačinke na sto i upitala Dena šta je smešno.

„Stigao nam je imejl od Hamiltona. Pogledaj.“

---

* Engl.: *dolt* – tikvan, budala, glupak. (Prim. prev.)

Pomerio je laptop tako da Ejmi može da vidi ekran. Tu je bila slika Holtovih kako stoje ispred železničke stanice u Omsku. Svi su nosili džinovske nepromočive perjane jakne s krznom oko kapuljača i cerili se od uha do uha. Izgledali su kao tim previsokih gimnastičara koji se spremaju za spust niz padinu po ciči zimi, osim što je sunce sijalo i što su svi oko njih bili u tankim džemperima. Ispod slike se nalazio Hamiltonov odgovor na njihov imejl od sinoć:

Mama nas je naterala da obučemo ove glupe stvari da bismo se porodično slikali. Rekla je da će slika biti savršena božićna razglednica. Nije važno. U ovo doba godine, u Sibiru nije baš hladno pa smo izbacili jakne. Tata je otišao u potragu za pitom od mesa, mama i blizanci traže ve-ce. Ja sam ponovo uspostavio vezu na svom laptopu, ovde u tundri je neorganizovano, ha-ha, ali sam dobio vašu poruku. Nalazim se u internet-kafeu. Nisam imao problema da dobijem uputstva za taj spomenik Dostrovinskog. Momak ima uvrnuto ime, ali je bilo od pomoći jer mi je neko ovde u kafeu već rekao gde da ga pronađem. Blago meni, odmah je tu iza ugla. Proveriću na koju stranu taj momak gleda i odmah ću vam javiti. Mobilni telefon nema postojanu vezu, ali ću možda dobiti više crta na ekranu kad ponovo budem napolju. Na tragu sam,
Hamer

„Hamer?“, reče Den. „Šali se, zar ne?“

„To mu je sigurno porodični nadimak.“

Den je gurnuo u usta smotanu palačinku i visoko podigao viljušku.

„Čuvajte se, braćo suparnici – Hamer radi na slučaju!“

Oboje su se kikotali kad začuše kako Nelin telefon ponovo vibrira.

„Mislim da bi ovog puta bilo bolje da se javimo“, reče Den kao da su mu sve lađe potonule.

Ejmi je prišla telefonu i uspostavila vezu. Identifikacija nepoznatog broja. Zaključila je da je vreme da porazgovara.

„Halo?“, rekla je Ejmi pošto je uspostavila vezu.

„Ejmi? Jesi li to ti, Ejmi?“ Preko veze je odjeknuo Nelin ushićeni glas. Zvučala je oduševljeno.

„Ja sam, dobro smo!“, rekla je Ejmi.

„Da, da, DA! Da li je Den tu? JE LI DOBRO?“

„Den je dobro, samo ako se nije prejeo palačinki.“

„RAZBOLELA sam se od brige zbog vas dvoje“, rekla je Neli. „I Saladin neće da prestane da kuka. Nedostajete mu, narode. Rusija? JE L' SE VI TO ZAFRKAVATE SA MNOM? Kako ste MOGLI da dozvolite da se to dogodi?“

„Kako je Saladin?“, upita Den.

Ejmi mu odmahnu pošto je Neli nastavila da melje.

„Ne znam šta vas je to spopalo! DA NISTE MRDNU-LI dok ne dođem. Već sam ugrabila let za Moskvu. Gde se tačno nalazite?“

Ejmi je pokušala da izračuna u sebi... Od Moskve do Sankt Peterburga... verovatno noćnim vozom. Predugo da čekaju.

„Mi smo u Sankt Peterburgu, ali moramo dalje, Neli“, rekla je Ejmi. „Potraga u koju smo se upustili mnogo zavisi od vremena. Mislim da ne možemo da sedimo ovde i da ceo dan ništa ne radimo.“

Drugi poziv je bio na čekanju. To je bio Hamilton Holt.

„Slušaj, Neli, moram da prekinem. Dođi u Moskvu i mi ćemo te pozvati čim budemo mogli. Drži se.“

„NEMA ŠANSE! Ostanite gde s...“

Ejmi je prekinula vezu i prebacila poziv. Hamilton je zaurao u telefon tako glasno da je Den mogao da ga čuje na drugoj strani sobe.

„Vidim ga! Vidim u šta ovaj pisac bulji!“

„Odlično, Hamiltone! Šta je to? U šta gleda?“

Den je prišao Ejmi kako bi mogao da sluša.

„Tata! Našao sam!“

Delovalo je kao da Ajzenhauer Holt pokušava da zgrabi telefon. Ejmi je čula kako Meri-Tod više nešto u pozadini.

„Hej! Skidaj tu jaknu!“

Regan i Medison su urlale negde u blizini.

„Gleda u zemlju!“, vikao je Hamilton.

„Svuda su cigle, a na jednoj od njih nešto piše. Piše...“

„Hamiltone? Šta piše?“

„Piše *Aleksejeva soba za igru* i tu je neki simbol, izgleda kao šestostrani dragi kamen.“

„Nisi to rekao Kabrama, zar ne?“

„Tim gubitnicima? Ni slučajno“, odgovorio je Hamilton.

„Odlično, Hamiltone! Uspeo si! Hm... sačekaj sledeća uputstva.“

„Naravski... Tata! Ej, tata! Ovo mi izmiče iz ruku. Hamer Holt se odjavljuje!“

Telefon se isključio i Ejmi je potrčala kroz sobu da uzme vodič za Rusiju.

„Ovo potvrđuje moje sumnje“, reče Ejmi dok je brzo prelistavala stranice i tražila, tražila, tražila...

Podigla je blistave oči ka Denu. „Uzmi ranac. Moramo da obiđemo Carsko Selo!“

OSMO POGLAVLJE

Ejmi Kahil su već mnogo puta pokrali, ozvučili, prevarili i iskoristili. Bilo joj je *dosta* vožnje taksijem.

„Imam bolju ideju“, rekao je Den. Stavio je bitničku kozju bradicu i brkove pa otišao pravo u hotelsku banku i blistavo se osmehnuo držeći u ruci svoj pasoš i zlatnu viza karticu.

„Potreban mi je gotovinski avans. Možete li da ga iskopate?“

Ejmi je morala da priguši smeh. Da li Den stvarno misli da će dobiti pravi novac s takvim tekstom?

„Na američke kartice uzimamo proviziju od hiljadu rubalja“, rekao je blagajnik. Hiljadu rubalja je otprilike trideset zelembaća, što je Ejmi delovalo kao mnogo

---

novca. A opet, to je bio NRR-ov novac, ne njen, a sem toga već su napravili račun veći od dve hiljade dolara.

„U redu je“, odgovorio je Den. „I, ah, uzmi i sebi kao napojnicu još hiljadarku kad smo već kod toga. Za sebe ću uzeti sto hiljada, ako kartica pokriva toliko. Trošim kao mornar na odsustvu. Moram da se približim limitu na toj stvarčici.“

Den se nasmejao kao da ga u stvari nije briga, ali Ejmi je znala da nije tako. Kod kuće su morali da broje svaku paru.

„Ahhh, vrlo dobro“, rekao je čovek, iznenada najbolji Denov prijatelj. „Potrošili ste šest hiljada američkih dolara. Na kartici je četrdeset četiri hiljade neiskorišćenog novca. Ali vi naravno znate limit vlastitog zaduženja.“

„ČETRDESET ČETIRI HILJADE!“, Den se obuzdao da se ne zagrcne od iznenađenja, a potom zatražio još sto hiljada rubalja, za svaki slučaj. Sagnuo se ka Ejmi i prošaputao: „Ako rublje izgledaju kao klikeri, moj ranac će istinski otežati.“

Blagajnik je izbrojao novčanice. Gomila od otprilike sedam i po hiljada američkih dolara bila je toliko velika da se zaljuljala kada je došao do poslednjih hiljadu. Den je, razrogačenih očiju, častio blagajnika još jednom hiljadarkom.

„Baš ste ljubazni, gospodine, veoma velikodušni. Hvala vam! Vama i vašoj mladoj prijateljici želim prijatan dan.“

Ejmi je pala vilica kada je hvatila da maskirani Den deluje mnogo starije od nje.

„On *nije* stariji od mene“, rekla je bez razmišljanja. Den se zlobno nasmešio i nagnuo prema blagajniku. „Znate kako mogu biti osetljive mlađe sestre. Ona je nemoguća.“

„Samo nastavi tako, drugar“, rekla je Ejmi šapatom, „i počupaću ti te lažne brkove s glupog lica.“

Čim su izašli iz predvorja na ulicu, Ejmi je zasula Dena pitanjima. „Šta kog đavola nameravaš s toliko novca?“

„Imam plan“, odgovorio je Den.

„*Plan?* Očigledno si se prejeo slatkiša i od toga ti se vrti u glavi.“ Usplahirila se zato što sa sobom nose gomilu novca.

„Eto, izgleda da je ovo savršeno dovoljno za naše potrebe“, rekao je Den.

Den je posmatrao sredovečnog muškarca kako izlazi iz kola. To je bio najmanji auto koji je Ejmi u životu videla, stvarno više nalik dečjim kolicima. I bio je plav, što je Ejmi nerviralo. Plavo je bila omiljena Denova boja.

„Vreme je da počnem da skupljam automobile“, rekao je Den. „Hajde. Ovo će biti strava.“

„Mnogo si gluplji nego što sam mislila“, prostenjala je Ejmi. „A to nešto znači. Da li se sećaš da *nijedno od nas dvoje ne ume da vozi?*“

Den je, međutim, kao munja prešao ulicu i pozdravio čoveka. Momak je bio ćelav kao krompir, kravata mu je bila umrljana, a imao je držanje kao da kasni na neki važan sastanak.

„Koliko tražite za kola?“, upita Den. „Žurim, a imam gotovine.“

Čovek pogleda Dena, vide koliko je nizak i grohotom se nasmeja. „Glupi Amerikanci! Idite kući!“

„Vidite ovaj ranac?“, upita Den dok ga je sledio. „Pun je gotovine! Ozbiljan sam!“

Izgleda da čovek nije mogao da se suzdrži pa se okrenuo. „Koliko u rancu? Mali Tim nije jeftin“, rekao je.

Mali Tim?!, pomisli Ejmi. „Samo tre...“

„Dovoljno“, rekao je Den prekidajući je. „Daću vam, hm, da vidimo... šta mislite o dvadeset hiljada rubalja za njega?“

Ejmi se čudnovato, cijukavo zakašljala, kao da joj se u grlu zaglavila loptica od dlaka. Bila je nečuvena već i sama pomisao na to da će potrošiti dvadeset hiljada *bilo čega*.

„Trideset“, rekao je čovek popravljajući kravatu i gledajući Dena iskosa.

Den izvuče novčanice iz ranca.

„Znaš da voziš ruska kola?“, upita ozareni čovek. „Pokažem ti!“

Den se odmah i sam ozari. „Dobro si se pogodio.“

Nekoliko minuta kasnije, čovek s krompirastom glavom uzeo je, sav srećan, svojih trideset hiljada rubalja i pet minuta proveo Dena i Ejmi Malim Timom. Auto nije bio mnogo veći od frižidera i imao je svega dve brzine, sporu i brzu.

„Neka menjač bude gore sve dok Mali Tim ne postigne četrdeset, a zatim ga ovako spustiš.“ Čovek je zgrabio menjač i trgnuo ga unazad za otprilike trideset centimetara. „Ne... kako kažete... kvarilo?“

„Kvačilo“, ispravi ga Ejmi, koju kao da je Mali Tim više zanimao nego Dena.

„Mlađa sestra je nevaspitana“, rekao je muškarac.

„Šta mi pričaš“, odgovorio je Den gladeći prstima lažnu kozju bradicu. Ejmi pomisli da će eksplodirati.

Muškarac je prstom pokazao pedale na podu ispred vozačkog sedišta. „Ovo je kočnica, ovo gas. Lako!“

„Izgleda sasvim jednostavno“, rekao je Den. Ejmi i dalje nije mogla da poveruje da su upravo kupili dečja kolica koja se pretvaraju da su automobil.

„Kasnim“, rekao je čovek potapšavši se po džepu da bi se uverio da je novac i dalje tu. „Pazite. Mali je brži nego što izgleda. U njemu ćete postati muškarac. До свидания!“

„Ortak, tako mi se vozi ova stvarčica“, kaza Den. Ejmi je zaškrgutala zubima. Mrzela je kada je zove „ortak“. To nema baš *nikakvog smisla*.

Den se iskezi. „Puni smo para kao brod i imamo svoja kola! Neverovatno!“

„Aha“, odvrati Ejmi. „Neverovatno *glupo*.“

Činilo se da se Den uvredio. „Nije glupo. Kad god upotrebimo karticu, NRR može da nas prati. Sada smo kao odmetnici – samo gotovina i opuštena vožnja na svoju ruku. Ne može nam ući u trag.“

Ejmi je morala da se složi s tom tvdnjom, ali nije bilo šanse da će jedanaestogodišnjem bratu dopustiti da je vozi po Rusiji.

„Sklanjaj se, Riči Riče. Ja samo što nisam dobila dozvolu za obuku. Ja ću.“

Den se bunio sve dok mu nisu spali brkovi, ali Ejmi se nije predomislila. Sela je na vozačko mesto, dok ju je nervoza sve više obuzimala.

Den je ponovo skočio u napad. „Jesi li potpuno sigurna da možeš? Ja imam iskustva na ruskim ulicama. Možda bi trebalo da pustiš...“

„Samo prestani da pričaš i pusti me da se koncentrišem, hoćeš li?“

„O, da, zvučiš kao da si stvarno spremna da voziš“, rekao je Den dok je preko pasa vezivao odrpani stari pojas.

To je upalilo. Ejmi je sad bilo dosta. Okrenula je ključ i iz auspuha je pokuljao oblak dima. Motor je zatutnjao i prasnuo kao da gori od želje da jurne kroz saobraćaj.

„U redu“, rekla je Ejmi duboko udahnuvši i spustivši stopalo na papučicu. „Evo, kreće trideset hiljada rubalja.“

Mali Tim se zanosio putem brzinom otprilike pet kilometara na sat, sve dok se Ejmi nije izveštila i ubrzala na petnaest. Ubrzo je postigla i trideset dva kilometra na sat.

„Sviđa ti se Mali Tim, zar ne?“, rekao je Den. „Daj, pusti me da malo ja vozim. Molim te.“

„Možeš da mi pljuneš pod prozor, *ortak*“, reče Ejmi. „Samo me obaveštavaj kuda da idem i nemoj da me ometaš.“

Den je promrmljao nešto, ali je u vodiču pronašao mapu Sankt Peterburga na stranici podvijenih uglova. Na Ejminom licu se pojavio osmeh. Kada je brzinomer dostigao četrdeset, pomerila je ručni menjač i Mali Tim je poskočio napred i oštro zabrujao.

„Juhu! Malo mu se zavrtelo u glavi!“, uzviknula je.

Mali Tim se trzao napred-nazad dok je Ejmi pokušavala da pronađe papučicu za kočnicu.

„Ejmi“, rekao je Den. „Vidiš telefonski stub, zar ne? EJMI!“

Ejmi je snažno smotala volan ulevo i za dlaku izbegla trotoar.

„S-s-smiri se, Mali Time!“, povika Ejmi. Konačno je pronašla nožnu kočnicu, nekoliko puta je lagano pritisnula i uspostavila kontrolu nad kolima.

„Mislim da sam se izvežbala“, rekla je.

Pogledala je u Dena. Izledao je ojađen, isto kao onda kad mu je tetka Beatris oduzela nunčake. Ali pokorno je davao uputstva i postavljao pitanja dok su se vozili.

„Reci mi još jednom zašto idemo u to selo kraljeva.“

„Carsko Selo. Tamo su Romanovi odlazili na odmor.“

„A zašto se ponovo bavimo Romanovima?“, upita Den.

„Oni su bili poslednja carska porodica u Rusiji. Nad tom porodicom je Raspućin imao veliki uticaj.“

Ejmi se uključila na dugi auto-put vozeći oko šezdeset kilometara na sat. Dok su se vozili prema Carskom Selu, ispričala je Denu sve o poslednjoj ruskoj carskoj porodici. Kako su ih svrgnuli s vlasti i proterali u selo. Jednog

---

dana su bili najmoćnija porodica u Rusiji, a sutradan su postali zatočeniци. Ejmi je naročito zanimala mlada velika kneginja Anastasija. Bilo je fantastično sve što je Ejmi pročitala o njoj. Anastasija je vaspitavana kao obično, ne kao carsko dete, i bila je izuzetno ljupka. Takođe i veoma nestašna i uvek je zbijala šale sa učiteljima i prijateljima.

„Volela je da se šegači na sve moguće načine i očigledno se odlično penjala na visoko drveće. Kad bi se popela na drvo, bilo ju je teško spustiti na zemlju.“

„Zvuči kao da je moj tip“, rekao je Den.

„Međutim, doživela je užasan kraj. Ubijena je, Dene. Svi su pobijeni. Njen brat Aleksej i njene tri sestre. I roditelji. Pred streljačkim vodom, meci su leteli svuda, odbijali se od zidova. Međutim, postoji jedna svetla tačka, nešto što je po mom mišljenju povezano sa svim ovim. Ima mnogo ljudi koji misle da Anastasija nije poginula sa ostalim članovima svoje porodice.“

„Kad je onda umrla?“

„Ko zna? Ali neki tvrde da njenog tela nije bilo tamo kad su, mnogo godina kasnije, istražili grobnicu.“

„Sjajno!“, rekao je Den.

„Znaš šta ja mislim? Mislim da je Raspućin bio Kahil. Mislim da je možda pokušao da spase Alekseja i Anastasiju. Možda im je dao to nešto zbog čega je njega bilo tako teško ubiti. Prvo Alekseju, da bi ga izlećio od bolesti, zatim Anastasiji da bi je saćuvao od streljačkog voda. Možda *nisu mogli* da je ubiju.“

Den je ćutao širom otvorenih oćiju, i Ejmi je znala da se ponovo izgubio u maštarijama o superherojima.

Super Den. Samo mi je to trebalo.

Pošto se Sankt Peterburg izgubio iz vidokrugaa i prevladao seoski predeo, ćutke su nastavili voźnju. Talasasta brda sa obe strane oznaćavala su im put i oni spustiše stakla da udišu sveź vazduh.

„Selo je bilo jedno od poslednjih mesta gde su se igrali Aleksej i Anastasija. Aleksejeva soba za igru bila je omiljeno mesto u dvorcu. A reći ću ti još nešto. Baš pre nego što su je odveli, na samom kraju, Anastasija i njene sestre su sakrile najvredniji nakit. Ušile su ga u odeću kako da ga niko ne bi mogao naći.“

„Otkud ti to znaš?“, upita Den sumnjićavo je gledajući. „Nemoj mi reći da u tom vodiću postoji odeljak o skrivenim dragocenotima.“

„Vikipedija“, odgovori Ejmi. „Proverila sam dok si ti spavao. Mnogo nakita su sakrile u porubima haljina i donjem rublju. Hamilton Holt je rekao da se na cigli pred spomenikom Dostojevskom nalazi dragi kamen zajedno s rećima *Aleksejeva soba za igru*. Mislim da bi trebalo da obratimo pažnju na ćlanak o odeći u toj sobi za igru. Kladim se da ćemo upravo tamo pronaći ono što traźimo.“

Carsko Selo se ukazalo pred njima i Ejmi je pritisnula koćnice i prebacila Malog Tima u niźu brzinu pa je zakašljao i poćeo da mili.

„Ostavimo Tima što je dalje moguće od obezbeđenja. Ne bih voleo da vidim da ga odvuku.“

Parkirali su kola i krenuli pešice dugačkim stazama kroz vrtove i pored nizova raskošnih zgrada. Mlazevi iz veličanstvenih belih fontana prskali su na sve strane, a bujni travnjaci behu savršeno pokošeni.

„Prilično lepo mesto za izgnanstvo“, reče Den. „I nije baš zatvorska ćelija.“

„Ma šališ se“, rekla je Ejmi. Carsko Selo je bilo još zanosnije nego što je Ejmi zamišljala. Videla je slike, ali one nisu ni izbliza dočarale nepregledne travnjake i divne zgrade.

„Ono je Katarinin dvorac“, rekla je Ejmi i prstom pokazala građevinu udaljenu otprilike kilometar i po.

„Rusi vole dugačke zgrade“, primeti Den. Katarinin dvorac je Denu izgledao kao izdužena kuća za lutke. Bio je svetloplav, s belim detaljima i zlatnim rubovima, visok otprilike šesnaest i po metara, a dugačak deset puta toliko.

„Evo našeg odredišta“, rekla je Ejmi pokazavši prstom na dugi niz vrtova u središtu Carskog Sela. „Aleksandrov dvorac. Hajde, možda ćemo brzo ući i izaći.“

Aleksandrov dvorac je bio potpuno drugačiji od Katarininog. Starinski beli kameni stubovi stajali su ispred bledožutih zidova koji su se, činilo se, protezali unedogled, u obliku širokog slova U. Iza kružnog prilaznog puta prostrani zeleni travnjak vodio je do svetlucavog jezerceta.

„Nadam se da znaš kuda idemo“, rekao je Den. „Ovo mesto je ogromno. Sati bi nam bili potrebni da pronademo jednu sobu.“

„Postarala sam se za to“, rekla je Ejmi. Zapisala je beleške na komadu hotelskog papira koji je izvukla iz džepa.

„Na osnovu putničkog bloga koji sam čitala, Aleksejeva soba za igru nalazi se na drugom spratu dečjeg krila. Prolazimo pored Tamnocrvene sobe, iz koje ćemo izaći u Mermernu sobu, zatim u Dvoranu portreta...“

Ejmi je nastavila da čita detaljna uputstva sve dok nisu stigli pred zasvođena ulazna vrata i ušli u dvorac. Uniformisani turistički vodič klimnuo je glavom i nasmešio se.

„Možete li da nam pokažete kako da stignemo u Aleksejevu sobu za igru?“, upita Den.

„Svakako.“ Čovek se okrenuo i prstom pokazao na široko stepenište. „Gore, pa hodnikom, levo. Velika je soba.“

Ejmi je odložila svoja uputstva i mrko pogledala Dena. „Razmetljivče.“

Za nekoliko minuta su stajali na ulazu u jednu od najneverovatnijih soba za igranje koju je Ejmi u životu videla.

„Ovaj klinac je uživao“, rekao je Den. „Ne bih izlazio odavde sem da jedem ili da odem u ve-ce.“

Aleksejeva soba za igru je bila veliki prostor ispunjen ručno napravljenim igračkama svih mogućih vrsta. Nasred sobe su pored majušnog indijanskog šatora stajala dva dečja kanua. Složeni komplet s vozom i šinama izukrštanim u svim mogućim pravcima, džinovski

plišani ovčarski pas, jedrenjaci i sanduci s kockama za slaganje. Po plafonu su bili okačeni avioni i jedrilice, a kućice za lutke behu poređane uz čitav jedan zid.

„Ne vidim ovde nikakvu odeću, a ti?“, upita Ejmi. Izložba je osmišljena tako da se posetiocima omogući da hodaju po uskom crvenom tepihu kroz sredinu sobe za igru i da izađu na drugu stranu prostorije.

„Dodi“, rekao je Den. „Hajde da pogledamo malo bolje.“

„Jesu li vam roditelji u blizini?“

Ejmi je već bila na ivici živaca i taj glas ju je uplašio. Okrennula se i ugledala turističkog vodiča iz prizemlja koji ih je pratio.

„Deci nije dozvoljen ulaz bez roditelja. Male ruke padnu u iskušenje.“

Ejmi je poželela da je Den zadržao kozju bradicu, ali sad je bilo prekasno.

Den ju je pogledao, a zatim se raspričao: „Ceo ovaj odmor je običan promašaj. *Doooooosadan*. Samo smo imali sreće da konačno nademo nešto stvarno super, a ne možemo da uđemo.“

Ejmi je brzo shvatila i uskočila. „Mama i tata su nam i dalje tamo u Katarininom dvorcu i gledaju slike. Uh.“

Turistički vodič je izgleda shvatio.

„I moja deca vole ovu sobu.“

„Možete li da nas uvedete unutra?“, zamolio je Den.

Turistički vodič je bacio pogled niz hodnik. Još je bilo rano i dvorac je bio relativno prazan. Činilo se da niko ne dolazi.

„Ruke u džepove, molim vas! Ništa ne dirajte!“

Ejmi i Den su preko volje gurnuli ruke u džepove, a turistički vodič je ušao u sobu ispred njih. Pokazivao im je brodove kad se na vratima pojavila bučna grupa malih Britanaca.

„Mama! Pogledaj igračke!“, povikao je jedan od njih i oni pojuriše pravo prema indijanskom šatoru.

„Stanite! Stanite! Ne silazite s crvenog tepiha!“, pobunio se turistički vodič. Roditelji su pokušali da se umešaju, ali dva deteta su jurcala od jednog predmeta do drugog, van domašaja vodiča.

Ovo mi je prilika, pomislila je Ejmi, motreći vrata ormana. Den je stajao na svom mestu dajući sve od sebe da skrene pažnju s njenog bega od haosa u sobi. Pre nego što je vodič uspeo da se okrene, Ejmi se ušunjala u orman i zatvorila vrata.

Unutra je bilo mračno, ali se zračak svetla probijao ispod vrata. Ejmi je pipala oko sebe i otkrila da je orman pun okačene odeće. Jesu li to stvarno predmeti od pre toliko vremena? Prelazila je prstima preko meke svilene i čipkaste odeće tražeći nakit u porubima. Gurnula je ruku u jedan džep i sklopila prste oko nečeg tvrdog. Bilo je malo i okruglo, čvrsto i tvrdo, ali kad je izvukla ruku i prinela predmet nosu, osetila je prodoran miris.

Naftalinska loptica!

„Pffffffffffff“, prošaputala i ispustila belu lopticu nazad u džep gde ju je i našla. Ejmi je pretražila sve džepove

koje je mogla da pronađe: ništa osim više naftalinskih loptica i komadića paperja.

Ponovo se začuo prigušeni glas turističkog vodiča.

„Gde ti je sestra?“

„Otišla je tamo napred. Mislim da ću i ja to učiniti“, rekao je Den.

Za vreme boravka u ormanu Ejmi su se oči počele prilagođavati na mrak dok je opipavala i gnječila svaki odevni predmet. Nije bila sasvim sigurna, ali joj se učinilo da turistički vodič stoji baš ispred vrata i da proverava je li svaka stvar na svom mestu.

Šta je ovo? Posegnula je u zadnji deo ormana i napipala porub neke dečje haljine. Ejmi se spustila na ruke i noge i otpuzala dublje unutra, čvrsto stežući mali grumen koji je otkrila.

Upravo tada, kvaka na vratima ormana se pomerila i vrata se otvoriše. Ejmi je stajala savršeno mirno u zadnjem delu, skrivena u šumi kaputa i haljina. Mogla je da vidi obrise turističkog vodiča.

„Ima li šanse da mi dozvolite da izbliza pogledam voz? Mnogo me zanimaju železničke pruge.“

To je bio Den, koji se za tren oka vratio u sobu.

„O, da“, rekao je turistički vodič. „Ali posle moram da pronađem ostale. Nevaljalu decu bi trebalo da drže na uzici!“

Vrata ormana su se ponovo zatvorila i Ejmi odahnu. Rascepila je porub haljine, osećajući se strašno što je oštetila nešto tako dragoceno. Jer po svemu sudeći, nju

je nosila lično velika kneginja Anastasija. Ruke su joj zadrhtale i od same pomisli na to.

„Evo ga!“, prošaputala je pošto je napipala glatki kamen. Stavila ga je u džep, vratila se ka vratima i oslušnula glasove. Izgledalo je da su otišli.

„Dene?“, prošaputala je dok je otvarala vrata ormana uz slabu škripu i upiljila se u sobu. Vrata su se naglo otvorila pa je Ejmi ispala napred i gotovo polomila kućicu za igru ispunjenu malim figurama.

„Znao sam!“, rekao je turistički vodič.

Den se dao u akciju, skočio na postavljenog ovčarskog psa. „Juhu! Zajaši!“, povikao je. Ejmi iskolači oči. Njen brat je uvek spreman da se izblamira ako treba.

Turistički vodič je stegnutih zuba odmarširao prema Denu. Ejmi je kao munja jurnula prema izlazu, trčeći što je brže mogla. „Hajde, Dene!“

Nije morala dugo da čeka.

„Trči!“, zaurlao je Den. „On me prati u stopu!“

Ejmi i Den se sjuriše niz stepenice dok im je turistički vodič dahtao za vratom.

„Ne zaustavljaj se, Ejmi! Samo nastavi!“, vikao je Den. Turistički vodiči su se sad sticali iz tri pravca, ali su Den i Ejmi jednostavno bili dovoljno brzi da prvi stignu do ulaznih vrata. Izleteli su na blistavo svetlo sunčanog ruskog jutra i nastavili da trče.

„Da se više niste vratili!“, povikao je turistički vodič kog su prevarili. Stajao je razjaren između dvojice kolega. „Deca! Doći će mi glave!“

Ejmi i Den su usporili i prešli u hod boreći se za dah. Uskoro su se previjali od smeha.

„Pronašla sam neku bombonu unutra“, rekla je Ejmi. „Zadrži je.“

Izvadila je belu naftalinsku lopticu, ali Den se nije upecao na mamac.

„Prvo ti!“

Ejmi je zamahnula rukom i bacila naftalinsku lopticu u jezerce. Prvi put je vozila kola, dotakla odeću jedne princeze i pronašla sledeći trag – sjajno jutro po svim merilima.

DEVETO POGLAVLJE

Irina Spaski je palcem kružila oko tastera POŠALJI na svom telefonu. Izgleda da nije mogla da se natera da nekog pozove. Duboko je udahnula i vratila telefon u džep tankog crnog kaputa. *Kabre mogu da sačekaju*, pomislila je okrenuvši se od Aleksandrovog dvorca. Irina je, sama kao i obično, krenula u šetnju prema jezeretu na drugoj strani dvorskih imanja.

Posmatrala je Dena i Ejmi kako ulaze u dvorac, videla ih kako trče iz njega prema toj olupini od kola koju su kupili. *Smejali* su se. To ju je zbrinulo. Njih dvoje su bili radosni. Ući će u taj mali automobil i nastaviće put sve dok na kraju ne dovedu Irinu u najgoru moguću nevolju. *Lusijenski dvostruki agent. Možda madrigal.*

Nešto su pronašli u dvorcu, to je bilo sasvim očigledno. Bili su u većoj nevolji nego što su mislili.

Ipak ne mora da se završi loše, pokušala je da uveri sebe. Pred očima joj je iskruslo drugo jedno dete, mlađe, plavlje. *Zašto ga se najbolje sećam kao deteta koje je tek prohodalo?*

Slabo se sećala poslednjih dana, a gotovo ničega za vreme sahrane. Skoro sve je iščeznulo osim sećanja na to kakvo je bilo vreme. Nikada neće zaboraviti niske, guste oblake i lagani sneg dok su polagali kovčeg u zemlju. Od tada je prošlo previše samotnih dana i noći, imala je suviše vremena za razmišljanje, i previše je toga ugroženo. *Kad izgubiš dete, izgubiš i dušu.*

Irina je ponovo uzela telefon u ruku i ovog puta nije oklevala da pritisne dugme.

„Konačno“, prasnuo je Ijan Kabra. „Imamo li nešto zbog čega bismo se zabrinuli?“

„Da“, rekla je Irina. Stigla je do jezerceta i zastala gledajući vodu prekrivenu algama. „Neko im pomaže. Neko visoko u lusijenskom ogranku. Sigurno je tako.“

„Na osnovu čega to misliš?“, upita Ijan.

„Upravo su izašli iz Aleksejeve sobe za igru. Sigurno znaju za lusijensku vezu s Romanovima.“

„Gledaj da se ne domognu osetljivog materijala. Znaš kakav je ulog. Jedan korak bliže i moraćeš da ih se rešiš.“

„Znam.“

Irina je zastala, ali je iskušenje da izaziva bilo isuviše jako.

„Neće tvoj otac kazniti samo mene“, blago je upozorila i isključila telefon.

Bar nisu zatražili od nje da deci učini išta drastično. Iz džepa je izvadila neku napravu i uključila je. Mali ekran je oživeo.

„Kuda ste sada namerili, Dene i Ejmi Kahil?“, upitala je.

Irina je u već bila unela koordinate parkirališta u elektronski uređaj. Udaljeni satelit je slao zrake slika na njen ekran sve više ih zumirajući, sve dok nije mogla da vidi krov plavog auta.

„Nije loše“, kazala je, zadovoljna pametnom napravom koju su lusijenovci tek nedavno pustili u promet. Kola su bila zamagljena i na ekanu je nedostajalo detalja, ali majušni plavi krov je bez sumnje bio onaj pravi.

Ovo će biti lakše nego što sam mislila.

Irina je ušla u vlastita kola i držala uključen plavi ekran krećući u poteru. Dva minuta kasnije, mala kola su skrenula udesno.

„Isključuju se s glavnog puta“, promrmljala je pošto je videla da Den i Ejmi skreću sa auto-puta. „Vas dvoje ste puni iznenađenja.“

Nekoliko minuta kasnije Irina ih je neočekivano sustigla, pošto se obrela na uskom zemljanom putu. Satelitski nadzor joj više nije bio potreban jer je brzo sustizala mali auto. Nije imala nameru da se toliko približi Ejmi i Denu i zasigurno nije želela da je primete. Ali put je uzan, oranice su se pružale sa obe strane, a

---

ona je vozila velika kola. Da situacija bude gora, plavi auto se zaustavio i okrenuo.

Ovo će biti komplikovano, pomislila je Irina dok se mali auto brzo približavao. Kretao se prebrzo, kao da vozač namerava da je udari pravo u prednju masku. Irina je ubacila auto u rikverc i krenula unazad zemljinim putem.

„Stanite, vi manijaci!“, povikala je. Zadnji trap njenog auta se jako zaneo, zahvatio rub velikog kamena i skrenuo na tešku i meku oranicu.

Plava kola su dojurila do Irine i zaustavila se uz škripu kočnica. Vozač je bio sedobradi muškarac čiji je osmeh otkrivao da mu nedostaje prednji zub.

„Ko ti je dao taj auto? Kuda su otišli?“, vrisnula je Irina na ruskom, spustivši staklo sa svoje strane.

Čovek je klimnuo glavom toliko oduševljeno da se Irina zapitala je li uopšte razumeo šta ga pita. Piljila je u prazno zadnje sedište.

„Reci mi, idiote!“, dreknula je.

Vozač se izgleda uznemirio zbog onoga što mu je rekla, pa mu se osmeh izgubio. „Amerikanci“, počeo je. „Dali su mi deset hiljada rubalja i kola u zamenu.“

„U zamenu za šta?“, vikala je Irina.

„Za moj kamion“, odgovorio je muškarac.

„Koje boje ti je kamion? Kuda su otišli? *Govori!*“

Irina je trebalo da bude oprezna pre no što se okomila starog ruskog seljaka. Nije ga zabavljao njen ljutiti ton i gledao je njivu kao da je napravljena od gvožđa.

Irina je izvadila iz džepa mali revolver. Oko joj se besno trzalo, ali kad se okrenula prema kolima, razročila se preneraženo. Stari seljak je nagazio gas do daske i nasuo oblak prašine kroz njen otvoren prozor.

Grudvice sa seoskog puta zapljusnule su Irinu u lice. Ubacila je menjač u brzinu i pritisnula gas, ali sveže uzorana zemlja je bila meka pa su joj se zadnji točkovi ukopali.

Zaglavila se.

Irina se zakašljala i ispljunula zemlju iz usta. Blato u njenim očima i ustima nije bilo ni blizu tako loše kao užasna istina.

Izgubila sam ih.

„Misliš li da smo joj zauvek pobjegli?“, upitao je Den. Njegova je bila ideja da zatraži pomoć od seljaka na kog su naišli kako pešači zemljanim putem. Denu je ranac pun novca poslužio na više načina nego što je mogao da zamisli.

„Nemam pojma, ali mislim da više ni trenutka ne mogu da budem ovde. Prtljažnik Malog Tima je kao poštansko sanduče i noge ti smrde.“

„Ne volim da saopštavam loše vesti, ali tebi noge smrde, ne meni“, rekao je Den.

Ejmi je onjušila.

„U stvari, mislim da su seljakove noge. Trebalo bi da se okupa.“

Mali Tim je sasvim usporio i naglo skrenuo udesno. Nekoliko trenutaka kasnije, zaustavio se i prtljažnik se naglo otvorio.

„Sad plaćate?“, upita seljak.

„Sad plaćamo“, odgovori Den izvukavši se iz prtljažnika i zapiljivši se oko sebe. Ejmi je sledeća izašla i potrčala prema vozačkom sedištu pre nego što je Den uspeo da je pretekne. Uхватила mu je pogled u retrovizoru i isplazila se.

Pošto je platio seljaku, Den je ušao u kola i iskrivio lice u grimasu.

„Sledećeg puta potražimo pomoć od nekog ko nije ceo dan šetao unaokolo po kravljjoj balegi“, rekla je Ejmi. Spustili su prozore i Ejmi je pritislula gas, s starac je, brojeći rublje, odlutao ka prostranoj njivi.

Ejmi je gonila Maloj Tima brzo koliko god je mogao da ide, pravo prema aerodromu u Sankt Peterburgu. Pretpostavila je da će morati da obiđu jedno od dva preostala nesibirska mesta, Moskvu ili Ekaterinburg.

Dok se mali auto naprezao, Den se truckao i cimao u svom sedištu držeći kamen boje meda koji je Ejmi našla u Aleksejevom ormanu. Bio je ovalni, obima otprilike pet centimetara i pljosnat kao oblutak za žabice.

„Nema šanse da ovo nisu primetili sve ove godine“, rekao je Den. „Mora da ga je NRR tamo stavio nas radi.“

„Slažem se. Želela bih samo da ima više smisla ono što je napisano. Uopšte nam ne olakšava stvar.“

„Ma šališ se.“

Den je pažljivo pogledao sve elemente na kamenu i pokušao da ih spoji. Bila je to jedna od onih zagonetki koje bi trebalo da ume da reši.

„Gomila kostiju, broj pedeset dva, strela i slova M i S odvojena zarezom. Tajanstveno, najblaže rečeno.“

„Da li je strela okrenuta prema M i S ili na suprotnu stranu?“, upita Ejmi.

„Na suprotnu stranu“, odgovori Den. „A kosti su, sada kad se bolje pogleda, ispucale. Ovo su slomljene kosti.“

Ejmi pritisnu kočnicu *isuviše* naglo i Mali Tim se zanese i skrenu pored puta. Kola iza njih zatrubiše, a Den je za samo nekoliko centimetara izbegao da tresne glavom o vetrobran.

Vozači koji su prolazili pored njih galamili su zbog iznenadnog kočenja i trubili. Ejmi je pokušala da dođe do daha; potresla se zbog toga što umalo nije došlo do udesa.

„Malo je trebalo da me izbaciš kroz vetrobran!“, povika Den.

A onda mu oči blesnuše pa se okrenu prema sestri. „Red je na mene da vozim?“

Pedesetak metara ispred njih, sporedni put je delovao daleko mirnije od auto-puta s dve trake, pa je Ejmi ubacila Malog Tima u nižu brzinu, sporo vozila do skretanja i odvezla se još stotinak metara pre nego što se polukružno okrenula i parkirala auto pored puta. Konačno se dovoljno smirila da bi mogla da priča.

„I-i-izvini zbog ovoga. Očigledno, nisam spremna za duže vreme za volanom. Treba da se manemo ovoga pre nego što neko bude povređen. Ali evo dobre vesti – znam šta znači poruka. Gde je vodič?“

„Mogu li sada da vozim?“, Den je ponovo upitao.

„Nema šanse.“

„Ma daj! Pusti me da vozim! Molim te!“

U sledećih trideset sekundi Den je još devet puta pitao može li da vozi pre nego što je konačno predao vodič. Ejmi je brzo prelistala knjižicu do odeljka o Sibiru, do jedne slike čiji ju je potpis zainteresovao čim ju je prethodno videla.

„U redu, pazi sad ovo. Nekada davno, onda kada su u ovim sibirskim postajama držali radne logore, poslali su tamo mnogo političkih zatvorenika da rade na izgradnji ovog jednog puta. Bio je dugačak. Mislim stvarno dugačak, a posao je bio iscrpljujući. Dešavalo se da zatvorenici umiru na poslu, pa su njihove kosti koristili u izgradnji.“

„Put od kostiju“, primeti Den. „To je pomalo neprijatno čak i za moja merila.“

„A potpuno stvaran. Vidiš?“

Ejmi mu je pružila sliku koja je prikazivala ljude sa ašovima i lopatama kako stoje usred nedodijete dok se iza njih pružao dugačak beli put.

„Hamiltonu će se to dopasti. Put od kostiju! Tako nešto ne možeš da izmisliš.“

„Slova M i S u kamenu sigurno se odnose na Magadan u Sibiru. To je jedno od tri mesta koja još treba da obiđemo.“

„A strela pokazuje na suprotnu stranu, na gomilu kostiju. Stoga, ako neko krene iz Magadana i vozi, recimo, pedest dve milje Putem od kostiju, može se desiti da nešto pronađe?“

„Tačno tako“, odgovorila je Ejmi.

Den je ponovo postavio kamen na svetlo i pregledao sve ispisane delove. Sve se sabralo. Slomljene kosti, broj pedeset dva, strela koja ukazuje na smer suprotan od M, S.

„Bilo bi bolje da pozovemo Hamiltona“, rekao je Den.

Ejmi je ukucala broj na Nelinom mobilnom telefonu i ponadala se da je Hamilton u pripravnosti, da ne zabušava i da nije u velikoj kavzi s Kabrama. Javio se posle prvog zvona.

„Ti si, Ejmi!“, odgovorio je Hamilton. „Nadam se da imaš neki zadatak za nas. Tati postaje toliko dosadno da kamenčićima gađa ptice. On misli da je ovo uzaludna trka.“

„Nikako!“, odvratila je Ejmi. „I odlično obavljate svoj posao. Moramo da vas pošaljemo u Magadan što je pre moguće.“

„Pa, onda imate sreće“, rekao je Hamilton.

„Kako to misliš?“

„Moramo da se čistimo iz Omska. To mesto je krajnje neprijateljski raspoloženo prema nama. Pa sam pomislio: dođavola, možda sam potreban u Magadanu. To je još jedino preostalo mesto u koje ste mi rekli da idem. Sinoć smo uskočili u avion i već smo tu. Kabre su nas ipak pratili. Ti ljudi su kao žvakaća guma na cipeli. Ne možeš ih se otresti.“

„Hamilton! Ti si genije!“, rekla je Ejmi.

„Konačno da neko primeti.“

Ejmi je uključila spikerfon.

„Dakle, kud sad da idem? Recite mi“, pitao je Hamilton.

Den ga je pohvalio, posle čega Hamilton samo što nije eksplodirao.

„Nije valjda! Je l' to stvarno? Put od kostiju! Sjajno! Dene, priznaj da mi STRAŠNO zavidiš. Nemoj da se praviš da nije tako.“

Den se toliko iznervirao da samo što nije iskočio iz kože. Ne može da vozi Malog Tima, ne može da ode na Put od kostiju. Potpuno je izbačen iz igre!

„Na posao, Hamilton!“, rekla je Ejmi. „Bićemo u pripravnosti za tvoj sledeći trag. I nemoj olako da shvataš Kabre. Oni su nemilosrdni, sve će učiniti da vas zaustave.“

„Hamer se baca na posao. Javiću se.“ Veza se prekinula.

Den se vrpeljio na prednjem sedištu dok je Ejmi pokušavala da prikupi dovoljno hrabrosti da ponovo

pokrene Malog Tima. Otići će ili u Moskvu ili u Eka-
terinburg. Šta god da urade, približavaju se kraju lova i
sasvim sigurno neće poraniti. Preostalo im je još osam
sati i časovnik je otkucavao dalje.

Ejmi je telefon zavibriao u ruci pa se trгла od izne-
nađenja. *Nepoznati broj.*

„Halo?“

„Ćao, Ejmi. Ijan ovde. Mislila si na mene?“

Ijanov svileni glas od kojeg joj se jeza spuštala niz
kičmu.

„Šta hoćeš? Čekaj malo... kako si došao do ovog broja?“

„Brinem se za tebe. Potpuno si sišla s uma, ljubavi.
Moraš da paziš kome veruješ.“

„Tebe i tvoju sestru sasvim sigurno mogu da skinem
s tog spiska! I ne govori mi 'ljubavi'!“

„Slušaj, Ejmi, trudim se da igram lepo. Zabavno mi
je da pratim tebe i Dena, ali treba nešto da znaš.“

„Šta to?“, upita Ejmi. Prekrila je rukom mikrofon i
rekla Denu ko zove. Den je gurnuo prst u usta kao da
će da povrati.

„Beznadežno zaostajete“, rekao je Ijan. „Ne želim
da ti povredim osećanja, ali već je otkriveno mnogo
tragova, uključujući i onaj koji sada tražite.“

„Lažeš!“, reče mu Ejmi. „Nemaš pojma čak ni kuda
idemo. Da, znam sve o tome. Zaglavili ste se negde u
Sibiru. Pa, imam za tebe jedno malo iznenađenje, Ijane.
Udaljeni ste četiri hiljade osamsto kilometara od mesta
gde bi trebalo da budete.“

Na vezi je usledila kratka pauza, a zatim se začuo prepoznatljiv Kabrin smeh, prepreden i gotovo nečujan.

„O, Ejmi. Kada bi samo znala istinu. Nemoj posle da kažeš da te nisam upozorio.“

Veza se prekinula i Ejmi je pokrenula Malog Tima. Bila je toliko ljuta da je snažno pritisnula gas i smotala volan, a strah od vožnje je postao daleka uspomena.

„Laže. Oni nemaju više tragova od nas, zar ne, Dene?“

Ali Den je izbegavao njen pogled. Sve do kraja vožnje nisu progovorili ni reči.

DESETO POGLAVLJE

„Ovuda“, prošaputala je Regan Holt. „Sagni se ili će nas primetiti da se približavamo.“

Suprotno od svih svojih prirodnih sklonosti, Ajzenhauer Holt se šunjao tiho kao miš. Njegova krupna prilika više je pogodovala tome da nekog uhvati s leđa i da ga premlati kao vola u kupusu.

„Vidiš li koga?“, upitao je.

„Ne. Mislim da su otišli ovuda.“

Regan je virila iza ugla jedne betonske zgrade koja čitavih pedeset godina nije videla svež sloj boje. Ona i njen otac su pratili dvoje ljudi niz izlokanu ulicu s trošnim i zapuštenim zgradama sa obe strane.

„Kuda su otišli?“, grunuo je Ajzenhauer Holt. „Njih dvoje su kao mačke!“

„Tata, možeš li *molim te* samo malo tiše? Zar ne znaš šta znači reč *šapat*?“

Ajzenhauer Holt je zaustio da odgovori kad ih je neko otpozadi zaskočio. Veći od dvojice napadača bacio se Ajzenhaueru na leđa, stavio mu ruku oko vrata i stegao ga da ne mrdne. Regan i manji napadač su se valjali u prašini, a Ajzenhauer se vrteo u velikom krugu dok su noge njegovog napadača letele kroz vazduh.

„Napad iz zasede! Rekla sam ti da zavežeš“, viknula je Regan. Ona je vodila ozbiljnu bitku, udarala je rukama i zadavala niske udarce nogama devojci koja je bila njene visine.

„Spasiću te!“, rekao je Ajzenhauer.

„Prekasno“, rekao je čovek na njegovim leđima. „Uhvatio sam te!“

„Samo tako, samo napred!“, na to će Meri-Tod, koja se pojavila niotkuda, podignutih ruku. „U ovoj rundi su pobedili Hamilton i Medison. Bravo.“

Meri-Tod Holt je izvadila pohabani notes džepnog formata i nešto zabeležila.

„Zaostaješ u statistici, srculence. Možeš ti i bolje.“

Ajzenhauer se spustio na sve četiri, kao i uvek kad je poražen. Hamilton, Regan i Medison skočiše na njega. Zatim je Ajzenhauer ponovo ustao, zavrteo se što je jače mogao sve dok nije otresao decu sa sebe na zemlju.

„Stalno ti govorim“, pobesnula je Regan, „moraš da budeš tiši. Nikada ih nećemo stići ako ne budeš naučio da se prikradaš kao mačka.“

„Pogledaj koliki su ovi pištolji!“, povika Ajzenhauer pokazujući besmisleno ispučene bicepse. „Nije lako stalno smirivati ove momke. Oni vole da se biju.“

„Tata mi je čudak“, reče Regan. „Pomagajte, molim vas.“

Ajzenhauer je povukao Hamiltona u stranu, zagrlio ga i krenuo. Otac i sin su izgledali kao dve zgrade, veliki i snažni.

„Jesi li već razgovarao s njima?“, upita Ajzenhauer. Znao je da je odavno trebalo da porazgovara s njim kao otac sa sinom, ali ti razgovori nekad nisu išli po planu.

„Pre samo nekoliko minuta“, odgovorio je Hamilton. Dečak je već imao odbambeni stav. „Rekli su mi kuda da idemo. Mislim da se približavamo.“

„U ovom slučaju u tebe polažemo ogromno poverenje. Mnogo ćemo se razočarati ako nas prevare.“

„Nema šanse, tata. Ovo je nešto stvarno. Siguran sam u to.“

„Nadam se, za tvoje dobro, da je tako. Ako ti padneš, pada cela porodica. A ti znaš šta ja mislim o neuspehu.“

Šetali su još malo i Ajzenhauer je potapšao sina po leđima.

„Shvataš da na kraju moramo da ih prevarimo. Ne možemo da rizikujemo da ovde zaostanemo. Ako dođemo do traga, moramo da ga sačuvamo za sebe. I nemoj ni da pomišljaš da oni neće to isto učiniti ako im se ukaže prilika. Što se toga tiče, nisu ništa bolji od svojih roditelja.“

„Tata... razmišljao sam. Moramo da pronađemo još mnogo šta pre nego što se ovo završi“, reče Hamilton vidno napetih ramena. „Možda saradnja ima smisla?“

„Hoćeš da me smekšaš?“, upita Ajzenhauer. „Ovo je takmičenje a ne dečja igra. Kad kucne čas, prekinućemo vezu i ostavićemo ih na cedilu. Kraj priče.“

„Ali, tata...“

„Rekao sam KRAJ PRIČE! Nemoj da prelaziš crtu, mladiću. Samo ti obavi posao, a ostalo prepusti meni.“

Hamilton pokunjeno obesi ramena, a Ajzenhaueru se srce steglo. Ipak, mora se poštovati lanac komandovanja. Ili će ljudi stradati. Mogu čak i izginuti.

„Moj tata je bio krupniji od mene“, rekao je Ajzenhauer dok je posmatrao svoju porodicu. „Kao od brega odvaljen.“

Dok se vraćali prema blizancima, Ajzenhauer je ćutao i razmišljao o svome ocu. Ajzenhauerova majka je umrla veoma mlada, pa su njih dvojica živeli sami. Mnogo sporta. Ničega drugog previše. A to je bilo super. Baš super.

„Družina, postroj se!“, povika Ajzenhauer. „Nova naređenja!“

„Izgleda da možemo da se otresemo tih Kabri“, reče Meri-Tod pokazujući rukom iza leđa. Crni lendrover se zaustavio u jednoj uličici, i tu stajao s upaljenim motorom, bljujući izduvne gasove.

„Uskoro ćemo se pozabaviti njima“, rekao je Ajzenhauer. Pogledao je sina s mešavinom divljenja i brige, što je bilo najbliže pohvali koju je umeo da pruži.

„Reci nam kuda idemo, Hame. I neka bude žustro.“

---

* * *

„Imam čudan osećaj u vezi s nečim drugim“, rekla je Ejmi. „Hoćeš li da čuješ?“

Sedeli su na aeodromu u Sankt Peterburgu i čekali uputstva, a Den je žudeo za tim da nađe neku trafiku kako bi kupio grickalice.

„Može li to da sačeka dok ne napunim ranac namirnicama?“

Ejmi zakoluta očima.

Ona mu je u hodu izložila svoju zamisao. „Sve što smo pronašli bilo je izrezbareno ili izvajano, zar ne? Prvo mala soba u pritiskaču za papir, zatim Raspućinova figurica, zatim grb izrezbaren u drvetu i obojen, i konačno kamen sa slomljenim kostima. Sve su to predmeti fine umetničke izrade.“

Ušli su u radnju i Den je počeo da pregleda police.

„I stalno nam se ponavlja ta ista boja, narandžasta kao med“, nastavila je Ejmi. „Pritiskač za papir je bio tamnonarandžast. Raspućinov model isto. Zmija je bila narandžasta, kamen je narandžast. U početku sam mislila da je u pitanju nešto karakteristično za Ruse, ali počinjem da stičem utisak da znači nešto drugo.“

„Aha“, rekao je Den jedva obraćajući pažnju dok je grabio punu šaku čokoladica. „Pa, šta to znači?“

Najzad je na kasi istovarilo prepuno naručje kesica čipsa, žvakaćih guma i slatkiša.

Ejmi se sagla i šapnula mu: „Kada NRR pominje sobu, mislim da govori o Ćilibarskoj sobi.“

„Šta je to?“, upita Den.

„Devetsto rubalja“, rekla je žena za kasom.

Platili su, najveći deo grickalica stavili u ranac i nastavili. Ejmi je načela tablu čokolade, a Den je proždriao čokoladicu kitkat. „To je prostorija napravljena od ćilibara.“

Tupo ju je pogledao pa je nastavila. „Znaš, ona stvar iz koje izvlače DNK dinosaurusu u *Parku iz doba jure*. Ta soba je potpuno zapanjujuća. Zid za zidom raskošno izgraviranih slika. To je neprocenjivo blago. I pogodi gde? U Katarininom dvorcu u Carskom Selu.“

Polovina od čokoladnih bombona koje je Den strpao u usta izlete napolje. „Upravo smo bili tamo! Zašto mi nisi rekla? Mogli smo da svratimo i pronađemo nešto važno.“

„To bi bilo gubljenje vremena. Ćilibarsku sobu su ukrali nacisti za vreme Drugog svetskog rata. A potom se izgubila. Niko ne zna gde je završila, ali neki smatraju da je posle rata tajno vraćena u Rusiju.“

„Kako možeš da izgubiš sobu?“

„Zidovi su dugački oko pedeset metara, da budem tačna. A upotrebili su šest tona ćilibara“, rekla je Ejmi prešavši na registar zapovedničkog učiteljskog glasa koji je Denu parao uši.

„Pretpostavljam da je Ćilibarska soba, ako je to stvarno soba koju tražimo, ili u Moskvi ili u Jakvilu“, rekao je Den.

---

metalna komadeška s dvanaest brzina, pogodna za sve vremenske uslove! Kako to da ne znaš ništa o tome?“

„Doooooobro“, rekla je Ejmi.

„Trebalo bi da ga ja vozim!“, Den je viknuo u telefon.

„Možeš samo da me mrziš“, odvratio je Hamilton.

Ejmi je zgrabila telefon. „Šta se dešava? Gde ste?“

„Vraćamo se. Već smo stigli na pedeset drugu milju, *mnogo* pre Kabri. Oni su se zaglavili pre deset milja. Regan je želela da im pomogne kada smo prolazili pored njih, ali tata je rekao neka zovu šlep-službu. Čoveče! To je kamaz!“

Den je začepio uši. Nije mogao da podnese da sluša kako se Hamilton Holt dobro zabavlja dok on sedi na aerodromu. Ejmi je zgrabila telefon.

„Šta si pronašao? Hamilton? Jesi li tu?“

Veza je krčala i pucketala od statičkog elektriciteta i samo povremeno se čulo kako kamion prolazi Putem od kostiju.

„Hamilton, slušaj me. Jedva da te čujem. Šta ste pronašli? Vreme nam ističe!“

„O, da, umalo da zaboravim! Nije ga bilo teško videti kad smo stigli, mogu ti reći. Stvar je samo sedela tamo pored puta.“

Den je video kako Ejmi samo što nije eksplodirala dok se Hamilton šegačio.

„ŠTA je sedelo pored puta?“

„Uh, oh“, rekao je Hamilton. „Eno Kabri. NISU srećni. Šta do...? Nema teorije!“

Glasan tresak i krckanje ispunili su zvučnik mobilnog telefona. Čak je i Den mogao da čuje.

„Tata je upravo pregazio lendrover! Neverovatno! MORATE ovo da probate! Šta... o, ne... hej!“

„ŠTA... STE... PRONAŠLI?“, povikala je Ejmi. Pogledala je Dena. „Šta 'o, ne'? Zašto 'o, ne'?“

Veza je praštala i pucketala, a zatim se oglasila Meri-Tod.

„Zdravo, Ejmi, kako si? Hamilton i njegov tata su... pa, imaju mali okršaj s parom veoma velikih – o, ne, to je sigurno zbolelo, UZVRATI MU UDARAC, AJZENHAUERE!... –Izvini, draga. Ja mogu da ti kažem šta smo našli. Na zemlji pored puta nalazio se kolac na oznaci od pedeset dve milje. Bio je veoma duboko zakopan, ali moj snagator gospodin Holt ga je izvadio. Trzao ga je sve dok ga nisu leđa zbolela, zato je Hamilton morao da vozi kamion. Smenjuju se za volanom. Bilo kako bilo, taj kolac je bio spojen s nečim stvarno čudnim. Podnožje mu nije kakvo bi se moglo očekivati, neki veliki betonski blok, nego... ovaj... tamo se nalazila glava. Ne baš prava glava – zar to ne bi bilo neprijatno? – hoću da kažem, bila je to izvajana glava – DOBAR UDARAC, HAMILTONE! POKAŽI IM ŠTA ZNAŠ! – Izvini, ali moj dečko je upravo razbio jednog od onih telohranitelja pravo u glavu... hm... *glavom*. Baš mu dobro ide. Gde sam ono stala? O, da, glava. Izgleda da ću morati da se vratim na to. UHVATITE IH, HOLTOVI! TUCITE IH TAMO GDE BOLI!“

Veza se prekinula.

„*Sigurno* se šališ sa mnom“, rekla je Ejmi.

Protakla su četiri minuta pre nego što se telefon ponovo oglasio.

„Uhvatili smo ih u poslu!“

Javio se Den, a ovog puta je na vezi bio Hamilton.

„Tata hramlje“, rekao je Hamilton. „Ali čvrst je on, ništa mu neće biti. Mama i blizanci su napolju i unose ga. Slušaj, sad ću biti malo nevaljao. Tata baš i nije raspoložen da vam kažem šta smo našli. Čoveče, mogu li da vam verujem? Mislim *stvarno* da vam verujem? Ako me budete prešli, moj tata će skroz poludeti.“

„Možeš da mi veruješ, dajem ti časnu reč.“

I začudo, Den je govorio istinu. Nešto mu je iz dubine duše govorilo da neće moći da se odupre pošto im je Hamilton već toliko pomogao.

„Evo pogodbe“, počeo je Hamilton. „Ne znam mnogo o istoriji, ali mi je poznata ova glava. Čak je i tati poznata jer je ovde proveo neko vreme. Da li se zove Lenjin onaj što je započeo Rusku revoluciju?“

„Onaj s jarećom bradicom?“

Hamilton je ponovo počeo o vožnji i vađenju glave, ali nije prošlo mnogo i Ejmi je otela Denu telefon iz ruke.

„Daj informacije, Hamiltone! Vreme nam ističe!“

„O, sjajno“, teško uzdahnu Hamilton. „To je baš zapovednički. Uzmi olovku da ti izdiktiram šta je napisano na Lenjinovoj glavi.“

„Spremna sam“, reče Ejmi s blokčićem i olovkom već u ruci, spremna da zapiše sve što Hamilton prevali preko jezika.

„DKD LOŽ4 R3 V1 45231 V2 45102 V3 NRR.“

„Jesi li siguran da si dobro izdiktirao?“, upita Ejmi.

„Tačno je! Prestani da me nerviraš. Šta ćemo sad?“

Ejmi pogleda Dena, a ovaj sleže ramenima.

„Hm... zaista nam dobro pomažeš. Vratite se u Moskvu. Bićemo u vezi čim budemo nešto saznali.“

„Prijem i isključujem se“, odvrati Hamilton.

Ejmi se okrenula ka Denu.

„Jesi li spreman? Ti i ja ćemo provaliti u Kremlj.“

JEDANAESTO POGLAVLJE

Ijan Kabra nije mogao da smisli šta je gore: biti zaglavljen na Putu od kostiju ili biti prinuđen da trpiš mlađu sestru.

„Pogledaj me! Ovo je propast!“, povikala je.

Ijan na to izvi usnu. Natali su dokolenice bile pocepane, *Pradine* cipele toliko izgrebane da se nisu mogle popraviti, a njena uobičajeno negovana kosa izgledala je kao da je uhvaćena kuhinjskim mikserom. Znao je da ni on nije prošao mnogo bolje, pun modrica i uboja posle tuče s Holtovima.

„Ovaj lov na tragove je glup. Glup! Glup! Glup!“, vikala je Natali nekako naročito piskutavo sa zadnjeg sedišta slupanog lendrovera. Vozač je telefonirao pokušavajući da pronade šlep-službu i oprezno opipavajući slomljeni nos.

„Onaj grmalj je brži nego što izgleda“, rekao je Ijan nastojeći da popravi raspoloženje. „Ne bih se kačio s njim kad su mu leđa zdrava.“

„Suoči se s time, Ijane, stigli smo do dna. Uništili su nam kola. Sedimo na putu od *seljačkih kostiju* i zaglavili smo se u Sibiru. Ovo je noćna mora. HOĆU DA IDEM KUĆI!“

To je bilo previše. Ijan nije više mogao podneti da provede nijedan trenutak zatvoren s Natali u malom postoru. Izašao je iz kola i pošao dalje birajući broj na telefonu. Pošto je telefon zvonio pet puta, prekinuo je vezu jer nije mogao da dobije oca. *Kao i obično*. Ponovo je pozvao. Telefon je ovog puta zvonio triput, nakon čega je odgovorila Irina Spaski.

„Zauzeta sam“, odbrusila je.

„Dan nam ne prolazi onako dobro kao što sam očekivao. Nadam se da bar ti imaš dobre vesti.“

„Niste mogli da se izborite sa Holtovima? Zašto nisam iznenađena?“

Ijan nije dozvolio da ga nizak udarac poremeti. Pribrao se, veoma duboko uzdahnio i izdao naredbu.

„Moraš da ih se rešiš. Rade s Holtovima i prilično sam siguran da su razmenili još jednu poruku. Den i Ejmi su isuviše blizu.“

Iz nekog razloga, u mislima mu je iskrslilo Ejmino lice i čuo je njeno glupo zamuckivanje. Zastao je. „Izbaci ih iz Rusije.“

Pažljivo je birao reči. To nije zvanično bila naredba za ubistvo. Pa ipak, znao je da će Irina pribeći svakom ekstremnom postupku kako bi se oslobodila rizika.

„Slažem se“, konačno je odgovorila Irina.

„Detaljno izvesti kad budeš obavila zadatak.“

Irina je isključila telefon.

Gotovo je.

Jednosatni let iz Sankt Peterburga u Moskvu pružio je Ejmi i Denu dovoljno vremena da dešifruju zagonetku i smisle plan. Vratili su se maskirani i ovog puta su odlučili da tako i ostanu sve dok ne završe istraživanje Kremlja. Nije bila dobra zamisao da obilaze ruski centar moći kao deca koja su se odvojila od roditelja.

Ejmi je odmah pretpostavila da ih Lenjin upućuje na Kremlj, gde je balsamovano telo vođe Ruske revolucije i dalje izloženo, decenijama posle njegove smrti.

Ovoga puta, ostatak zagonetke iziskivao je umešnost i Dena i Ejmi. Ejmi je brzo sklopila prvi deo: bila je sigurna da se DKD, odnosi na *Državni Kremaljski dvorac*, uglednu koncertnu dvoranu na prostranoj površini Kremlja. Den je prvi predložio značenje ostalih brojeva i slova.

„LOŽ4 R3 mora da označava mesto u dvorani. Loža broj četiri, treći red, da budem tačniji“, rekao je Den.

Ejmi klimnu glavom u znak odobravanja. „Ne mislim baš *uvek* da su te na rođenju podmetnuli umesto mog

---

pravog brata. Ostali brojevi moraju biti svojevrsna kombinacija ili šifra. Kladam se da ćemo moći da je odgo-
netnemo kad se budemo obreli tamo.“

Posle trke kroz aerodrom i brze vožnje taksijem, Den i Ejmi su sa otvorenim vodičem mirno stajali ispred koncertne dvorane u Kremlju. Preostalo im je još nekoliko sati i glasovi su im bili napeti od žurbe.

„Moraćemo u gornje odeljenje“, rekla je Ejmi. Gledali su u prikaz rasporeda sedišta i Ejmi je u jednoj loži zaokružila treći red.

Ponovo je pogledala na sat.

„Još dva sata. Mislim da nećemo uspeti.“

„Uspećemo“, rekao je Den i krenuo ka obrisima ulaza u Belu dvoranu.

Ispred glavnog amfiteatra bilo je predvorje umetnički ukrašenih zidova i s vratima koja vode u dvoranu. Turisti su obilazili prostor i čekali priliku da uđu i malo razgledaju. Sledeća tura nije krenula čitavih dvadeset minuta.

„Ovo je naša šansa“, prošaputa Ejmi. „Hajde, ušnjaćemo se dok se ovi budu vrzmali unaokolo.“

Negde u dubinama iste te zgrade koju su Den i Ejmi istraživali, neko je pratio svaki njihov pokret.

Veoma su snalazljivi ovo dvoje, pomisli NRR. Možda će ipak stići na vreme.

NRR pozva jedan broj i pusti da odzvoni nekoliko puta pre nego što se neko javio.

„Je li ovo bezbedna linija?“

„Na to te neću udostojiti odgovorom“, odgovori NRR.

„U redu, u redu. Samo neka bude brzo.“

„Uskoro ću se susresti s njima. Da li i dalje želiš da to obavim?“

Usledila je pauza. NRR je na to bio navikao. Kontakt je bio mislilac koji voli da izvaga svaku mogućnost.

„Izvanredni su, zar ne? Niko ne može reći da se nisu dokazali.“

„Od početka su znali da to ne mogu sami“, odgovori NRR.

„I da angažuju tim poput Holtovih? Stvarno izuzetno. Mislio sam da nije moguće.“

„Pa, nastavljamo onda?“, upita NRR.

„Samo napred. Ako uspeju da se probiju do tvoje kancelarije, odvedi ih u sobu. Mislim da su spremni.“

Veza se prekinula i NRR se okrenu ka mnoštvu ekrana za nadzor.

DVANAESTO POGLAVLJE

Sva ulazna vrata u dvoranu bila su zaključana, ali se za nekoliko minuta pojavio radnik službe održavanja koji je gurao kantu za smeće na točkovima. Den je shvatio da je to prilika koju su čekali pa je gurnuo Ejmi čoveku na put. Kada je udarila u kolica, Ejmi je zapela stopalom za metalni točak i pala napred, na mermerni pod.

„Ti malo čudovište!“, rekla je zarumenevši se kao cvekla i na trenutak zaboravljajući da maskirana u odra-slu osobu obilazi jednu od najrakošnijih koncertnih dvorana u Evropi.

Kada je ustala, muškarac se suzdržano smeškao trudeći se da se ne smeje glasno. Promrmljao je na ruskom nešto za šta je Ejmi bila sigurna da znači „beznadežna šeprtlja“, a potom je nastavio niz hodnik vrteći glavom.

„Dene?“

Ejmi je gledala u svim pravcima popravljajući smešnu periku i naočare, ali od brata nije bilo ni traga ni glasa.

„Pssst. Ovamo“, ogласi se Den.

Ejmi se okrenula i videla da su ulazna vrata dvorane otvorena taman onoliko koliko je bilo dovoljno da Den promoli jareću bradicu.

„Ulazi ovamo dok te neko ne vidi.“

Ejmi je polako uzimala unazad dok je prolazila grupa žena koje su tiho ćeretale na ruskom. Kad su nestale s vidika, Ejmi je bila leđima naslonjena na jedna od dvoja vrata. Den ju je zgrabio za ruku i povukao unutra.

„Što ti je trebalo toliko dugo?“

Namrštila se na brata. *Prvo me gurne, a zatim povuče. A sad me još i grdi.*

„Počinješ da me ljutiš“, rekla je zahuktavajući se za svađu džinovskih razmera. Ali kad se okrenula prema pozornici, ljutnja ju je prošla. Ejmi je volela pozorište gotovo isto koliko i knjige, pa ju je ova dvorana ošamutila. Pozornica je bila osvetljena plavo, kao da na scenu pada noć. Kulise su bile u obliku zgrada, a duboko u pozadini nalazila se crkva u ruskom stilu. S mesta gde su stajali pružao se prizor od kog im je zastao dah, poput scene iz neke bajke u kojoj je Anastasija ponovo živa, a Raspućin tumara kroz šumu.

Dugački redovi sedišta smešteni po sredini pozorišta, svi prazni, čekali su pozorišne gledaoce, koji sve do večeri neće doći.

Den je išao napred u mrak, uza zadnji zid pozorišta. „Balkon je ovde gore, pa stepenište ne može biti daleko. Ovo je ogromno mesto. Može da stane najmanje šest hiljada ljudi.“

Čuli su kako se vrata otvaraju čim su se išunjali na stepenice sakrivene iza zavese. Ejmi je stavila prst na usta, zatim se osvrnula i videla da je ušao pripadnik obezbeđenja. I što je još gore, na povocu je vodio ogromnog nemačkog ovčara.

Den joj je mahnuo rukom da krene i uskoro su stigli na vrh pozlaćenog stepeništa, pa do kraja kratkog hodnika, i obreli se u loži broj četiri. Den je počeo da traga za redom broj tri, a zatim pokušao da se doseti šta znači V1. Nije daleko odmakao kad je Ejmi postalo jasno da je zapeo. Čučnula je i izvirila preko ograde balkona. Pas je vodio vodiča sve bliže stepenicama.

„Dolazi ovamo!“, rekla je.

Prišunjala se ka Denu i oboje su se ponovo zagledali u šifrovane brojeve i slova na parčetu papira.

„Postoje tri V: V1, V2, V3. Možda se odnose na vrata?“

„Može biti“, reče Den. Šapatom je ponovo pročitao sva slova i brojeve. Ponekad pomaže da se nešto glasno kaže. „DKD LOŽ4 R3 V1 45231 V2 45102 V3 NRR.“

„Požuri, Dene! Ovo s psom je ozbiljno. Izgleda ljutito i gladno. Znaš šta to znači...“

Den je ušao u treći red i seo.

„Šta radiš? Nema vremena za sedenje! Učini nešto!“

„Već jesam“, rekao je Den. „Mislim da sam provalio.“

„Šta misliš da si provalio?“, reče Ejmi nervozno. Ona je na tražila na podu neko dugme ili bravu, bilo šta što bi im omogućilo da pobegnu od psa čuvara koji se približavao. „Potraži neke brojke ili skrivenu ploču. Budi koristan.“

Den je mirno ustao i seo na sledeće mesto, na mesto broj 5 u istom redu. prethodno je sedeo na sedištu broj 4. Zatim je ponovo ustao i seo na sedište broj 2.

„Dene, ozbiljno, pomahnitao si.“

„Ne bih rekao“, prošaputao je. „45231 je možda redosled kojim neko mora da sedne na sedišta u redu 3. Pusti me da završim.“

Seo je na sedište broj 3, zatim se pomerio pravo do Ejmi.

„Ako se nešto ne desi kad sednem ovde, bićemo u velikoj nevolji.“

Duboko je uzdahnuo i bupnuo na sedište. U zadnjem delu lože, iza zida preko kojeg je bila navučena zavesa, čulo se blago *klik*.

„Mislim da si nešto uradio“, prošaputa Ejmi. Čula je kako nemački ovčar njuška na vrhu stepeništa.

Den i Ejmi su nečujno prišli pozadini balkona i povukli crvenu zavesu. Jedna ploča je kliznula i otvorila se za dva i po centimetra, a iza nje se ukazalo crnilo tame.

„Ko je tamo?“

Na zvuk čuvarevog glasa, Ejmi je umalo skočila s balkona. Bio je blizu, samo što nije ušao kada je Den pomerio ploču da je razmakne dovoljno da šmugne

---

unutra. Pošla je za njim i spustila za sobom zavesu, pa vratila ploču na mesto i zatvorila prolaz.

Nemački ovčar je cvileo i njuškao tražeći svuda po balkonu, uključujući i zavesu. Ali nije ništa pronašao. Den i Ejmi su nestali.

„Pretpostavljam da treba da sledimo svetlo“, rekla je Ejmi.

Obreli su se u dugačkom, uskom hodniku sa svetlima ugrađenim po sredini poda. Zidovi i tavanica bili su crni, pa se činilo da koračaju po ponoćnom nebu, po nizu zvezda. Hodnik je vijugao oko šesnaest metara, pa su stigli do kraja.

„Izgleda kao lift“, rekao je Den. „V2 – vrata broj dva.“

Ejmi je u mraku klimnula glavom u znak slaganja. U liftu, red od pet dugmadi, a svako beše okruglo i oivično crvenim, blago je svetleo na crnoj pozadini zida.

„Sećaš se redosleda?“, upita Ejmi. Den je prišao dugmadima i počeo da ih pritiska, jedan za drugim. Prvo 4, zatim 5, potom 1, pa 0 i 2.

Vrata se otvoriše zapanjujuće brzo i Den je odskočio, slučajno laktom klepnuvši Ejmi po ruci. Ceo zadnji zid lifta bio je prekriven ogromnim portretom porodice Kabra. Ijan je izgledao posebno samozadovoljno.

„Baš imaju visoko mišljenje o sebi, zar ne?“, rekao je Den.

„Ti si to rekao“, složila se Ejmi.

Pogledali su se i Den je jasno video kako Ejmi ponovo drhte ruke. Ona je nosila veliki teret jer je bila starija i uvek za sve odgovorna. Den je osetio neočekivanu grižu savesti. „Dobro nam ide, znaš“, rekao je.

Ejmi se nasmeši, ali upravo tada lift poče naglo da propada. Uхватила se za ogradu, čvrsto, kao da spasava živu glavu. Den nije bio te sreće. Grčio se na podu lifta sve dok se on nije iznenada zaustavio, a vrata se ponovo otvorila.

„Počinjem da verujem da je ovo mesto ukleto“, rekao je. U podzemnom prolazu je bilo nečeg što je Dena plašilo, kao da je uhvaćen u zamku rudarskog okna i da mu ponestaje vazduha. „Šta misliš, koliko smo ispod površine zemlje?“

Ejmi nije odgovorila. Pogled joj je bio prikovan za čudovišna gotička vrata nekih desetak koraka pred njima na kraju prolaza sličnog pećini.

„Ovo je *baš kao* u *Tamnici i zmajevima*“, reče Den.

„To je V3, poslednja vrata. Dene, mislim da smo ga našli. Našli smo NRR-a.“

„Otkrili smo mnogo više od toga. Mislim da smo pronašli neku vrstu starog utvrđenja.“

Ejmi je izašla iz lifta i Den ju je sledio sve dok se nisu zaustavili ispred vratnica od gvožđa i drveta, s drevnim brojčanikom.

„Evo! To je to.“

„Jesmo li sigurni da je to to?“, upita Den.

Sve u vezi s njihovim putem u Rusiju mirisalo je na zamku, a sada su ušli u svojevrsnu tajnu jazbinu iz koje

možda neće moći da pobegnu. Ali Ejmi nije nimalo marila za to, a pretpostavljala je da ne mari ni Den. *Dođite sami, kao što su i vaši roditelji.* Te reči su joj odzvanjale u glavi i terale je da nastavi napred.

„Šta ako su mama i tata bili ovde?“, prošaputala je. „Možda su baš ovde stajali i pokušavali to da shvate. Izgleda kao da nas zovu.“

Den klimnu glavom.

„Upravo i ja to mislim“, rekao je.

„Hoćeš li da im odaš počast?“, upita Ejmi.

„Sigurno da hoću“, rekao je Den. Nekoliko trenutaka je gledao brojčanik, pa počeo da ga okreće.

„Četiri... pet... jedan... nula... dva.“

Kada je okrenuo i poslednji broj, vrata škljocnuše i vratnice kliznuše na šarkama uz škripanje i trenje starog metala. Iza vrata se začu miran ženski glas:

„Uđite. Čekam vas.“

TRINAESTO POGLAVLJE

„Od ovog mesta me podilazi jeza“, prošaputa Den.

„Šššališ se“, promuca Ejmi. Niko ih nije čekao. Ušli su u malu okruglu sobu čiji su i zidovi i kupolasti svod bili oslikani. Nije bilo drugih vrata osim onih koja su se zatvorila za njima.

„Kuda je otišla?“, upita Den. „I kako ćemo, kog đavola, izaći odavde?“

Ejmi nervozno slegnu ramenima dok je zurila u oslikane zidove oko sebe.

„Izgleda kao nešto što bi uradio Mikelandelo.“

„Hej!“, uzviknu Den. „Prepoznajem neke ljude ovde. To je Ben Frenklin!“

Potpuno prepoznatljiv, njegov lik s naočarima nadvijao im se nad glavom, držeći uzicu zmaja i smešeći se prema nebu.

„A ja sam prilično sigurna da je ono Napoleon. Mora biti on kad je toliko nizak“, rekla je Ejmi.

„A ovo mora da je Čerčil“, dodao je Den posmatrajući punačkog čoveka što prstima pokazuje znak V.

„Dene“, rekla je Ejmi razogačenih očiju. „Svi oni su lusijenovci. Svi do jednog.“

Denu se steže srce. To je moglo značiti samo jedno. „Nalazimo se u lusijenskom utvrđenju“, prošaputao je.

„Loše“, rekla je Ejmi. „Veoma loše! Hajdemo odavde!“

Pomamno je rukama prevlačila preko velike površine vrata tragajući za rezom ili okruglim brojčanikom ne bi li se oslobodili.

„Hajde, Dene!“

Iz pravca jednog zida začuo se zvuk brzog klizanja i Den se okrenu pa vide da se na naspramnom zidu otvorila ploča. Pored vrata je stajao naslikani Isak Njutn i kao da ih je pozivao rukom da mu priđu.

Ponovo su začuli glas, samouveren i gladak kao svila.

„Nema razloga za strah. Sledite svetlo. Brzo, pre nego što vas uhvate!“

Prolaz sa svetlima uputio ih je niz beskrajni hodnik, kao što je bilo i gore. Svetla su bila narandžasta, a ne bela kao ona druga, i činilo im se da će doveka hodati.

„Sledite svetlost sve dok ne stignete do dvanaestih vrata s leve strane. I požurite! Ovi zidovi nikada ne ostaju predugo otvoreni.“

„Glas sigurno dopire iz nekog zvučnika u ovoj sobi“, kazala je Ejmi. „Ona nije ovde.“

Den i Ejmi su se poslednji put pogledali i klimnuli glavom. Nisu imali izbora. Nisu ni dvaput koraknuli, a ploča je kliznula da se zatvori i bilo je veoma mračno.

„Koliko tu ima vrata?“, rekao je Den pokušavajući da otkrije koliko su u stvari zatvoreni. „*Nikada* nećemo izaći odavde.“

Brojali su vrata sve dok nisu stigli do dvanaestih. Tu su dugo ćutke stajali. Negde u daljini su se otvorila neka vrata i oni su stali savršeno nepomični. Den se osvrnuo i sedam ili osam vrata iza njih ugledao neku figuru kako se udaljava. Ploča se otvorila taman koliko da bi se čovek provukao, a zatim se ponovo zatvorila.

„Neka vvvvrsta agenta, bez sumnje“, prošaputa Ejmi.

„Hajde to da uradimo“, rekao je Den.

Podigao je ruku do ručice, a zatim se pokolebao.

„Jesi li potpuno sigurna da smo stigli do dvanaestih vrata na levoj strani?“, upita Den. „Da se ne desi nešto stvarno neprijatno ako zakucamo na pogrešna vrata.“

Poslednje što je Den želeo da učini bilo je da bane na sastanak tajnih agenata u tamnim odelima.

Ejmi je oklevala. Den je bio siguran da želi da se vrati i ponovo prebroji vrata, samo da bi se uverila, ali ploča na udaljenom kraju hodnika ponovo se otvorila.

Den okrenu ručicu i njih dvoje uskočiše u prostoriju, a vrata iza njih s treskom se zatvoriše.

Obreli su se u prostoriji što je izgledala više kao obična kancelarija. Tu se nalazio veliki radni sto od orahovine, prostirka preko drvenog poda i globus na stalku. Dug beli kaput je bio okačen na isto tako belom čiviluku, a lusijenski grb je prekrivao ceo jedan zid. Jedino što je bilo izuzetno u vezi s tom prostorijom bila je osoba koja je sedela za radnim stolom.

Bela odora joj je još više isticala crnu kosu. I bila je nekako... jednom rečju, neodređenih godina. Den nije mogao da kaže ima li četrdeset ili šezdeset jer su joj oči delovale veoma staro, ali joj lice nije bilo izborano. Bila je lepa na klasičan ruski način. Ejmi je piljila u nju kao da je ta žena sama kraljica.

„Uz vas je sve zanimljivije. To mi se kod vas sviđa. Molim vas, sedite“, rekla je žena.

Pred radnim stolom su stajale dve stolice, pa su Den i Ejmi smesta učinili ono što im je rečeno.

„Možete da skinete maske. To vam ovde neće koristiti.“

Den je spustio ranac na pod. Sav srećan, strgao je brkove i bradicu s lica i bacio ih u ranac, pa kad ih se otarasio, pogleda na sat. *Uspeli smo*, pomislio je. *Ostalo je još samo nekoliko minuta, ali Ejmi i ja smo uspeli!*

Pošto je Ejmi skinula crnu periku i stavila je u ranac, kosa joj pade po ramenima.

„Veoma si lepa, gospođice“, rekla je žena u belom. „Nadam se da je Grejs bila dovoljno ljubazna da ti to kaže dok je bila živa.“

„Poznavali ste Grejs?“

Žena je klimnula glavom gledajući ih tajanstvenim pogledom.

„Moglo bi se reći da se naše porodice poznaju od davnina. Nikada nisam lično upoznala Grejs Kahil. Moja majka jeste. Obe su bile izuzetne žene – moja majka i tvoja baka. Izuzetne žene nađu načina da se sretnu.“

Nadam se da nas ova izuzetna žena neće ubiti, pomisli Den.

Ejmi se, izgleda, nije ustručavala. Obrazi joj se zarume-neše, pa upita: „Jeste li ste vi velika kneginja Anastasija?“

U trenutku kada je to izgovorila, NRR je prsnula u smeh.

Na njenom radnom stolu blesnulo je svetlo i ona je povratila oreol dostojanstva.

„Izvinite me na trenutak“, rekla je. „Veoma se loše podudarilo, ali mi se čini da tu nema pomoći.“

Okrenula se u stolici, leđima prema Denu i Ejmi, i otvorila vrata na drvenom plakaru te otkrila mnoštvo monitora. Jedan od njih je primao podatke iz oslikane sobe iz koje su Den i Ejmi upravo izašli.

„Budite ljubazni pa se sakrijte iza radnog stola. Zove neko ko bi bio veoma znatiželjan kad bi vas dvoje ovde zatekao.“

Iz časa u čas sve je postajalo sve čudnije, ali Den i Ejmi su pomislili da nemaju izbora pa su se spustili na pod. Nekoliko trenutaka kasnije, sobu je ispunio poznati glas.

„Zdravo, Natalija Ruslanovna Radova. Izgledaš savršeno, kao i obično, kao slika.“

„Zaista si ljubazna, Irina Nikolajevna Spaski. Šta ti je potrebno?“

Den nije mogao da poveruje svojim ušima. U sobu je ušla Irina Spaski. Svaki mišić u telu mu se zategao pošto je sad bilo jasno da su uhvaćeni u zamku.

„Trebalo da pošalješ tim u sobu. Primećeno je mnogo aktivnosti i želim da se uverim da je dobro čuvana.“

„Baš neobično što i ti zoveš. Ijan Kabra je imao isti zahtev pre samo jedan sat. Već podižemo 'crni krug'.“

„Odlično. Je li ti rekao da je u Sibiru i da juri Holtove na Putu od kostiju? Upao je u veliku gužvu.“

„Njegovom ocu nije bilo milo, kao što možeš i zamisliti.“

„Možda će se Vikram konačno opametiti i oboje ih vratiti u školu, gde im je i mesto.“

„Hoćeš li da ti pošaljem Ajkulu da te poveže?“, upita Natalija.

„Odlična ideja. I sama sam imala nekih problema, ali mislim da mogu da uđem u sobu pre nego što padne mrak. Pošalji mi Ajkulu, vratiću je. Onda možemo da popijemo onaj čaj što si mi obećala.“

„Čuvaj se.“

„Ja se uvek čuvam.“

U sobi je nastao muk, a potom je Natalija rekla Ejmi i Denu da mogu da izađu.

„Nikada nisam čula Irinu tako... ne znam... pričljivu“, rekla je Ejmi.

„Mi smo već dugo, dugo prijateljice“, odgovorila je žena u belom. Nalaktila se na radni sto. „Ja je razumem, zato priča.“

„Da razjasnimo nešto“, ubaci se Den. „Da li ste vi NRR?“

Žena u belom se blago osmehnu ne pokazujući zube. „Pretpostavljam da ste očekivali muškarca.“

„Uh... pa... ne baš“, rekao je Den. „U redu, provalili ste me. Očekivao sam momka.“

Žena u belom se zakikota i odmahnu glavom. „Ja sam NRR. Žao mi je što sam te razočarala.“

Den je pokušao da se izvini, ali je NRR tako autoritativno podigla ruku da je smesta ućutao.

„Imamo dovoljno vremena za još nekoliko pitanja, ali Irinin dolazak sve menja. Opasno vam se smanjuje mogućnost da pristupite prostoriji.“

„Ne razumem“, kaza Ejmi. Zvučala je uznemireno, a možda čak i pomalo ljutito. „Jeste li vi lusijenovka ili niste? Zašto nam pomažete? Ko ste vi?“

Žena u belom duboko uzdahnu, sklopi prste i pokuša da objasni:

„Nisam velika kneginja Anastasija, iako moram da ti zahvalim na komplimentu. Nisi daleko od istine. Anastasija Nikolajevna Romanova bila je moja majka.“

„Vaša *majka*?!“ rekao je Den, pa zaneme preneražen Natalijinim rečima. „Vi ste Anastasijina kći? To je sumanuto.“

„Da, njeno jedino dete.“

„I ona je poznavala Grejs Kahil?“, upita Ejmi. „Očekujete da vam poverujemo da je naša baka poznavala veliku kneginju Anastasiju?“

„O, da. One su u stvari bile veoma bliske. Sigurna sam da ste čuli glasine o mojoj majci. Istinite su. Ona nije ubijena sa ostalim članovima porodice. Pobegla je. I kao što sam rekla, izuzetne žene nađu način da se sretnu.“

Ejmi je zanemela od čuda, ali Den se sav srećan umetnuo.

„Dakle, desilo se sve što smo zamišljali! Raspućin je raspolagao ozbiljnim sposobnostima da prkosi smrti i preneo ih je na Anastasiju!“

„Da li on uvek ovako priča?“, NRR upita Ejmi, vidno razveseljena.

„Priča. To je problem.“

„Prerašće on to.“

Den je okretao glavu tamo-amo. Sklopile su svojevrsni ženski pakt! „Ja sam ovde! Prestanite da govorite o meni“, rekao je.

NRR mu je rukom dala znak da se smiri, pogledala u sat i oboma dala pogledom do znanja da je preostalo još samo malo vremena.

„Vi ste velika kneginja, kao vaša majka“, rekla je Ejmi. „Velika kneginja Natalija.“

Den se namršti. Izgledalo je kao da će se Ejmi nakloniti ili nešto tome slično.

„Rekla bih da je to vreme odavno prošlo, Ejmi. Mi nismo kao Britanci s onim njihovim kraljevima i

---

kraljicama. U Rusiji je doba plemstva prošlo. Ali ovim čime se danas bavim odajem počast uspomeni na majku.“

„Kako?“, upita Den. „Želiš da nam pomogneš da otkrijemo ovu tajnu zato što...?“ Den nije bio spreman da ga prevari ova žena samo zato što je lepa i ima strašan akcenat. Zar ga Džejms Bond nije *ničemu* naučio?

„Ono što ću vam sada ispričati nikada ne sme da izađe iz ove prostorije. Bili bi ugroženi i moj život i životi drugih ljudi. Razumete?“

Den i Ejmi klimnuše glavom.

„Moja majka, moja baka, svi oni bili su lusijenovci. I ja sam lusijenovka. Međutim, poput mnogih drugih koji su rođeni u jednoj ili drugoj grani, veći deo moje porodice nikad nije bio aktivno uključen u... kako to Grejs zove? U potragu za tragovima. U stvari, moja majka dugo uopšte nije bila svesna svog lusijenovskog nasleđa. Onda se pojavio moj otac, koji je moju majku upoznao u poodmaklim godinama. Bio je jedan od najmoćnijih lusijenovaca u poslednjih pedeset godina. Moj otac je bio glavni pre Kabri. Zbog toga držim tako osetljiv položaj, zbog toga smo se u sve i umešali. Stoga, vidite, ja sam lusijenovka, i to veoma moćna. Ali sam prvo i pre svega nezavisna.“

Natalija je s lica sklonila pramen tamne kose. Bila je elegantna i gordog držanja, ali je nasledila onu Anastasijinu neposlušnost o kojoj je Ejmi toliko pričala.

„Zašto nam pomažete?“, navaljivao je Den. I dalje nije razumeo kakve veze Natalijina priča ima s njima. Zašto bi naslednica prestola Romanovih marila za dvoje dece?

Natalija je ponovo pogledala na zlatni sat, a zatim ukucala broj u svoj fiksni telefon.

„Irina je zatražila podršku. Pripremi Ajkulu za pokret za petnaest minuta.“

Zatim je skrenula pogled ka Ejmi. „Iz mnogih razloga sam vas poslala u ovu potragu“, rekla je Natalija. „Prvi je bio da odvratim lusijenovske protivnike, da ih zbunim. Kabre su hiljadama kilometara dalje u Sibiru, dok je Irina osujećena na svakom koraku. Misija ispunjena. Drugi razlog je bio da otkrijem od čega ste sazdani. Sve vreme ste na proveru, zar ne? Odmah ste znali da je za pronalaženje sobe potrebno još ljudi. Nikada ne bih ni pretpostavila da neko može da obuzda Holtove, ali vi ste to učinili. Rad s drugima jeste nešto što morate naučiti kako biste postigli viši cilj.“

„U redu, znači da smo položili test i nadmudrili lusijenovce“, rekla je Ejmi. „Ja i dalje ne razumem zašto nam pomažete.“

„Ako nam uopšte pomažete“, promrmlja Den. Ništa od onoga što je Natalija dosad rekla nije ga navelo da poveruje da će ih opasna potraga po celoj Rusiji dovesti do traga.

„Odvešću vas do onoga za čim tragate“, rekla je Natalija. „I u ovom smešnom takmičenju i posle toga.“ Uputila im je značajan pogled.

Denu nešto zastade u grlu. „Govorite o našim roditeljima, zar ne?“

Natalija je kažiprstom lupnula po radnom stolu. Bila je potpuno mirna. Izgledalo je kao da je devedeset devet procenata svog tela pretvorila u kamen i da joj je preostao samo taj prst. Tap, tap, tap.

Konačno, pošto je Den ispucketao zglobovima na svim prstima, Natalija je progovorila. „Kad dođete do nekih informacija, one vas zauvek promene. Poželite da se vratite, ali ne možete. A ipak nastavljamo i idemo u potragu za nekim tajnama. Nikad nisam želela ništa od ovog ludila u vezi s tragovima, pa ipak smo tu gde smo.“ Zastala je. „Čilibarska soba je sakrivena u podzemnom trezoru s lusijenovskim tajnama. Tamo ćete pronaći lusijenovski trag, a isto tako i informacije o svojim roditeljima.“

Natalija zavrte glavom. „Grejs je mnogo volela da povlači konce, čak i iz groba. Savetujem vam da odstupite od svega ovoga. Ali ako nećete, ja ću vam pomoći. Upozoravam vas, možda mi nakon toga nećete biti zahvalni.“

Natalija pogleda u Ejmi, a zatim skrenu hipnotišući pogled prema Denu. „Pomažem vam zato što bi to želela Anastasija Romanova. Pomažem vam zato što je to ispravno. Ali ne mogu tvrditi da će vam se svideti ono što budete našli.“

Ejmi je sad otvoreno plakala, a Den je osetio da su i njemu oči pune suza. To je bilo previše. Pomoć koja nije pomoć, saveznica koji ih je zasula zagonetkama i neprijatnim nagoveštajima o njihovim roditeljima i Grejs. Den je imao osećaj kao da mu tlo izmiče pod

nogama. Ponovo. Za njih nije bilo bezbednog mesta, nikom nisu mogli da veruju. Niti su imali dom kojem bi se vratili.

Pogledao je Ejmi i oni oboje klimnuše glavom.

„Želimo da odemo u Ćilibarsku sobu“, rekla je Ejmi.

Natalija okrenu glavu prema njima i ustade pa uze dugi beli kaput.

„Onda moramo da požurimo“, rekla je. „Neće biti lako ako Irina stigne pre vas.“

Izvukla je fioku u radnom stolu i iz nje uzela malu limenu kutiju. Otvorila ju je, izvadila dva mala ključa i stavila ih u džep svog belog kaputa.

„Znate li gde su pobijeni moji preci?“

„U Ekaterinburgu“, odgovori Ejmi. „U nekoj kući.“

„Tamo gde danas stoji Crkva na krvi. Užasno ime, ali žalosno prigodno. Crkva je podignuta mnogo kasnije, ali ispod... upravo tamo, u podrumu, tamo su svi streljani. Preživela je samo moja mama.“

„I vi nas vodite tamo u toj stvari zvanoj Ajkula?“, upita Den pošto se prvi put razvedrio.

Natalija je prišla vratima. Otvorila ih je i zagledala se niz dugi mračni hodnik.

„Ajkula je najbrži način. Krenimo.“

Den i Ejmi su sledili Nataliju u hodnik. Stigli su do lifta i table. Den je zamišljao nešto poput brzog motornog čamca pa se iznenadio kada je lift otišao nagore umesto nadole. Na krovu koncertne dvorane u Kremlju otvorila su se vrata.

„Evo nas“, reče Natalija.

„To je Ajkula?“, upita Ejmi, ali Den je već trčao prema njoj.

„To je najbrži helikopter u Rusiji. Leteće četiristo osamdeset kilometara na sat.“

Ajkula je bila dva puta veća od običnog helikoptera, potpuno crna, s kormilom što izgleda kao ajkulino peraje.

„Ma nije moguće!“, rekao je Den. „Četiristo osamdeset kilometara na sat? To je nešto kao svetski rekord!“

„Mnogi svetski rekordi poput ovog odavno su obojeni“, nasmešila se Natalija. „Mi lusijenovci čuvamo najbolje igračke za sebe.“

Den je oprčao krug oko Ajkule i pokušao je da na silu otvori jedna vrata.

„Lako se uzbuđuje, zar ne?“, upitala je Natalija.

„Ne znate ni polovinu toga“, rekla je Ejmi.

Natalija je zagrlila Ejmi i privukla sebi. „Mnogo obećavaš. Grejs bi bila ponosna na tebe.“

Ejmi joj uputi vodnjikav osmeh.

„Sada morate da krenete“, rekla je Natalija.

„Šta? Ne razumem“, odvrtila je Ejmi. „Zar ne idete s nama?“

„Ne mogu.“

„Ali... zašto n-n-ne? I kako da letimo u ovome? Nismo piloti!“

„Navodiću vas daljinskim upravljačem. Bezbedno ću vas odvesti tamo. Ali ne mogu da idem s vama.“

„Nema teorije!“, viknu Den pošto je skočio pored njih. „To je najbolja video-igrice *dosad napravljena!*“

„Ne razumem!“, usprotivila se Ejmi.

„Kada bih mogla, sama bih lovila tragove. Ali čitali ste o mom ujaku. Znae sa čime je sve morao da se bori.“

Ejmi klimnu glavom. Aleksej Romanov je bolovao od hemofilije. I najmanja posekotina bi izazvala više-nedeljno krvarenje.

„Ja patim od iste sudbine“, rekla je Natalija. Stavila je ruku u beli džep i Den pomisli da će se na beloј tkanini pojaviti crvena mrlja od krvi.

„Odrano koleno ili lakat, krvarenje iz nosa ili obična posekotina – ako mi krene krvarenje, ne zaustavlja se. Čak i uz lekove, za mene je previše opasno.“ Natalija je izvadila ključeve i Ejmi ih je uzela tužno klimajući glavom.

„Bićemo stalno u vezi“, rekla je Natalija. Nasmehila se. „Stavite slušalice i spremite se za vožnju svog života.“

Kucnuo je čas da krenu u lusijenovski „crni krug“.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Od leta Ajkulom Ejmi je zauralala od užasa. Den je, pretpostavljala je, urlao od radosti.

„Čekaj samo da Hamilton čuje za ovo! Od ovoga nema ničeg boljeg!“

Pri najvećoj brzini Ajkula je bila zapanjujuće bučna, a Natalija ju je gonila što je brže mogla sa svog mesta ispod Kremlja.

„Volim da pilotiram Ajkulom“, čula je Ejmi Nataliju kako govori u slušalice.

„Ali vi zapravo ne upravljate njome“, povika Ejmi trudeći se da bude razgovetna pored zvuka propelera. Bilo je to zastrašujuće osećanje, leteti helikopterom bez pilota.

„Ne moraš da vičeš, savršeno te čujem“, rekla je Natalija. „S mesta na kom sedim, i ja mogu da upravljam

Ajkulom. Moja kontrolna soba za Ajkulu je prilično neverovatna. To je kopija helikoptera, potpuno ista, sve do kožnih sedišta, samo sa svih strana okružena monitorima. Napred, nazad, dole, gore – izgleda kao da stvarno pilotiram Ajkulom. Nedostaju jedino vetar i buka.“

„Imate sreće“, odgovori Ejmi. „Ovde je burno i bučno i s-s-strašno.“

„Ne treba nimalo da se plašiš, Ejmi. Ajkula zna da sam ja njen šef.“

„Šta je bilo, seko?“, vrištao je Den poskakujući gore-dole na sedištu. „Nema povraćanja u Ajkuli ili ćemo te izbaciti iz helikoptera!“

„Zatvori oči“, rekla je Natalija. Ejmi poslušala i pokušala da se smiri dok joj je Natalija nežno pričala.

„Retko izlazim iz lusijenskog centra za nadzor. Izgleda mi kao da sam pod zemljom uhvaćena u zamku, ali upravljanje Ajkulom mi pruža osećaj da sam pobegla iz zatvora. Nikada nisam bila tamo kuda ćete vi noćas otići. Samo sam čula za to mesto. Otići ćete na mesto gde su pobijeni moji preci u istorijskom prevratu. Plašim se da neće biti lepo ono što tamo budete našli.“

Natalija je učitala puštajući da se reči slegnu, dok se Ejmi trudila da se odupre mučnini.

„Pročitala sam sve o Ćilibarskoj sobi“, odgovorila je Ejmi. „Možete li da poverujete da je sve vreme bila sakrivena ovde u Rusiji? Mnogi je traže.“

„Mi lusijenovci umemo dobro da sakrivamo stvari. A sad smo postavili 'crni krug' oko Crkve na krvi.“

„Šta je crni krug?“

„To znači da nije dozvoljeno nijednom lusijenovcu da uđe, osim onome ko je dobio dozvolu od Vikrama Kabre lično.“

„Kako ćemo znati šta da tražimo?“, upita Ejmi.

„U prostoriji postoji samo jedan sat. Podesite kazaljke na ponoć, zatim na jedan sat i ponovo na ponoć. Brojčanik sata će se otvoriti.“

„Zapamtiću to.“

„Ti si pametna devojka. Sigurna sam da hoćeš.“

Preostali deo puta je protekao u ćutnji pošto su svi posmatrali zalazak sunca na zapadu. Što su se više približavali horizontu, Natalija je brže terala Ajkulu prema Crkvi na krvi. Buka u pilotskoj kabini postala je gotovo zaglušujuća pošto se veliki helikopter približavao brzini od četiristo osamdeset kilometara na sat.

Crkva se nalazila na travnatom brdašcu u inače uspanom delu grada. U ovo doba, šetalo je svega nekoliko ljudi i čak je bilo manje kola nego što je to bilo poželjno. Natalija je oglasila da će ih, s obzirom na kašnjenje pri sletanju, spustiti ispred same crkve. To će biti pravi spektakl, ali bar neće biti previše ljudi da ga vidi.

„Možda smo zakasnili“, rekla je Natalija u mikrofon.

„Na podu između vaših nogu su vrata. Ti i tvoj brat uđite tamo i sakrijte se. Brzo!“

Sada su bili iznad crkve i, dok se smrkavalo, spuštali se prema praznom parkiralištu.

„Moraćete da uđete u crkvu na zadnja vrata, pomoću zlatnog ključa. Kad budete ušli, potražite na podu trag ćilibara. Narandžasti ključ će vam otkriti niz od sedam brojeva. Podesite ih sve u ćilibaru, a potom na karo i herc. Tako ćete otvoriti poslednja vrata i ući. Nemojte da vas iznenadi ono što budete videli. Kako su mi rekli, morate prvo da prođete kroz grobnicu. Iza grobnice ćete naći Ćilibarsku sobu.“

Den i Ejmi nisu komentarisali ono što im je upravo rečeno. Postojala je samo jedna grobnica na koju je Natalija mogla da ih uputi, počivalište šestoro pogubljenih Romanovih. U Ejminom vodiču je stajalo da su mrtva tela preneti u Sabornu crkvu Svetog Petra i Pavla u Sankt Peterburgu. Međutim, lusijenovci su bili moćni, naročito u Rusiji. Sigurno su odlučili da ukažu počast svojim mrtvima na skrovitijem mestu.

„Vidiš li negde Irinu?“, upita Den.

„Na monitorima se ništa ne vidi“, kazala je Natalija. „Ali to ne znači da ona nije tamo. Irina nije takva da bi stajala u prvom planu.“

„Ulazimo u leglo“, povika Den.

„Pronaći ćete baterijsku lampu koju možete da iskoristite“, rekla je Natalija. „Ali ne uključujte je dok ste pod crkvom niti u slučajevima kad bi neko mogao da vas vidi. Dole postoji jedan monitor. Uključite ga i videćete parkiralište. Osmotrite ga za trenutak da možete da pobegnute. Srećno!“

Kada se Ajkula spustila, ništa se više nije moglo čuti od buke ogromnog crnog propelera.

Na Crkvu na krvi pao je mrak.

„Podesi opseg na četiristo metara, Braslove“, rekla je Natalija. Pozvala je Braslova, tehničara za nadzor koji radi u lusijenovskom štabu, troja vrata dalje od njenih. „Stigla sam malo prebrzo i spustila se na crkveno parkiralište.“

„Primetio sam“, odgovori Braslov. „Već sam obavio razgovore.“

Natalija se toliko udubila u slike Crkve na krvi da se nije mogla oteti utisku da sedi u Ajkuli umesto u bezbednom lusijenovskom utvrđenju.

„Irina te je videla i pre nekoliko minuta uspostavila vezu sa mnom“, nastavio je Braslov. „Oblast će biti obezbeđena.“

„Hvala ti, Braslove.“

„Nalaziš se na najusijanijoj lusijenovskoj tački na zemlji. Nemoj da se opečeš.“

Svetla policijskih kola koja su se približavala primećena su čak i pre nego što je Braslov izrekao do kraja upozorenje Nataliji. Za njima su usledila druga kola. Lusijenovci su kontrolisali sve nivoe obezbeđenja u Rusiji. Agenti su voleli da sede za okruglim stolom u lusijenovskim štabovima i iznose razloge zašto ljude treba sprečavati da uđu u osetljiva područja. Upozorenja o opasnom zagađenju pokazala su se kao najdelotvornija;

to je ljude držalo na odstojanju od određenih zona, pa su korišćena i za obezbeđenje „crnog kruga“. U slučaju Crkve na krvi bili su još oprezniji, pa su je upravo označili kao radioaktivnu zonu. Policijska kola su bila podrška, tek za slučaj da je neko toliko znatiželjan da pobliže zagleda ogromni helikopter.

Natalija je usmerila kamere oko parkirališta i videla kako iz jednog šumarka izranja Irinina tamna prilika. Hodala je ukočeno i samouvereno, s rukama u džepovima kaputa, kao žena koja gospodari svojom okolinom. Trenutak kasnije, Irina je stajala na vratima pilotske kabine i piljila u mračnu unutrašnjost Ajkule.

„Niste mogli da se spustite na neko manje upadljivo mesto?“, upitala je Irina. „Ovakve stvari nam prave poteškoće.“

Svi ostali bi pomislili da Irina govori sama sa sobom, ali Natalija je jasno i glasno čula poruku.

„Izvini, Irina. Ali mislila sam da je neophodno da stignem tamo što je pre moguće. Nikada dosad nisam toliko opteretila Ajkulu.“

„Baš je ljupka zver, zar ne? Jedva čekam da ponovo pilotiram njome.“

Natalija je posmatrala dok je Irina piljila u unutrašnjost Ajkule a zatim ponovo u crkvu.

„Zašto si se toliko usredsredila na ta dva američka derišta?“, upita Natalija. „Ne deluju mi kao neka naročita pretnja. Ja sam ih od početka pratila, baš kao i sve

---

ostale timove, i u njima ne vidim ništa posebno. Oni beznadežno zaostaju.“

„Ne potcenjuj ih“, odgovorila je Irina. „Već se dešavalo da me nadmudre.“

Irina se osvrnula prema Ajkuli.

„Daj da pogledam unutra. Mesecima je nisam vozila.“

Natalija je isuviše dobro znala koliko su Irinina čula istančana. I najmanja greška dece mogla bi da dovede do propasti. Pritisnula je belo dugme i vrata pilotske kabine se otvorile.

„Osmatraj okolinu preko tih tvojih kamera, hoćeš li?“, rekla je Irina.

„Svakako.“

Natalija je prebacila prekidač na unutrašnje kamere pa je posmatrala kako Irina ispituje da li u unutrašnjosti Ajkule ima čega sumnjivog. Stekla je utisak da je sve u redu pa se pomerila unazad i pregledala sedišta. I dalje ništa.

„Nadam se da ništa nisam polomila“, rekla je Natalija. „Veoma brzo sam upravljala Ajkulom dotle.“

Bez upozorenja, Irina se izgubila iz vidokruga. Natalija je pomerala unutrašnju kameru s jedne na drugu stranu, zatim ka podu, i tamo vide kako Irina podiže poklopac. Nataliji srce ustrepta kao da ima kolibrija u grudima. *Gotovo je! Uhvaćeni smo!*

Ali ništa se nije dogodilo. Irina je spustila poklopac i bez reči izašla iz Ajkule.

„Idem unutra. Ti posmatraj ovde.“

Natalija je odahnula. Bar Den i Ejmi nisu otkriveni. Mogla je samo da pretpostavi da su iskoristili ono malo vremena koje su imali da neprimećeni šmugnu u crkvu. Ali nipošto nisu bili bezbedni.

Irina Spaski samo što im se nije pridružila u Crkvi na krvi.

PETNAESTO POGLAVLJE

Den je trljao povređeno rame dok su tumarali po crkvi.

„I dalje boli, a?“, prošaputa Ejmi.

„Biće da je zato što sam ispao iz helikoptera i što me je starija sestra prignječila. Drago mi je samo što nisam pao na glavu.“

„To se odnosi na oboje. Sledeći put, dvaput razmisli pre nego što pritisneš crveno dugme.“

„Tako smo izašli odande!“, pobunio se Den.

Dve sekunde pošto je zatvorio poklopac u Ajkuli, Den je pritisnuo sjajno crveno dugme pa se pod otvorio i oboje su propali na pločnik pre nego što se Irina dovoljno približila da ih primeti.

„Hajde samo da pronađemo Ćilibarsku sobu i da izađemo odavde što brže možemo“, rekla je Ejmi. „Ne želimo da se ponovo sretnemo sa Irinom.“

„Vidiš li išta što liči na ćilibar?“, upita Den. Tu i tamo bilo je slabog svetla i delovalo je da se sve boje u crkvi mešaju s belim mermernim podom.

„Hajde da pokušamo tamo“, rekla je Ejmi. Krenula je niz srednji prolaz između crkvenih klupa. Bilo je jezivo boraviti noću u crkvi, naročito u onoj ispod koje se nalazi grobnica, pa je Ejmi uzdrhtala od pomisli šta bi moglo iskočiti iz senki. Den je pomislio da klupe izgledaju kao redovi crnih zuba.

Pod u prednjem delu crkve bio je pohaban i izbrazdan. Pogledavši naniže, Den je prvi video ono što su tražili.

„Ćilibarski kvadrati.“

Na svakih korak-dva između mermernih počele su se javljati tamnonarandžaste pločice.

„Izgleda kao krvavi trag“, reče Den.

Sledili su ćilibarske pločice od oltara i niz red kamenih stepenika. Kad je otvorio vrata na dnu stepeništa i upiljio se niz mračni hodnik, Dena je po obrazu pomi-
lovao hladan dašak vetra.

Podzemni hodnik je vodio skoro deset koraka u jednom smeru, a zatim je skretao u senke. Koračali su, pažljivo da ne bi pravili buku, sve dok nisu stali na presek T. Zidovi su prešli u betonske ploče i Den je imao osećaj da samo što nisu ušli u zabranjenu oblast.

„Mislim da bi trebalo da idemo tim putem“, rekla je Ejmi pokazavši prstom ulevo. Na kraju dugačkog hodnika slaba sijalica je bacala svetlost na narandžasta

---

vrata pričvršćena za betonski zid debelim gvođenim šarkama. Izgledalo je kao da su deo neke banke, a ne crkve.

„Zašto sam tako n-n-nervozna?“, upita Ejmi.

„Ne znam, možda zato što se spremamo da po noći uđemo u grobnicu, na mestu zvanom Crkva na krvi.“

„N-nisi baš od pomoći“, odvrtila Ejmi.

„Daj mi ključ. Ja ću otključati.“

Den je gurnuo ključ u ključaonicu levo od podrumskih vrata i okrenuo ga. Ploča se klizno otvorila i otkrila niz brojeva. Četiri simbola iz špila karata pojavila su se u nasumičnom nizu i Den je brzo okrenuo brojčanik na karo i herc. Vrata se uz škljocanje otvoriše.

„Evo nas“, reče Ejmi duboko udahnuvši pošto je Den gurnuo teška vrata taman toliko da se provuku. Vazduh je bio svež i vlažan kao da hodaju po utabanoj zemlji.

Tamo je bilo mračno, pa Den nije mogao da na zidu napipa prekidač za svetlo. Uključio je baterijsku lampu.

„Da li bi trebalo da zatvorimo vrata za sobom?“, upita Ejmi.

„Bolje ne. Šta ako ostanemo zaključani unutra? Ne želim da za deset godina otkriju naše kosti.“ Den se iznenada prisetio pećine u Koreji.

İšli su niz široke stepenice, a s niske tavanice visila je paučina. Kada su stigli u podnožje, Ejmi se izgubila.

„Dene, mislim da n-n-ne m-m-mogu...“

Den je zgrabio sestru za ruku i uperio svetlo u grobnicu osvetljavajući svaki mračan ugao. To je bilo

prostrano mesto, ispunjeno starim prašnjavim kovčezima. Na suprotnom zidu, u najdubljem kutku grobnice, stajala su poslednja vrata.

„Ovo mesto je užasno“, reče Ejmi. „Ovde su ljudi pobijeni, hladnokrvno smaknuti.“

Nagonski je ustuknula ka vratima na koja su ušli, ali Den se nije pomerio.

„Ejmi, na pravom smo mestu. Šta ako vodi do nečega u vezi s mamom i tatom? Samo me uhvati za ruku i zatvori oči ako moraš. Ja ću nas odvesti tamo. Imaj poverenja u mene.“

Izvio je usne u osmeh, ali mu je pogled bio nervozan isto kao i Ejmin.

„Hajde, Ejmi. Strašan je kontrolni iz istorije, a ne ovo.“

Najzad je Ejmi dozvolila bratu da krene napred i bez pogovora sledila njegova uputstva. Zatvorila je oči dok je vukla noge pored šest kovčega ispunjenih krtim kostima. Den je uperio baterijsku lampu na vrata i osvetljavao ih sve dok nije uspeo da se provuče kroz lavirint od mrtvih.

„Drži svetlo“, reče Den. Nije želeo da joj pusti ruku, ali je morao da pritisne kvaku na vratima. Ejmi je pružila ruku i napipala baterijsku lampu dok je i dalje čvrsto žmurila.

„Nemoj još da otvaraš oči“, rekao je Den. Ali Ejmi ga nije poslušala. Krišom je pogledala i videla Dena kako otvara poklopac jednog kovčega.

„Jesi li lud! Odmah to zatvori!“

„Smiri se. Unutra nema ničeg osim kostiju.“

Den je spustio poklopac kovčega i primakao se posljednjim vratima.

„Možeš sada to da isključiš“, rekao je Den. „Ovde nam baterijska lampa neće biti potrebna.“

Den je polako kročio unutra i našao se usred blage zlatne svetlosti. Zatvorio je vrata za sobom, a Ejmi je isključila baterijsku lampu. Bilo je nemoguće odrediti odakle svetlost dopire unutra, ali je izgledalo kao da zrači *sa svih strana*, kao da je hiljadu sveća sakriveno u zidovima.

„Ćilibarska soba“, divila se Ejmi. „Uspeli smo, Dene. Ušli smo!“

Tavanica iznad njih bila je visoka gotovo sedam metara. Svaki deo sobe bio je prigušene boje sagorelog meda kroz koji se probijalo zaslepljujuće svetlo.

„Odakle dopire ovo svetlo?“, upita Den. „To ne mogu da shvatim.“

Ejmi je prišla jednom zidu i dodirnula složenu šaru. Redale su se ploče blistavog, prefinjeno izgraviranog ćilibara što je sjajio narandžastom svetlošću. Vrhunskim majstorima su bile potrebne godine da tako nešto postignu. Bilo je to nešto poput egipatskih piramida ili Sikstinske kapele u Rimu. Pa ipak, Den i Ejmi su stajali u zlatnom svetlu sa zidova.

„Evo“, rekla je Ejmi. Pronašla je sto u potpunosti od ćilibara na kom je stajao neverovatno ukrašen zlatan sat. Den je prošao kroz sobu, pored masivne skulpture

čoveka na konju, postavljene visoko na postolje, i pored reda zlokobnih crnih ormara s kartotekom.

Stajali su u sobi u koju niko nije ulazio još od pre Drugog svetskog rata. Gurali su ih i vukli po čitavoj Rusiji, ali su odoleli. Što se tiče spoljašnjeg sveta, ovo je bilo neprocenjivo blago koje je odavno zauvek izgubljeno. Denu je srce s ponosom poskočilo kada je pogledao Ejmi.

„Moramo da okrenemo kazaljke na satu na ponoć“, reče mu Ejmi. „Zatim na jedan, a potom ponovo na ponoć.“

Den se malo prišunjao satu i izokola napipao brojčanik što će mu omogućiti da promeni vreme.

„Evo ga“, reče okrećući brojčanik sve dok sat nije pokazao ponoć.

„Sada napred na jedan sat“, kaza Ejmi.

Den je pomerio kazaljke napred, a zatim ponovo na ponoć, i prednja strana sata se otvorila na jednoj zlatnoj šarki.

Unutra je Den pronašao perlicu ćilibara sa utisnutim rečima: *Istopljeni ćilibar od jednog grama.*

„Trag nam je sve vreme bio pred nosom“, reče Ejmi diveći se perlici u svojoj ruci.

„Mrzim kada se to dogodi“, rekao je Den. Ali nasmešio se sestri. Sada imaju pet tragova i bili su pet koraka bliže onome što je Grejs nazvala sudbinom Kahila. Međutim, nisu došli samo radi traga.

Den i Ejmi su se okrenuli redu ravnih crnih ormana s dosijeima, koji su izgledali preteći zbog odsustva boje nasuprot blago obasjanom ćilibaru.

„Šta tražimo?“, pitao je Den. „Kahil? Trent? Houp i Artur?“

„Sve to. Počni s te strane, a ja ću s druge. I požuri.“

Den je otvorio prvu fioku i brzo prešao preko debelih kartonskih fascikli. *Angolska misija, Arhangelisk, Atentati*. Uredno odštampane etikete čuvale su bogatstvo prljavih lusijenskih tajni.

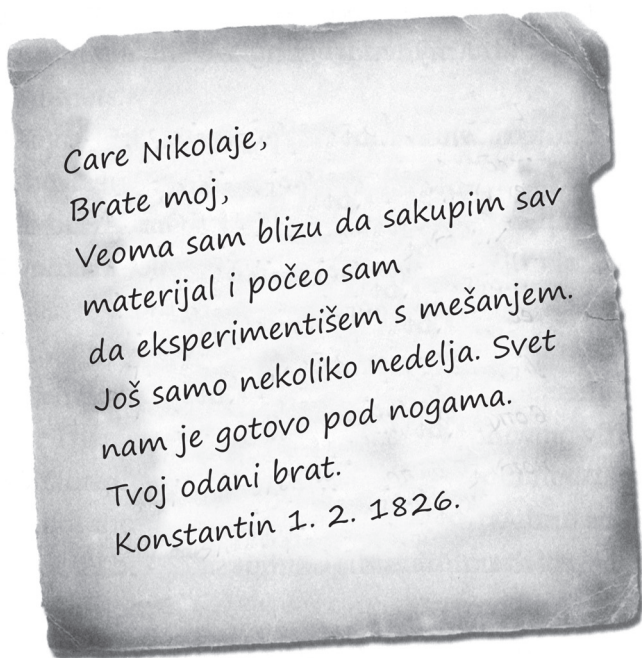
„Dene!“, pozvala je Ejmi, i on podiže pogled prema sestri, koja je, odlučnog i uplašenog lica, držala tanak dosije.

„Mama i tata?“, upitao je.

„Ne“, prošaputala je. „Madrigali.“

Ejmi otvori fasciklu i izvadi nepovezane listove hartije. Brzo je prešla preko niza kratkih beležaka zapisanih na ruskom. Svako pismo je na poleđini imalo prevod na engleski ispisan penkalom.

Prvu belešku je pročitala naglas:

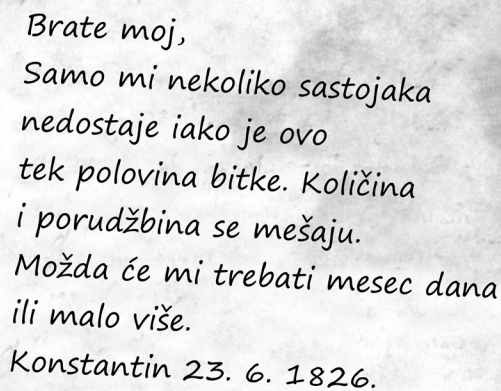
Care Nikolaje,
Brate moj,
Veoma sam blizu da sakupim sav
materijal i počeo sam
da eksperimentišem s mešanjem.
Još samo nekoliko nedelja. Svet
nam je gotovo pod nogama.
Tvoj odani brat.
Konstantin 1. 2. 1826.

„Dene, ovo je stvarno čudno“, primeti Ejmi. „Čitala sam o ovoj dvojici. Konstantin se odrekao prestola i prepustio svom bratu Nikolaju da postane car Rusije. Ali ovo izgleda ukazuje na to da je postupio tako s razlogom, kako bi mogao da poveže sve tragove.“

„Znači li to da lusijenovci imaju sve tragove?“ Denu se lice zabrinuto zgrčilo. „Pročitaj sledeće.“

Ejmi je odložila požuteli list i pročitala šta je bilo napisano na sledećem parčetu papira.

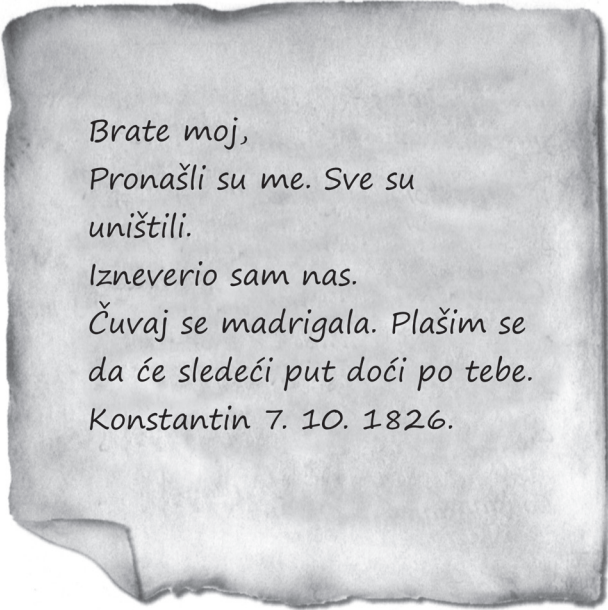
*Brate moj,
Samo mi nekoliko sastojaka
nedostaje iako je ovo
tek polovina bitke. Količina
i porudžbina se mešaju.
Možda će mi trebati mesec dana
ili malo više.
Konstantin 23. 6. 1826.*

„Šta ako *zaista* imaju sve druge?“, upita Den. Nije bio siguran želi li da sazna šta je na poslednjoj cedulji. Ako su ih Lusijenovci već sakupili, onda je sve što on i Ejmi rade uzaludno. Već su izgubili.

„O, ne“, rekla je Ejmi. Pregledala je poslednju belešku.

„Imaju ih, zar ne? Lusijenovci su nas već sredili.“

Ejmi je pogledala u brata a zatim drhtavim glasom pročitala poslednju belešku:

*Brate moj,
Pronašli su me. Sve su
uništili.
Izneverio sam nas.
Čuvaj se madrigala. Plašim se
da će sledeći put doći po tebe.
Konstantin 7. 10. 1826.*

U prostoriji je zavladao težak muk.

„Madrigali su moćniji od lusijenovaca! Oni su možda čak i pobili carsku porodicu!“

Ejmi klimnu glavom, a potom šapnu ono što je oboma bila na umu. „A čovek u crnom je madrigal.“

„Hajdemo odavde“, reče Den.

„Sačekaj!“, reče Ejmi. „Možda ima nečeg o mami i tati!“ Deca ponovo navališe na dosijee i pomamno su ih preturali sve dok ga Den nije pronašao – tanku kartonsku fasciklu s jednostavnim etiketom KAHIL, HOUP I TRENT, ARTUR. Srce mu je snažno udaralo u grudima.

Ejmi je pregledala. „Dene! Šta je to?“

Drhtavim prstima su zajedno otvorili dosije. Unutra su bila dva australijska pasoša s pečatom KONFISKOVA-NO. Ejmi je otvorila jedan.

„Ma nije moguće!“, rekao je Den pognuvši se da bi bolje video.

Ejmi otvori drugi. „To su oni“, rekla je dok je gledala dve fotografije. Imena su bila lažna, ali su lica bila nepodnošljivo poznata.

„Mama i tata!“, rekao je Den. „Bili su ovde.“

Ejmi je brzo prelistala stranice pasoša išarane pečati-
ma raznih zemalja. Egipat, Južna Afrika, Nepal, Japan, Indonezija, Francuska.

„Bili su u potrazi za tragovima, baš kao i mi.“

„Samo što je oni nisu završili“, rekao je Den.

Denu se čitav svet suzio na dva lica koja su ga netremice gledala. Na mamu i tatu, mlade i pune nade, što prihvataju svet baš kao što to sada čine on i njegova sestra. I ne uspevaju.

Ejmi su niz obraze tekle suze. „Izgleda kao da su se vratili da bi nam pomogli. Skoro kao da nas posmatraju.“

„Ne posmatraju vas samo oni.“

Kroz vrata riznice ušla je Irina Spaski.

„Šta ste to učinili?“

Irinin glas nije odavao strah koji je osećala. Kako su ova deca mogla da budu toliko glupa? Od svih mesta na ovom svetu u koja su mogli da provale, lusijenovski „crni krug“ je najopasnije. Postojala je samo najslabija šansa...

Brzo im je prišla prešavši sobu poput crne mačke sve dok ih nije saterala u ugao.

„Recite mi šta ste pronašli. Brzo!“

„Još uvek ništa. I dalje tražimo“, rekao je Den. Bio je to bedan pokušaj. Irina je mogla da vidi da drži ruku iza leđa i da pokušava da gurne nešto u zadnji džep.

Irina je pažljivo osmotrila sobu, vodeći pritom računa da ih zadrži u uglu.

„Videla sam da ste izvadili nešto iz fascikle“, rekla je pošto je primetila požuteli list na podu. „I otvorili ste brojčanik sata. Pametno. *Isuviše* pametno! Neko vam je pomogao. Recite mi ko!“

„Nismo našli ništa važno“, odgovorila je Ejmi. „Samo neka stara dokumenta“.

„Odmah mi ih dajte! Životi su vam u opasnosti!“

Irina je bacila pogled na vrata. *U najboljem slučaju preostalo je nekoliko minuta*, pomislila je.

Ali nije bila u pravu.

„Odavde mi preuzimamo.“

Irina se brzo okrenula. Dva muškarca, obojica s crnim velom preko lica, preprečila su ulaz u Ćilibarsku sobu. Usaglašenim pokretima povukli su nabore svojih sivih jakni i otkrili lusijenovski grb postavljen u „crni krug“.

„Ovlastio nas je gospodin Kabra“, zareža jedan ne odmičući se od vrata. „Ko je vas ovlastio?“

„Ja sam stvorila 'crni krug'“, prosikta Irina. „Imam najviše ovlašćenje.“

Muškarci se pogledaše procenjujući situaciju. Irina Spaski im je uzvraćala pogled znajući šta znači njihovo

---

prisustvo. Sad nije imala izbora. Moraće da ubije decu Kahilovih ili će ih ti ljudi ubiti, a zatim će ubiti i nju.

„Bilo je krajnje vreme da se situacija raščisti“, reče Irina. „Pazite na vrata.“

Dva agenta se povukoše u senku, ali je Irina i dalje osećala njihovo mračno prisustvo.

Nije se nadala da će doći do ovoga. *Još dva minuta i mogla bih da se izborim s njima, uzmem tajne i bezbedno ih iznesem.* Približila se i posegla iza sebe, za bodežom sakrivenim na leđima.

Izgleda da je devojka osetila nadolazeću hladnoću. Zaštitnički se postavila ispred brata. „Daćemo ti ono što želiš“, reče Ejmi. „Samo nas pusti. Molim te.“

„Prekasno“, odvrati Irina. „Pokušala sam.“

Kada izgubiš dete, izgubiš dušu.

Bodež u ruci bio je hladan kao led.

Iza nje se začu oštar prasak. Irina se okrete i vide kako se na zidu mračne grobnice bore senke.

„Iza vas!“, povika Irina.

Jedan agent vrisnu. Irina oseti plamen divlje nade i viknu Ejmi i Denu: „Ne mrdajte odatle!“

Pognula se kao mačka i jurnula kroz vrata. Glasovi i senke su se odbijali od zida i odjekivali joj u glavi. Isprva nije bila sigurna, ali onda...

„Ti?“, prostenjala je pogleda prikovanog za mršavu figuru muškarca obučenog u crno koji je udarao lusijenovske agente tupim krajem metalne šipke.

Den i Ejmi ni časa nisu časili. Istoga trena kad je Irina ušla u mrak iza vrata, oni su je sledili prikradajući se u grobnicu iza nje. Čuli su se šibanje i viku i tresak kao da je neko pao na zemlju, pa su, zaprepašćeni, razabrali obrise muškarca u crnom kako se bori sa Irinom Spaski.

Sagnut, Den se prišunjavao prvom kovčegu, što je mogao tiše podigao poklopac i uvukao se unutra. Ejmi je oklevala, ali Den joj je stisnuo ruku i nije joj dao da se izvuče. Popela se unutra, a Den je povukao poklopac i zatvorio kovčeg. Slušali su kako učesnici u tuči udaraju u zid i urlaju od bola dok je jedno od njih palo baš na kovčeg u kojem su se krili.

„Pobegli su!“ , povika jedan lusijenovski agent.

„Jesmo li?“ , prošaputa Den.

„Vidim ih!“

Taj strogi glas nisu ranije čuli; za njim je usledio zvuk kao da neko istrčava iz grobnice i vraća se u crkvu.

„Ono je sigurno bio muškarac u crnom“, prošaputa Ejmi. „Da li nam on *pomaže*?“

„Ma kakvi“, tiho je rekao Den. Čutao je sve dok nije nastupio muk, a potom je sasvim malo podigao poklopac kovčega i izvirio napolje u mrak.

Svi su otišli.

Den je pažljivo spustio poklopac, pa su on i Ejmi pričekali, mirni kao miševi, u kovčegu ispunjenom kostima mrtvih plemića.

ŠESNAESTO POGLAVLJE

Dva sata kasnije, dok su bili u kovčegu, Dena i Ejmi je neko pozvao na Nelin telefon. Telefon je zavibrirao u Ejminom džepu i prenuo je iz poludremeža. Den je zaspao i nije ga probudilo sjajno zeleno svjetlo kad je Ejmi približila telefon očima.

Neidentifikovani poziv. Savršeno.

Odlučila je da se šapatom izloži riziku.

„Halo?“

Veza se jedva uspostavila pod zemljom, pa se Ejmi napregla da čuje glas čije su se reči teško razabirale zbog smetnji. Uspela je da protumači samo reč *bezbedan*, što je shvatila kao da je napolju bezbedno. Bio je to ženski glas pa je pretpostavila da pripada Nataliji. *Ili Irini, koja pokušava da nas izvuče napolje*. Odagnala je tu misao.

Gurnula je Dena dovoljno jako da ga probudi, a on je nešto progundao pokušavajući da se ugnezdi. Kostii ispod njih su šuplje i suvo krckale.

„Neko me je upravo zvao. Rekao je da je bezbedno.“

„Ne moraš da mi ponavljaš“, rekao je Den i podigao poklopac kovčega, ne čekajući nove reči podsticaja.

Oboje su se upiljili u mrak. Vrata nisu bila zatvorena. Nije bilo ni tračka svetla.

„Eto“, reče Ejmi.

Upalila je baterijsku lampu i njen jarki zrak ih je zalepeo. Ejmi je obasjavala čas jedan čas drugi zid, čas jedan čas drugi kovčeg, sve dok se nije zaustavila na vratima koja će ih izvesti iz grobnice, odakle će se popeti stepenicama u crkvu.

Izašli su što su tiše mogli iako je Ejmi, užasnuta, čula krckanje kostiju koje se lome pod njenom težinom.

„Verovatno samo rebra“, reče Den. „Ionako mu više ne trebaju. Ko je zvao?“

„Nisam sigurna. Mislim da je bila Natalija.“

Došli su do izlaza. Na vratima iz grobnice nisu se videli simboli karata. Jednostavno su se otvorila i bili su slobodni.

Sutradan ujutro, dok su udobno smešteni u jednom hotelu u Ekaterinburgu čekali da dođe Neli, Den je pozvao nekog telefonom.

„Ne voziš kamion čudovište, zar ne?“, Den je upitao Hamiltona Holta.

„Ne još, ali tek je jutro.“

„Pronašli smo trag. Jesi li spreman?“

„Već dva dana smo spremni. Kaži šta je.“

„Jedan gram istopljenog ćilibara.“

„Čoveče, to je odvratno. Ko je Ćilibar*?“

Den se nasmeja. Mogao je da zamisli Hamiltona Holta kako se ceri s druge strane veze.

Uto je telefon zgrabio Ajzenhauer i zaurlao:

„Nemoj misliti da ovo nešto znači. Gotovo je s našim partnerstvom! Put u Sibir i povratak bili su nepravedan postupak. Iskoristili ste nas!“

„U redu, gospodine Holte, kako vi kažete. Igra se nastavlja.“

„Igra se nastavlja!“, složila se Ejmi.

---

* Engl.: *Amber* – ćilibar, ali i žensko ime. (Prim. prev.)

O AUTORU

39 tragova je serijal avanturističkih romana za mlade koji su u saradnji napisali najpoznatiji i najpopularniji američki i kanadski pisci trilera, detektivskih i avanturističkih romana za mlade ali i za odrasle. Da bi postavka i rešavanje misterioznih događaja u koje su uvučeni glavni junaci Ejmi i Den tekli bez greške iz romana u roman, ovi pisci su morali da udruže svoje umeće i svoje majstorske tajne zanata. Osim što su se i sami dobro zabavljali, uspeali su da osmisle jedan od najdinamičnijih avanturističkih serijala za mlade koji će sigurno mnoge čitaoce i kod nas osvojiti. *39 tragova* prevedeni su na 33 jezika, a postavljeni su i kao igra na internetu.

Patrik Karman rođen je 1966. godine. Nakon što je 2003. godine prodao svoju izuzetno uspešnu drugu multimilionsku kompaniju posvetio se u potpunosti karijeri pisca. On je pionir u multimedijalnom pristupu vraćanja dece knjigama – koristi savremenu tehnologiju, video i igrice u službi promovisanja čitanja i književnosti. Autor je osam serijala od kojih je najpoznatiji *Zemlja Eliona*.

Patrik Karman
CRNI KRUG

Za izdavača
Dejan Papić

Lektura i korektura
Silvana Novaković, Dijana Radinović

Slog i prelom
Igor Škrbić

Tiraž
1500

Beograd, 2017.

Štampa i povez
Margo-art, Beograd

Izdavač
Laguna, Beograd
Resavska 33
Telefon: 011/3341-711
www.laguna.rs
e-mail: info@laguna.rs

CIP – Каталогизacija у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-93-31

КАРМАН, Патрик, 1966–

Crni krug / Patrik Karman ; prevela Branislava Radević-Stojiljković.
- Beograd : Laguna, 2017 (Beograd : Margo-art). - 173 str. ; 20 cm. - (39
tragova ; knj. 5)

Prevod dela: The Black Circle / Patrick Carman. - Tiraž 1.500. - O
autoru: str. [175].
ISBN 978-86-521-1540-2
COBISS.SR-ID 246634252